

 1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΙΛΗΣΑΝ

Ανδρέας Δ. Συμεού

 1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

ΦΩΣΦΟΡΙΖΟΝΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Ιωάννα Κουμιάτη

 1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

ΠΡΟΒΟΛΑΤΖΗΣ

Αλέξανδρος Ρέλλος

ΣΕΙΡΑ: Οθόνη

1η έκδοση: Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-61-0

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Ανδρέας Δ. Συμεού

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Τωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΙΛΗΣΑΝ

Ανδρέας Δ. Συμεού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

**ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ,
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2008.**

Ένας μεσήλικας Άγγλος αξιωματικός της Αστυνομίας περπατά βιαστικά στους διαδρόμους. Νοσηλευτές μεταφέρουν ασθενείς σε φορεία, ένας γιατρός τρέχει να δει ένα επείγον περιστατικό, ασθενείς περιμένουν τη σειρά τους, κάποιος περπατά στηριγμένος σε ένα στατώ ορού κλπ. Ο αξιωματικός φτάνει σε ένα ιατρείο στην πόρτα του οποίου αναγράφεται: "ANTHONY PAVLIDES - TRANSPLANT SURGEON». Κτυπά την πόρτα και μπαίνει. Στο γραφείο κάθεται ο Αντώνης, ένας μεσήλικας Κύπριος. Σηκώνεται και κάνει χειραψία με τον επισκέπτη.

ANTONΗΣ

Welcome Mr. Smith. My secretary told me that you are a high ranking London police officer and you want to see me. Have a seat please.

Ο Σμιθ κάθεται. Ο Αντώνης κάθεται σε διπλανή καρέκλα.

SMITH

Correct. Actually I am a Chief Superintendent.

ANTONΗΣ

Well, I hear you, Mr. Chief Superintendent.
What's your problem?

SMITH

Personally I have no problem at all, I am very well, thank you. Listen, doctor Pavlides. Since a few weeks ago, a file has been opened on some deaths - strange deaths- that have occurred during the last decade. I was therefore assigned the task to interrogate you- and some other people. I learned, however, that you were absent

in Cyprus, so I had to wait until you are back. I have to ask a few questions. Did you lead a campaign for volunteer cadaveric donors?

ANTONHE

Yes.

SMITH

And you've had several incidents in recent years of such volunteers dying?

ANTONHE

Quite a few. You know people die. From several causes. You and me will die one day Mr Smith- sorry to remind you.

SMITH

But for some cases the autopsy did not establish the cause of death.

ANTONHE

This is not unusual.

SMITH

And these people ended up under exactly the same circumstances.

ANTONHE

Really?

SMITH

And all these people happen to be Cypriots living in London.

ANTONHE

I see.

SMITH

So, I have to call you to my office to give me a testimonial. Unless, of course, it

suits you to give it here. In your office.

ΑΝΤΩΝΗΣ

I will come to you. Here is not the best place for testimonials. Can I have a phone number please? Ο Αντώνης βγάζει ένα μικρό κόκκινο σημειωματάριο για να σημειώσει τον αριθμό τηλεφώνου.

SMITH

I see you are using the old method for taking notes.

ΑΝΤΩΝΗΣ

True. An old bad habit of mine.

ΣΚΗΝΗ: ΔΡΟΜΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1976.

Ο Αντώνης βγαίνει στον δρόμο από ένα υπόγειο σταθμό τρένου κρατώντας μια μεγάλη ταξιδιωτική βαλίτσα. Πλήθος πεζών πηγαиноέρχονται βιαστικά. Κοιτάζει σαν χαμένος γύρω του. Βγάζει ένα χαρτάκι και το δείχνει σε ένα περαστικό. Αυτός του κάνει νόημα «δεν ξέρω». Το δείχνει σε ένα άλλο περαστικό και αυτός του δείχνει προς μια κατεύθυνση. Προχωρά σέρνοντας τη βαλίτσα και κοιτάζοντας δεξιά αριστερά. Κάποια στιγμή εντοπίζει μια πινακίδα με τον τίτλο: «INTERNATIONAL STUDENTS' HOUSE». Προχωρεί και μπαίνει στο χώρο υποδοχής.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΧΩΡΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΞΕΝΩΝΑ.

Ο Αντώνης δείχνει τα χαρτιά του στον υπάλληλο υποδοχής.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Good afternoon sir.

Ο υπάλληλος κοιτάζει τα χαρτιά του Αντώνη.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Hi. As I can see your name is Antony

Pavlidis, you are from Cyprus and you have a full board reservation for the whole academic year. This means you can have breakfast, lunch and dinner every day except weekends. Your room is on the third floor. Here is your key. Room number 310. Unfortunately, there is no lift in this building. It's quite old you know. Dinner starts at seven. Have a good stay, sir.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Thank you sir.

Παίρνει το κλειδί και ανεβαίνει στον τρίτο κουβαλώνοντας με δυσκολία τη βαλίτσα του. Βρίσκει το 310, ανοίγει και μπαίνει.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 310.

Ένα φοιτητικό δωματιάκι με ένα κρεβάτι, ένα μικρό γραφείο, δυο καρέκλες κι ένα ερμάρι. Ο Αντώνης αποθέτει τις αποσκευές του στη γωνιά, βγαίνει στον διάδρομο, μπαίνει στο κοινό μπάνιο, ουρεί, πλένεται και επιστρέφει. Ξαπλώνει στο κρεβάτι με τα χέρια πίσω από το κεφάλι και αναστενάζει. Σηκώνεται. Ανοίγει το παράθυρο και κοιτάζει κάτω. Κάποια παιδιά παίζουν μπάλα στην πίσω αυλή. Έχει πέσει το σούρουπο. Ο Αντώνης ονειροπολεί.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ : ΤΟ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟ ΧΩΡΙΟ ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ ΚΥΘΡΕΑΣ, ΕΤΟΣ 1962.

Όλα τα σπίτια είναι παλιά, πετρόκτιστα η πλινθόκτιστα. Είναι απόγευμα, αργά και ο Αντώνης παίζει μπάλα με φίλους του.

Το παιγνίδι τελειώνει και ο Αντώνης συνοδεύει τον φίλο του Νιαζί στο σπίτι του, στον τουρκικό τομέα του χωριού. Στην πόρτα στέκεται ο πατέρας του Νιαζί που κοιτάζει βλοσυρός τον Αντώνη. Δίπλα στην πόρτα, πάνω στον τοίχο, φαίνεται γραμμένο με κόκκινη μπογιά το σύνθημα TAKSIM. Ο Αντώνης γυρίζει στο σπίτι του. Δίπλα από την

πόρτα του σπιτιού του φαίνεται γραμμένο, με μπλε μπογιά, το σύνθημα ΕΝΩΣΙΣ. Ο Αντώνης συνέρχεται από το ονειροπόλημα του και κοιτάζει το ρολόι του. Κατεβαίνει στο ισόγειο και προχωρά στο εστιατόριο.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΑ.

Εκεί είναι μαζεμένοι πολλοί φοιτητές, από διάφορες χώρες, με διαφορετικές φυσιογνωμίες. Παίρνουν ένα δίσκο και στέκονται στην ουρά για να σερβιριστούν. Ο Αντώνης κάνει το ίδιο. Διαλέγει ένα φαγητό στην τύχη, προχωρά, κάθεται στο μεγάλο μακρόστενο, ορθογώνιο τραπέζι. Οι περισσότεροι φοιτητές μιλούν φωναχτά και γελούν. Μερικοί, όπως κι ο Αντώνης, τρώνε αμίλητοι. Ένας ζωηρός μακρυμάλλης νεαρός κάθεται απέναντι.

ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Are you a newcomer?

Ο Αντώνης γνέφει «ναι».

ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

What are you going to study?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Medicine. I hope. For the time I will do my preparatory course.

ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Where do you come from?

ΑΝΤΩΝΗΣ

From Cyprus.

ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

From Cyprus? Greek Cyprus or Turkish Cyprus?

ΑΝΤΩΝΗΣ

There is only one Cyprus.

ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

The reason I ask you is because here we have Greek students from the south and Turkish students from the north. I can introduce you to some of them.

ΑΝΤΩΝΗΣ

It's OK. No need.

Ο Αντώνης τελειώνει βιαστικά το φαγητό του χωρίς να μιλά και περιπλανάται σκεπτικός ανάμεσα στους άλλους φοιτητές που κουβεντιάζουν ή παίζουν μπιλιάρδο και βελάκια. Τους βλέπει ένα και «φωτογραφίζει» τη φυσιογνωμία τους: Άσπροι, μαύροι, μελαχρινοί, κίτρινοι, ... Κάτι ρωτά, κάποιος του δείχνει το μέρος που είναι τα τηλέφωνα του τοίχου. Βγάζει κάποια κέρματα από την τσέπη τα βάζει στην υποδοχή, σηκώνει το τηλέφωνο και σχηματίζει ένα αριθμό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έλα μάνα. Ο Αντώνης είμαι.

Ακούγεται η φωνή της μητέρας του Χρυσάνθης.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Αντώνη μου έφτασες; Είσαι καλά;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ναι μάνα, είμαι καλά. Τακτοποιήθηκα στον ξενώνα, το δωμάτιο μου είναι στον τρίτο όροφο, υπάρχει κι ένα κοινό μπάνιο με τουαλέττα και μια κοινή κουζίνα. Έχω ότι χρειάζομαι, μην ανησυχείτε. Εσείς, καλά;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Καλά είμαστε. Η Χαρά έδωσε σήμερα διαγώνισμα στα μαθηματικά και τα πήγε πολύ καλά. Τώρα είναι στο δωμάτιο της, ακόμα δεν κοιμήθηκε, περιμέναμε τηλεφώνημα σου, θέλει να σου μιλήσει. Να σου δώσω τον πατέρα σου και να πάω να φωνάξω την Χαρά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μάνα, πρέπει να κλείσω, δεν έχω αρκετά κέρματα. Θα σας τηλεφωνήσω ξανά όταν έχω νέα.

Ο Αντώνης κατεβάζει τη συσκευή. Η μηχανή του επιστρέφει αρκετά κέρματα, σημάδι ότι έλεγε ψέματα. Γυρίζει στο δωμάτιο του.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 310.

Ο Αντώνης κάθεται στο μικρό γραφειάκι. Παίρνει ένα βιβλίο και διαβάζει.

ΣΚΗΝΗ: Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ο Αντώνης παίρνει ένα βιβλίο, κάθεται και διαβάζει.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ.

Ο Αντώνης όρθιος. Κρατά ένα βιβλίο και διαβάζει.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΟΙΝΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΣΤΕΤΗΣ.

Ο Αντώνης κάθεται στη γωνιά. Κρατά ένα βιβλίο και διαβάζει.

ΣΚΗΝΗ: ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ.

Ο Αντώνης και άλλοι φοιτητές λύνουν ασκήσεις. Κάποια στιγμή του πέφτει η πέννα. Ο Αντώνης σκύβει να την πιάσει. Ταυτόχρονα σκύβει για τον ίδιο σκοπό και μια ωραία μελαχρινή φοιτήτρια, η Γαβριέλλα, που κάθεται στο διπλανό θρανίο. Τα χέρια τους μπλέκονται. Ο Αντώνης νοιώθει ταραχή. Η κοπέλα του χαμογελά. Ο Αντώνης παίρνει την πέννα, όμως δεν συνεχίζει να γράφει. Ονειροπολεί.

**ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ : ΜΙΑ ΤΑΞΗ ΣΤΟ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ
ΓΥΜΝΑΣΙΟ, ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 1973.**

Ο Αντώνης και οι συμμαθητές του δίνουν κάποιες γραπτές εξετάσεις. Ο Αντώνης προσποιείται ότι του έπεσε η πέννα. Η συμμαθήτριά του Ελένη σηκώνεται από το διπλανό θρανίο και του δίνει την πέννα. Η ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται με την πέννα της Ελένης να πέφτει και τον Αντώνη να την επιστρέφει. Ο καθηγητής τους πλησιάζει βλοσυρός και οι δύο τους συνεχίζουν να λύνουν την άσκηση τους σκασμένοι στα γέλια.

ΣΚΗΝΗ: ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1976.

Ο Αντώνης γυρίζει από το Πανεπιστήμιο με βιβλία στο χέρι. Κοιτάζει τις πινακίδες των καταστημάτων, σαν να ψάχνει κάτι. Η ταμπέλα στην είσοδο ενός καταστήματος γράφει: «KARAVAS: CYPRUS TRADITIONAL TAVERN». Μπαίνει μέσα και κάθεται σε ένα μικρό τραπέζι.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ, ΜΙΑ ΤΥΠΙΚΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗ TABERNA.

Ο Αντώνης κοιτάζει το μενού. Ένα γκαρσόνι έρχεται και παίρνει παραγγελία. Ο Αντώνης ανοίγει ένα βιβλίο και διαβάζει. Έρχεται μια φασολάδα. Τον πλησιάζει ο μαγαζάτορας παίζοντας το μπεγλέρι του.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Είσαι Κύπριος, παλληκάρι;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ναι.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Το όνομα σου;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αντώνης.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Και από που είσαι Αντώνη;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Από το Νέο Χωριό Κυθρέας.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Ξέρω το Νιο Χωριό, πήγα πριν την εισβολή,
είχα κι ένα φίλο εκεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το σπίτι μας το 'πιασαν οι Τούρκοι. Είμαστε
πρόσφυγες. Τώρα μένουμε στον Μούτταλλο της
Πάφου.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Είμαι κι εγώ πρόσφυγας, από τον Καραβά
της Κερύνειας. Όλοι με ξέρουν «ο Μιχάλης
ο Καραβιώτης». Έχασα τη γυναίκα μου λίγο
μετά την εισβολή. Παιδιά δεν είχαμε. Ήρθα
στο Λονδίνο, άνοιξα τούτο το εστιατόριο να
περνώ την ώρα μου, να ξεχνώ τα βάσανα μου
ώσπου να έρθει κι εμένα η ώρα μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Οι Τούρκοι μας έκαναν πολλά κακά.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Ας όψονται αυτοί που μας τους έφεραν. Η
Χούντα κι η ΕΟΚΑ Βήτα. Σπουδάζεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κάνω το preparatory course μου.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Καλές επιτυχίες γιε μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ.

Ο Αντώνης τελειώνει το φαγητό του, πληρώνει και

φεύγει.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ο Αντώνης κάθεται μόνος και πίνει καφέ. Η Γαβριέλλα έρχεται και κάθεται απέναντι του.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Γεια σου Αντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ξέρεις το όνομα μου;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Και βέβαια. Δεν είμαστε και πολλοί οι Κύπριοι στην σχολή.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σωστά. Και το δικό σου;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Γαβριέλλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Χαίρω πολύ.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Από που είσαι;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Από το Νέο Χωριό Κυθρέας. Όμως τώρα είμαστε πρόσφυγες.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εγώ είμαι από την Λάρνακα. Έχουμε πολλούς πρόσφυγες στην περιοχή μας. Είσαι πολύ επιμελής. Σε βλέπω πάντα με ένα βιβλίο στο χέρι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μα αυτή δεν είναι η δουλειά μας;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Αυτή είναι. Όμως εγώ είμαι λίγο τεμπέλα.
Μπορείς να μου λύσεις κάποιες απορίες μου
όταν χρειαστεί;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν ξέρω. Μου βάζεις δύσκολα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εντάξει, δεν θα σε ζορίσω. Όμως θα ήταν
καλά να βρισκόμαστε να τα λέμε. Όλοι έχουμε
ανάγκη από κάποια συντροφιά. Κανένας μας
δεν είναι νησί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σωστά. Κανένας μας δεν είναι νησί.

**ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ,
ΝΙΟΒΡΗΣ 1976.**

Ο Αντώνης κάθεται στις τελευταίες σειρές. Ο
Δημήτρης ανεβαίνει τα σκαλιά και κάθεται δίπλα
του. Έχει ένα αυτοκόλλητο στο στήθος με τη φράση
«Δεν ξεχνώ».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σε βλέπω συχνά, αλλά δεν γνωριστήκαμε.
Είμαι ο Δημήτρης Πρωτοπαπάς. Από του
Μόρφου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ είμαι ο Αντώνης Παυλίδης. Από το Νέο
Χωριό Κυθρέας. (δείχνει το αυτοκόλλητο)
Αυτό πού το βρήκες;

Ο Δημήτρης βγάζει από την τσέπη του ένα άλλο
πανομοιότυπο και του το κολλά στο στήθος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Τα έχουν οι φοιτητικές Οργανώσεις. Ο
Αντώνης ξανακοιτάζει το αυτοκόλλητο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ πάντως δεν θέλω να θυμάμαι. Προσπαθώ να ξεχάσω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Γιατί;

Πριν απαντήσει ο Αντώνης μπαίνει ο καθηγητής και ξεκινά το μάθημα.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΒΡΑΔΥ.

Ο Αντώνης περπατά μόνος στην Oxford street, διασχίζει την Regent street και καταλήγει στο Σόχο. Φαίνεται μεθυσμένος. Κοιτάζει τις πινακίδες στα σπίτια με κοπέλες του δρόμου. Μπαίνει σε ένα τέτοιο σπίτι, ανεβαίνει τις σκάλες, βρίσκει την κοπέλα και κάνει μαζί της πληρωμένο σεξ.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1976.

Ο Αντώνης κάθεται και αρχίζει να τρώει. Ο Μιχάλης τον πλησιάζει παίζοντας το μπεγλέρι του.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Γεια σου Αντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γεια σου κύριε Μιχάλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Είσαι καλά; Πώς πάει το διάβασμα;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλά, πολύ καλά.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Σε βλέπω να έρχεσαι πάντα μόνος. Δεν έχεις φίλους, φίλες;

Ο Αντώνης δεν απαντά. Σκύβει για να αποτελειώσει το φαί του, αλλά και για να κρύψει ένα δάκρυ που θόλωσε το βλέμμα του.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Έρχονται Χριστούγεννα. Θα πας κάτω να δεις τους δικούς σου;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Γιατί;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έχω διαβάσματα. Αλλά και τα οικονομικά μου, ξέρεις.....

ΜΙΧΑΛΗΣ

Άκου Αντώνη. Τώρα με τις γιορτές, η δουλειά μας εδώ θα διπλασιαστεί. Θα έχουμε και κάποιες συνεσιώσεις, κάποιες μεγάλες παρέες. Αν θέλεις, έλα να δουλέψεις γκαρσόνι. Θα σου δείξει ο Paul τη δουλειά, αν σου αρέσει μένεις, αν δεν σου αρέσει φεύγεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ. Θα το σκεφτώ.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ, ΜΕΣΗΜΕΡΙ.

Πλήθος κόσμου κάθονται και τρώνε. Ο Αντώνης, με ρούχα γκαρσονιού πηγαиноέρχεται και παίρνει παραγγελίες, κρατώντας το μπλοκάκι του. Καμιά δεκαριά νεαροί κάθονται σε ένα τραπέζι και μελετούν το μενού. Ο Αντώνης τους πλησιάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα. Τι θα πάρετε;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΑΡΟΣ

Can you talk in english please?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Sorry, I thought you are Cypriots.

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΑΡΟΣ

We are Cypriots.

ΑΝΤΩΝΗΣ

I thought you speak greek.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΑΡΟΣ

Οι μισοί μιλάμε ελληνικά. Είμαστε
Ελληνοκύπριοι. Οι άλλοι μισοί μιλούν
τούρκικα. Είναι Τουρκοκύπριοι. Μόνο με τα
αγγλικά μπορούμε να συνεννοηθούμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Are you students?

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΑΡΟΣ

We all study at the UCL. We are friends.

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΑΡΟΣ

Give us a few minutes to decide what to
order.

Ο Αντώνης απομακρύνεται. Στο πάγκο συναντά τον
Μιχάλη ο οποίος γελά.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Την έπαθες κι εσύ;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Νόμισα ότι είναι όλοι δικοί μας.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Στο Λονδίνο δεν υπάρχουν δικοί μας και
δικοί τους. Είμαστε όλοι Κύπριοι. Τα παιδιά
έρχονται συχνά. Την πρώτη φορά που ήρθαν

συγχίστηκα κι εγώ.

Ένας φοιτητής κάνει νόημα ότι θέλουν να παραγγείλουν. Ο Αντώνης πλησιάζει. Ο Μιχάλης τον ακολουθεί. Ο Αντώνης βγάζει το μπλοκάκι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Yes please.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Hi, guys. Before you order we shall play a game. Antonis is also a Cypriot student, like you. He works temporarily with me. He will try to find out who is Greek and who is Turk.

ΑΝΤΩΝΗΣ

But boss...

ΜΙΧΑΛΗΣ

Don't worry.

Δείχνει ένα φοιτητή.

ΜΙΧΑΛΗΣ

What about this guy? Greek or Turkish?

ΑΝΤΩΝΗΣ

I don't know.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Guess.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Greek.

ΜΙΧΑΛΗΣ

No, he is Turk.

Δείχνει ένα άλλο φοιτητή.

ΜΙΧΑΛΗΣ

This guy?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Sorry boss. I quit. I can't play this game.

Ο Μιχάλης και οι φοιτητές γελούν.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Ok, ok. Take the order. Ο Μιχάλης απομακρύνεται κεφάτος και ο Αντώνης αρχίζει να παίρνει παραγγελίες.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ο Αντώνης και η Γαβριέλλα κάθονται μαζί και πίνουν καφέ. Εμφανίζεται ο Δημήτρης με τη φίλη του Σοφία και τους πλησιάζουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Γεια σας παιδιά. Θέλετε παρέα;

ΣΟΦΙΑ

Γεια σας. Γαβριέλλα μου όλα καλά;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Όλα καλά. Καθήστε.

Ο Δημήτρης και η Σοφία κάθονται.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Αντώνη, να σου συστήσω την φίλη μου την Σοφία.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Την ξέρω. Σας βλέπω μαζί. Χαίρω πολύ.

ΣΟΦΙΑ

Κι εγώ ξέρω τον Αντώνη. Τον βλέπω με την Γαβριέλλα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εγώ για νάμαι ειλικρινής δεν τον ξέρω πολύ καλά, παρόλο που εδώ και λίγο καιρό κάνουμε παρέα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Μα ούτε εγώ τον ξέρω πολύ καλά. Είναι κάπως μυστήριος τύπος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

(πειραγμένος) Αλλάξετε κουβέντα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ο Αντώνης μόνο για τα μαθήματα θέλει να μιλάμε. Λοιπόν Αντώνη πώς πάει το διάβασμα;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πολύ καλά. (Κοιτάζει το ρολόι του) Αργήσαμε.

Ο Δημήτρης κοιτάζει με τη σειρά του το ρολόι του.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σωστά. Αργήσαμε. Εσείς κοπέλλες μείνετε να τα πείτε.

Ο Αντώνης και ο Δημήτρης απομακρύνονται.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Η Γαβριέλλα είναι πολύ καλή κοπέλλα. Η Σοφία μου λέει τα καλύτερα λόγια. Και όμορφη, σέξυ. Αθλητικός τύπος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πού θέλεις να καταλήξεις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Άκου Αντώνη. Έχεις κι εσύ σεξουαλικές και συναισθηματικές ανάγκες όπως όλοι μας. Μην χάνεις έτσι ευκαιρίες. Αν ταιριάσετε, κάποια στιγμή θα γίνετε ζευγάρι. Αν όχι, θα χωρίσετε φιλικά, ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Πάρτο είδηση, αλλάξαν οι καιροί. Ξύπνα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ για τη συμβουλή. Θα το σκεφτώ.
Προχωρούν προς το κτίριο του Πανεπιστημίου.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ. ΒΡΑΔΥ.

Πλήθος κόσμου κάθονται και τρώνε. Ο Αντώνης πηγαиноέρχεται παίρνοντας παραγγελίες. Πλησιάζει ένα τραπέζι όπου κάθεται μια οικογένεια: Ένας άντρας γύρω στα τριανταπέντε, η γυναίκα του και τα δυο παιδιά τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Good evening. Have you decided?

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Είσαι Κυπραίος;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μάλιστα κύριε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Γιατί μας μιλάς αγγλικά;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Συγγνώμη. Επειδή συχνάζουν και Τουρκοκύπριοι στο εστιατόριο που δεν μιλούν ελληνικά και μερικές φορές δεν είναι εύκολο να τους ξεχωρίσεις.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δηλαδή παλληκάρι μου με κόβεις για Τουρκοκύπριο;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν είπα κάτι τέτοιο κύριε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Τότε να μου μιλάς τη γλώσσα μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Συγγνώμη.

Ο Μιχάλης που αντιλαμβάνεται τη συζήτηση πλησιάζει στο τραπέζι.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Καλησπέρα σας. Παρασκευά όλα καλά; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Να πεις στο γκαρσόνι σου να μιλά τη γλώσσα μας.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Το παιδί πριν λίγες μέρες άρχισε να δουλεύει. Έχει ανάγκη να βγάλει τα δίδακτρα του. Δεν ξέρει τους πελάτες. Εδώ έρχονται όλες οι φυλές του Ισραήλ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ναι, αλλά όχι να λέει ότι με πήρε για Τούρκον.

ΜΙΧΑΛΗΣ

(στον Αντώνη)

Είπες κάτι τέτοιο;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι αφεντικό. Είπα ότι υπάρχουν Τουρκοκύπριοι που μας μοιάζουν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Μπορεί να μοιάζουν με κάποιους τουρκόσπορους. Εγώ δεν είμαι τουρκόσπορος.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Άκουσε Παρασκευά, ξέρω τες απόψεις σου. Όμως το μαγαζί μου είναι ανοιχτό για όλο τον κόσμο. Άσπρους, μαύρους, κίτρινους, Έλληνες Τούρκους. Έρχονται για να φάνε ένα

καλό φαΐ, να χαλαρώσουν. Το παιδί δεν ήθελε να σε προσβάλει. Εντάξει, Αντώνη πήγαινε. Θα πάρω εγώ την παραγγελία.

Ο Μιχάλης παίρνει το μπλοκάκι από το χέρι του Αντώνη. Ο Αντώνης απομακρύνεται απορημένος.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΟΥ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ, ΣΕ ΛΙΓΟ.

Ο Μιχάλης κόβει σαλατικά. Μπαίνει ο Αντώνης.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έκαμα κάτι λάθος αφεντικό;

ΜΙΧΑΛΗΣ

Τίποτα δεν έκαμες λάθος. Ξέρεις ποιος είναι αυτός; Ο Παρασκευάς ο Περαιτικός. Γνωστός Εοκαβητατζής. Στην εισβολή σκότωσε πολλά γυναικόπαιδα. Το καυχιέται μάλιστα.

Τον άκουσα με τ' αυτιά μου. Είχε έρθει με παρέα, μέθυσε και τα ξέρασε όλα. Ήρθε στο Λονδίνο μετά την εισβολή. Έχει επιχειρήσεις, ξενοδοχεία, πολλά λεφτά. Θα του έλεγα να φύγει, αλλά δεν θέλω φασαρίες στο μαγαζί μου.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1976.

Έχει στηθεί ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο και ο Αντώνης βοηθά στην διακόσμηση του τοποθετώντας στολίδια στα κλαδιά του. Ο Μιχάλης στέκεται και παρακολουθεί τη διαδικασία. Κάποια στιγμή ένα αστέρι το οποίο ο Αντώνης προσπαθεί να τοποθετήσει στην κορυφή του δέντρου πέφτει στο έδαφος. Ο Αντώνης σκύβει, το μαζεύει το κοιτάζει και μένει σκεπτικός. Στο μυαλό του έρχεται μια σκηνή από τα Χριστούγεννα του 1963.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ: Το σπίτι στο Νέο Χωριό Κυθρέας, Χριστούγεννα 1963. Ο Αντώνης, οκτώ χρόνων και ο αδελφός του Πάυλος τεσσάρων, βάζουν στολίδια σε

ένα μικρό Χριστουγεννιάτικο δέντρο στο καθιστικό του σπιτιού. Η Χρυσάνθη κρατά την μικρή Χαρά, βρέφος, στην αγκαλιά της. Ακούγονται φωνές και τρεξίματα στον δρόμο. Ο Αντώνης τρέχει στο παράθυρο. Βλέπει μερικούς Τουρκοκύπριους, μικρούς και μεγάλους να τρέχουν φοβισμένοι. Ανάμεσα τους και ο φίλος του Νιαζί, τον οποίο κρατά η μητέρα του από το χέρι. Ο Νιαζί κοιτάζει προς το παράθυρο και τα δυο παιδιά ανταλλάζουν απορημένα βλέμματα. Ο Αντώνης επιστρέφει στη θέση του. Η Χρυσάνθη σηκώνει την Χαρά ψηλά για να τοποθετήσει ένα αστέρι στην κορυφή του δέντρου. Ξαφνικά εμφανίζεται ο Αλέξης, ο πατέρας, από το εσωτερικό του σπιτιού, ντυμένος με στρατιωτικά ρούχα και κρατώντας ένα όπλο. Ο μικρός Αντώνης τον κοιτάζει έκπληκτος. Η Χρυσάνθη προσπαθεί να τον εμποδίσει. Ο Αλέξης κάτι της λέει σε έντονο ύφος, την σπρώχνει, ανοίγει την πόρτα και φεύγει. Το αστέρι πέφτει από το χέρι της Χαράς. Ο Αντώνης το μαζεύει. Ξαναπλησιάζει το παράθυρο και κοιτάζει έξω, κρατώντας ακόμα το αστέρι. Ο Μιχάλης κτυπά στην πλάτη τον Αντώνη. Η φωνή του τον ξυπνά από το ονειροπόλημα του.

ΜΙΧΑΛΗΣ

Ξέρω, πεθύμησες τους δικούς σου. Μην στεναχωριέσαι. Φέτος θα κάνουμε τα Χριστούγεννα μαζί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ αφεντικό.

Ο Αντώνης συνεχίζει το στόλισμα του δέντρου.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1977.

Ο Αντώνης και η Γαβριέλλα κάθονται σε ένα παγκάκι και κουβεντιάζουν.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Δεν θα με καλέσεις να βγούμε μαζί κάποιο βράδυ;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν ξέρω, ίσως.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Δεν θέλω να φανώ αδιάκριτη, όμως θέλω να σε ρωτήσω κάτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πες μου.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Έχεις γκόμενα;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ούτε είχες ποτέ;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι, όχι, δηλαδή.....Όχι, όχι, δεν είχα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Κρίμα. Πολλά κορίτσια θα ήθελαν να βγουν μαζί σου.

Μένουν για λίγο σιωπηλοί.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Πες μου για την οικογένεια σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έχω έναν αδελφό, τον Παύλο, κάνει τώρα την στρατιωτική του θητεία. Η αδελφή μου, η Χαρά, είναι στην πρώτη Λυκείου. Εσύ;

Η Γαβριέλλα μένει σκεπτική.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Έχω τρεις αδελφούς. Ο ένας είναι αγνοούμενος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πού χάθηκε;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Υπηρετούσε στο τρακόσια εξηνταένα Τάγμα Πεζικού. Ο Αντώνης ταράζεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το όνομα του;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Περικλής Παπασταύρου.

Ο Αντώνης βάζει το χέρι του στο πρόσωπο του.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Τον ήξερες;

Ο Αντώνης σηκώνεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι, όχι, πρέπει να πάω. Έχω πολύ διάβασμα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Έχω πολύ διάβασμα, έχω πολύ διάβασμα. Ξέρεις να λες και τίποτα άλλο; Ο Αντώνης σηκώνεται και φεύγει σκεπτικός. Κάποια στιγμή γυρίζει πίσω και βλέπει την Γαβριέλλα που τον παρακολουθά έκπληκτη.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΣΟΧΟ.

Ο Αντώνης περπατά στην περιοχή που είναι οι πεταλούδες της νύχτας. Πάει να μπει στο σπίτι που είχε επισκεφθεί την προηγούμενη φορά, αλλάζει γνώμη, προχωρά και μπαίνει σε ένα άλλο σπίτι, όπου κάνει έρωτα με μια κοκκινομάλλα.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΞΕΝΩΝΑΣ.

Ο Αντώνης επιστρέφει στο δωμάτιο του. Ξαπλώνει στο κρεβάτι. Παίρνει μια μπουκάλα κονιάκ και πίνει κατ' ευθείαν από την μπουκάλα. Κοιμάται, όμως ο ύπνος του είναι ανήσυχος, γεμάτος εφιάλτες. ΟΝΕΙΡΟ: Ο κάμπος της Μεσαορίας.

Τρέχει γυμνός σε ένα μεγάλο κάμπο. Τον κυνηγούν οι Τούρκοι με τεθωρακισμένα και πεζικό. Οι σφαίρες σφυρίζουν γύρω του κι αυτός τρέχει, τρέχει. Ψάχνει κάτι να σκεπάσει τη γύμνια του. Μια κοκκινομάλλα του γνέφει «έλα». Τον τραβά κοντά της, πετά κι αυτή τα ρούχα της, κολλά πάνω του κι αρχίζουν να χορεύουν. Οι Τούρκοι στρατιώτες σταματούν να πυροβολούν. Στέκονται όλοι ένα γύρο κι αρχίζουν να γελούν και να γιουχαΐζουν. Ο Αντώνης τρέχει και κρύβεται πίσω από ένα δέντρο. Από εκεί βλέπει την κοκκινομάλλα να χορεύει μόνη της, πάντα γυμνή και γύρω της τους Τούρκους στρατιώτες να χορεύουν κι αυτοί ρίχνοντας ριπές στον αέρα. Τυρίζει το βλέμμα του πίσω και βλέπει μια μελαγχολική κοπέλα με μαύρα, αμυγδαλωτά μάτια να πλησιάζει. Είναι η Ελένη. Του δίνει μια πετσέτα που κρατά και του κάνει νόημα να σκεπάσει τη γύμνια του. Ο Αντώνης την τυλίγει γύρω του και απλώνει το χέρι του στην Ελένη, όμως αυτή έχει εξαφανιστεί. Ευπνά απότομα, τρομαγμένος. Φτιάχνει ένα διπλό καφέ, σκύβει στο μικρό του γραφείο και κλαίει.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ο Αντώνης κάθεται σε ένα παγκάκι και διαβάζει. Πλησιάζει η Γαβριέλλα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Γεια σου Αντώνη.

Ο Αντώνης δεν απαντά. Η Γαβριέλλα κάθεται. Μένει σιωπηλή για λίγο κοιτάζοντας τον στα μάτια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Συμβαίνει κάτι;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εσύ να μου πεις. Πόσον καιρόν γνωρίζομαστε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μερικούς μήνες.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εφτά. Όμως δεν ξέρω τίποτα για σένα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Νομίζω ξέρεις αρκετά.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Άκου Αντώνη. Βλεπόμαστε τακτικά, κάνουμε παρέα, νοιώθω όμορφα άμα είμαι μαζί σου, δεν ξέρω εσύ πώς νοιώθεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κι εγώ νοιώθω όμορφα.

Η Γαβριέλλα τον πλησιάζει περισσότερο και τον πιάνει από το χέρι.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Όμως κάτι σε απασχολεί Αντώνη μου. Βλέπω μια μελαγχολία μέσα στα μάτια σου. Δεν θέλεις να μιλάμε για το παρελθόν, για την Κύπρο, για τις οικογένειες μας. Έχω την αίσθηση ότι θέλεις να κόψεις με ένα μαχαίρι ότι σε δένει με το παρελθόν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μπορεί να έχεις δίκαιο.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ωραία, μίλησε μου λοιπόν. Θα σου κάμει καλό.

Ο Αντώνης δεν απαντά. Σκουπίζει βιαστικά ένα

δάκρυ που ανάβλυσε στα μάτια του και σηκώνεται να φύγει.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Αντώνη, μην φεύγεις, κάτσε, μίλα μου.

Ο Αντώνης κάθεται, αλλά δεν μιλά.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Πες μου τι σε απασχολεί.

Ο Αντώνης μένει να κοιτάζει τις μεγάλες καστανιές, που αναδύουν μια απαλή μελωδία με το θρόισμα των φύλλων τους. Δυο σκιουράκια παίζουν με νευρικές, χαριτωμένες κινήσεις, σκαρφαλωμένα στα κλαδιά. Ένα λαγουδάκι περνά τρέχοντας από δίπλα τους και κρύβεται σε ένα μεγάλο θάμνο. Σε μια μικρή λιμνούλα, λίγο πιο πέρα, μια ομάδα φοιτητριών ταΐζει τα παπάκια. Ο Αντώνης αναστενάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Με συγχωρείς Γαβριέλλα. Σου είπα ψέματα.
Είμαι δεσμευμένος.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Δεν μου έδωσες τέτοια εντύπωση.

Ο Αντώνης δεν απαντά.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Όμως προφανώς η κοπέλα σου δεν είναι στο Λονδίνο.

Και πάλιν ο Αντώνης δεν απαντά.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ποια είναι, πού βρίσκεται, δεν μπορείς να μου πεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήταν συμμαθήτριά μου. Δεν ξέρω πού βρίσκεται.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Την αγαπάς και δεν ξέρεις πού βρίσκεται;
Καλά, δεν φρόντισες να μάθεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κανένας δεν ξέρει.

Η Γαβριέλλα φαίνεται απορημένη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όπως καταλαβαίνεις, τώρα που ξέρεις την
αλήθεια, πρέπει να χωρίσουμε.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Εντάξει Αντώνη. Άνκαι αυτά όλα μου
φαίνονται πολύ περίεργα.

Η Γαβριέλλα βλέπει για λίγο τον Αντώνη στα
μάτια. Ύστερα σηκώνεται και απομακρύνεται αργά.

**ΣΚΗΝΗ: ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΧΩΡΟΣ ΑΦΙΞΕΩΝ,
ΙΟΥΝΙΟΣ 1978. Ο ΑΛΕΞΗΣ ΥΠΟΔΕΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ.**

ΑΝΤΩΝΗΣ

Η μητέρα που είναι;

ΑΛΕΞΗΣ

Δεν μπόρεσε ναρθεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γιατί;

ΑΛΕΞΗΣ

Ήταν λίγο αδιάθετη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Η Χαρά; Ο Παύλος;

ΑΛΕΞΗΣ

Η Χαρά είναι στο σχολείο. Δεν κλείσαν
ακόμα. Του Παύλου δεν του δώσανε άδεια από
το στρατό.

Μπαίνουν στο αυτοκίνητο και ξεκινούν για Πάφο.
Ο Αντώνης κοιτάζει συγκινημένος έξω από το αυτοκίνητο.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟΝ ΜΟΥΤΤΑΛΛΟ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΕΡΑ.

Η Χρυσάνθη περιμένει τον Αντώνη στην μικρή βεράντα του σπιτιού με τα χέρια σταυρωμένα. Είναι χλωμή, αδύνατη, γερασμένη. Ο Αντώνης και ο Αλέξης κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο. Ο Αντώνης, με μια βαλίτσα στο χέρι, προχωρά προς το σπίτι. Αφήνει τη βαλίτσα και αγκαλιάζει την μάνα του.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Καλωσόρισες γιέ μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλώς σας βρήκα. Μάνα, δεν είσαι καλά. Τι έχεις;

Η Χρυσάνθη δεν απαντά, μόνο τον αγκαλιάζει ξανά με δάκρυα στα μάτια. Καθώς τακτοποιούν τις αποσκευές κουβεντιάζουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σε πεθύμησα μάνα.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Είσαι καλά Αντώνη μου; Πώς τα περνάς με τες σπουδές σου; Δεν μας τηλεφωνάς τακτικά. Όσο για γράμματα, μας έστειλες δυο όλα κι όλα.
Τα φύλαξα και τα διαβάζω ξανά και ξανά.

Οι τρεις τους κάθονται στο μικρό καθιστικό. Ο Αντώνης κοιτάζει προσεκτικά και με κάποια ταραχή τη μητέρα του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μάνα θα σου πω τα νέα μου, μην αγχώνεσαι.
Όμως βλέπω ότι δεν είσαι καλά. Τι έχεις;
Γιατί δεν μου είπατε τίποτα;

Η Χρυσάνθη βουρκώνει. Σκουπίζει τα δάκρυα της

με την άκρη του μανικιού της και μιλά με σιγανή φωνή.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Δεν θέλαμε να σε αναστατώσουμε Αντώνη μου.
Πρέπει να Πρέπει να συγκεντρωθείς στα
μαθήματα σου.

ΑΛΕΞΗΣ

Είναι λίγο άρρωστη η μητέρα σου. Κάνει
χημειοθεραπείες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λίγο άρρωστη; Εγώ την βλέπω χάλια.

ΑΛΕΞΗΣ

Είναι αυτή η αρρώστια γιε μου, ξέρεις. Οι
γιατροί λένε ότι φταίει και το άγχος της
προσφυγιάς.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Θα αντέξω Αντώνη μου. Οι γιατροί κάνουν ότι
μπορούν. Θα πάω να ξαπλώσω λίγο τώρα.

Ο Αλέξης σηκώνεται και βοηθά την Χρυσάνθη να
πάει στο υπνοδωμάτιο. Βγαίνοντας συναντά τον
Αντώνη που τον περιμένει στον διάδρομο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γιατί πατέρα, γιατί; Γιατί δεν μου το
είπατε; Πόσο σοβαρά είναι;

ΑΛΕΞΗΣ

Είναι καλπάζουσας μορφής.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κατάλαβα.

Ο Αντώνης μπαίνει στο δωμάτιο όπου ξαπλώνει η
Χρυσάνθη και κάθεται στο κρεβάτι της.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Σου τα 'παμε όλα Αντώνη μου. Τώρα είναι η σειρά σου. Δεν μου είπες γιατί δεν μας γράφεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Συγχώρα με μάνα. Όμως έχω πολλή δουλειά. Από την άλλη, τι να σας πω και τι να σας γράψω; Τα νέα μου είναι τα ίδια και τα ίδια. Η ζωή μου είναι Πανεπιστήμιο - σπίτι, σπίτι - Πανεπιστήμιο. Διάβασμα, διάβασμα, διάβασμα.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Δεν γνώρισες καμμιά κοπέλλα γιε μου;
Ο Αντώνης κοιτάζει επιτιμητικά τη μητέρα του και δεν απαντά.

ΣΚΗΝΗ: Η ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΤΤΑΛΛΟΥ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1978.

Ο Αλέξης και ο Αντώνης περπατούν στα στενά δρομάκια και κουβεντιάζουν. Ο Αλέξης κάτι δείχνει, κάτι εξηγά, Κάποια προσφυγόπουλα παίζουν μπίλιες στον δρόμο. Ο Αντώνης παρακολουθεί συγκινημένος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θυμάσαι πατέρα που έπαιζα κι εγώ μπάλα και μπίλιες με τον Νιαζί και τα άλλα Τουρκάκια στο χωριό μας; Ήταν καλό παιδί, όμως ο πατέρας του ήταν της TMT.

ΑΛΕΞΗΣ

Εσύ δεν ήσουν καλό παιδί; Όμως ο πατέρας σου δεν ήταν με τον Σαμψών; Κι ύστερα με την Εόκα βήτα, άσχετα αν κατάλαβα το λάθος μου και σταμάτησα;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είναι το ίδιο πατέρα; Εμείς κάναμε τα κακά

που μας έκαναν οι Τούρκοι;

ΑΛΕΞΗΣ

Έχεις πολλά να μάθεις Αντώνη μου. Κάναμε
κι εμείς πολλά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ποιοι εμείς; Εγώ δεν έκανα κανένα κακό.
Το μόνο που ξέρω ότι κάποιοι σύντροφοι
μου σκοτώθηκαν εν ψυχρώ. Και πολλά
γυναικόπαιδα.

ΑΛΕΞΗΣ

Υπάρχουν και πολλοί Τουρκοκύπριοι
αγνοούμενοι. Οι πιο πολλοί από το
εξηντατρία. Εδώ στον Μούτταλλο κάποιοι
ακραίοι σκοτώσαν γυναικόπαιδα. Τους
γνωρίζουμε, όμως κανέναν δεν τιμωρήθηκε.
Δυστυχώς επικράτησε ο νόμος της σιωπής.
Η ομερτά. Και από τις δύο πλευρές. Οι
δολοφόνοι είναι γνωστοί, όμως κανέναν δεν
μιλά. Οι ζωντανοί φοβούνται. Οι νεκροί
δεν φοβούνται πια, όμως δεν μπορούν να
μιλήσουν. Μακάρι να μπορούσαν.

Φτάνουν στο σπίτι και ανεβαίνουν τα σκαλιά. Στη
βεράντα τους περιμένει η αδελφή του η Χαρά η
οποία μόλις τους βλέπει τρέχει και αγκαλιάζει
τον Αντώνη. Η Χαρά είναι στην δευτέρα τάξη
Λυκείου. Είναι ένας αυθόρμητος, ενθουσιώδης
χαρακτήρας.

ΧΑΡΑ

Αντώνη μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Χαρά μου!

ΧΑΡΑ

Μα πού είσασταν;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πήγαμε μίαν βόλτα στον Μούτταλλο. Να
δούμε τα εδάφη που κερδίσαμε στον πόλεμο.
Σχόλασες;

ΧΑΡΑ

Αύριο είναι η τελευταία μέρα. Κλείνουμε! Η
Χαρά τραβά τον Αντώνη στο δωμάτιο της. Του
δείχνει τις αφίσες που έχει στον τοίχο.
Κάποιες με σταρ της εποχής και κάποιες με
μανάδες να κλαίνε και πρόσφυγες μέσα σε
αντίσκηνα. Στη συνέχεια του δείχνει ένα
άλμπουμ με φωτογραφίες.

ΧΑΡΑ

Αυτή είναι από μια εκδρομή του σχολείου μου
στο Τρόδος. Αυτή είναι από μια εκδήλωση
που κάναμε πέρσι τα Χριστούγεννα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εσύ είσαι αυτή; Είσαι στη χορωδία του
σχολείου;

ΧΑΡΑ

Βέβαια. Δεν το ήξερες; Μαθαίνω και κιθάρα.
Νάτην εκεί.

Του δείχνει την κιθάρα στη γωνιά του δωματίου.
Ύστερα βγάζει ένα τετράδιο από τη σχολική τσάντα
της.

ΧΑΡΑ

Να σου δείξω το τετράδιο των εκθέσεων μου;
Μου αρέσουν πολύ τα φιλολογικά.

Δίνει το τετράδιο στον Αντώνη, κάθονται δίπλα
δίπλα και ο Αντώνης διαβάζει από μέσα του,
κάνοντας μορφασμούς επιδοκιμασίας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αφού σου αρέσουν τα φιλολογικά πες μου τι
σημαίνει η λέξη ομερτά.

ΧΑΡΑ

Ξέρω. Είναι λέξη της Σικελίας και σημαίνει ο νόμος της Μαφίας, ο νόμος της σιωπής. Ο παραβάτης τιμωρείται με θάνατο. Γιατί ρωτάς;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Επειδή το ανέφερε ο πατέρας. Λέει ότι την ομερτιά την εφάρμοσαν και οι δύο πλευρές στην Κύπρο.

ΧΑΡΑ

Ο παπάς έχει παράξενες ιδέες τώρα τελευταία.

ΣΚΗΝΗ: ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟΝ ΜΟΥΤΤΑΛΛΟ.

Ο Αντώνης και ο Αλέξης κάθονται στο μικρό σαλονάκι. Ο Αντώνης διαβάζει ένα βιβλίο και ο Αλέξης μια εφημερίδα. Κτυπά η πόρτα. Ο Αντώνης σηκώνεται και ανοίγει. Μπαίνει ο Παύλος ντυμένος στρατιωτικά, φορτωμένος με μια σακούλα. Την ρίχνει στο πάτωμα.

ΠΑΥΛΟΣ

Έφερα τα άπλυτα μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Παύλο! Βγήκες με άδεια;

ΠΑΥΛΟΣ

Επιτέλους. Γεια σου Αντώνη. Καλωσόρισες. Τα δυο αδέρφια αγκαλιάζονται.

ΠΑΥΛΟΣ

Πώς είναι η μητέρα;

ΑΛΕΞΗΣ

Τα ίδια. Ξαπλώνει.

Ο Παύλος προχωρά στο υπνοδωμάτιο. Τον ακολουθούν

ο Αλέξης και ο Αντώνης. Σκύβει και χαϊδεύει την μητέρα του στο μέτωπο.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Καλωσόρισες γιε μου. Είσαι καλά;

ΠΑΥΛΟΣ

Καλά είμαι μάνα. Όμως έχω συνέχεια την έγνοια σου.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Εμένα να μην με σκέφτεσαι Παύλο μου. Εγώ έφαγα τα ψωμιά μου.

ΠΑΥΛΟΣ

Μάνα! Μην ξαναπείς τέτοια κουβέντα.

Μένουν όλοι για λίγο σιωπηλοί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λοιπόν Παύλο; Πώς τα περνάς στον στρατό;

ΠΑΥΛΟΣ

Βαρέθηκα, βαρέθηκα, βαρέθηκα. Όλη μέρα να στέκω σκοπιά και να βλέπω μπροστά μου τις τούρκικες σημαίες. Για να περνά η ώρα ανταλλάζουμε κουβέντες, βρισιές και τσιγάρα με τα Τουρκάκια που είναι απέναντι, στα είκοσι μέτρα.

ΑΛΕΞΗΣ

Παύλο μου, σου το είπα πολλές φορές, θα σου το ξαναπώ. Μπορεί τα Τουρκάκια να φαίνονται φιλικά, όμως έχουν και τους αξιωματικούς που τους ελέγχουν και δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Σου είπα ξανά για το παιδί που σκοτώθηκε. Πλησίασε το τούρκικο φυλάκιο για να προσφέρει τσιγάρο στον Τουρκοκύπριο σκοπό και τον εκτέλεσε εν ψυχρώ Τούρκος αξιωματικός.

ΠΑΥΛΟΣ

Τα ξέρω πατέρα τα ξέρω. Μας τα λένε συνέχεια οι αξιωματικοί μας. Όμως οι ώρες είναι ατέλειωτες. Θα πεις μια κουβέντα, θα ρίξεις ένα πείραγμα, ένα αστείο. Φαντάσου ότι γνώρισα ένα Τουρκοκύπριο φαντάρο που μιλά άπταιστα ελληνικά. Θέλει να σπουδάσει ελληνική φιλολογία στην Αθήνα. Συνέχεια μου μιλά για να εξασκήσει τα ελληνικά του. Να μην του απαντώ;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Μακριά, μακριά κι αγαπημένα, Παύλο μου. Δεν ξέρεις από που θα σου ῥθει. Εγώ δεν θέλω τα παιδιά μου να σκοτωθούν. Ακούς Παύλο μου; Αρκετά τραβήξαμε με τον Αντώνη, ώπου να μάθουμε ότι ήταν ζωντανός. Μόνον οι μανάδες των φίλων του που σκοτώθηκαν ξέρουν τι θα πει να χάνεις το παιδί σου. Κι ακόμα πιο πολύ υποφέρουν οι μανάδες που τα παιδιά τους είναι αγνοούμενοι. Η Μαρούλλα εδώ πιο κάτω, έχει κάθε μέρα μια καρέκλα κι έναν πιάτο παραπάνω στο τραπέζι και καρτερά τον γιο της. Δεν πιστεύει ότι σκοτώθηκε. Κάθε τόσο γυρίζει τους δρόμους σαν τρελή με μια φωτογραφία του στο χέρι. "Είδατε τον γιο μου; Είδατε τον γιο μου;" Αχ γιε μου, χρυσέ μου. Φτάνει πια. Όχι άλλους σκοτωμούς. Γεμίσαν οι πλατείες με αγάλματα. Εγώ δεν θέλω το παιδί μου να γίνει άγαλμα.

Λέγοντας όλα αυτά απνευστί η Χρυσάνθη εξαντλείται, όπως φαίνεται από τη χλωμάδα στο πρόσωπο της.

ΠΑΥΛΟΣ

Συγγνώμην, μάνα. Έχεις δίκαιο. Όμως δεν πρέπει να μιλάς, να κουράζεσαι.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Ας όψονται οι αίτιοι παιδιά μου. Και οι δικοί τους και οι δικοί μας.

Ο Παύλος φιλά την μάνα του και βγαίνουν όλοι από το δωμάτιο.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ «ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ» ΣΤΗΝ ΚΑΤΩ ΠΑΦΟ, ΑΠΟΓΕΥΜΑ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1978.

Ο Αλέξης και ο Αντώνης περπατούν στον αρχαιολογικό χώρο και περιεργάζονται τους τάφους.

ΑΛΕΞΗΣ

Στο Λονδίνο ακούγονται διάφορα για τη συμφωνία Μακαρίου- Ντενκτάς. Κάποιοι την θεωρούν προδοτική. Λένε ότι ο αγώνας της ΕΟΚΑ δεν έγινε για την ομοσπονδία.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ποιας ΕΟΚΑ; Της πρώτης ή της δεύτερης; Άκου Αντώνη μου. Όπως ξέρεις ήμουν κι εγώ αντάρτης τον καιρό του αγώνα. Θέλαμε ένωση και μόνον ένωση. Ο στόχος ήταν ανέφικτος.

Οι Εγγλέζοι μας έδωσαν διάφορα σχέδια. Δεν τα δεχτήκαμε. Βάλαν τους Τούρκους στο παιγνίδι. Διαίρει και βασίλευε. Σκοτώθηκε η αφρόκρεμα των νέων μας. Μας έδωσαν τις συμφωνίες Ζυρίχης Λονδίνου, η Κύπρος έγινε ανεξάρτητο κράτος. Δεν μας άρεσε. Πιάσαμε πάλιν τα όπλα, τα πιάσαν κι οι Τούρκοι, νέες φασαρίες, νέοι σκοτωμοί. Εμείς μιλάμε για τουρκοανταρσία, οι Τούρκοι λένε ότι τους διώξαμε από την Κυβέρνηση. Ποια είναι η αλήθεια; Η αλήθεια ποτέ δεν έχει μια όψη, Αντώνη. Υπάρχει η δική μας αλήθεια, υπάρχει και η αλήθεια των άλλων. Εγώ άργησα πολύ να το καταλάβω. Πολέμησα στις ομάδες του Σαμψών. Είδα πράγματα και θάματα. Πολλοί από τους συντρόφους μου πήγαν με την ΕΟΚΑ βήτα. Σκοτώναν δικούς μας, βάζαν βόμβες σε αστυνομικούς σταθμούς. Ευτυχώς δεν γελάστηκα να πάω μαζί τους, άνκαι

με πίεζαν. Τώρα, στα πενήντα μου χρόνια,
μάζεψα τον νου μου, όμως το πουλί έχει
πετάξει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όμως πατέρα, οι Τούρκοι μας διώξαν από
τα σπίτια μας, ο γιός σου κινδύνεψε να
σκοτωθεί, έχασα φίλους μου. Πρέπει να
συνθηκολογήσουμε επειδή χάσαμε ένα πόλεμο;

ΑΛΕΞΗΣ

Όχι, δεν θα συνθηκολογήσουμε. Με ρώτησες
για τη συμφωνία Μακαρίου- Ντενκτάς. Ναι,
η ομοσπονδία είναι μια συμβιβαστική λύση
για να ειρηνεύσει επιτέλους ο τόπος. Όχι
επειδή χάσαμε τον πόλεμο. Επειδή έγιναν
φοβερά λάθη και από τις δύο πλευρές. Και
εγκλήματα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κάποια στιγμή θέλω να μου πεις περισσότερα.

ΑΛΕΞΗΣ

Κάποια στιγμή. Τώρα πρέπει να συγκεντρωθείς
στις σπουδές σου.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟΝ ΜΟΥΤΤΑΛΛΟ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1978.

Ο Αντώνης μπαίνει στο σπίτι, κρατώντας ένα
γράμμα. Το ανοίγει και το πρόσωπο του λάμπει.
Τρέχει στο δωμάτιο όπου είναι ξαπλωμένη η
Χρυσάνθη. Σκύβει και την αγκαλιάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μάνα...

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Γιε μου, χρυσέ μου...

Ο Αντώνης σηκώνει το γράμμα και το κουνά στον
αέρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έχω σπουδαία νέα. Με δέχτηκε το
Πανεπιστήμιο για να σπουδάσω ιατρική.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Μπράβο Αντώνη μου. Μπράβο γιε μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εκκινώ τα μαθήματα μου τον άλλον μήνα.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Θα γίνεις σπουδαίος γιατρός γιε μου. Είμαι
σίγουρη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κράτα καλά μάνα κι υπόσχομαι να σε γιατρέψω
από αυτή την παλιοαρρώστια.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Τις ευχές μου να 'χεις γιε μου. Μένουν
αγκαλιασμένοι.

**ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ, ΟΚΤΩΒΡΗΣ
1978.**

Ο Αντώνης μπαίνει από την κεντρική είσοδο,
προχωρεί στη reception, η receptionist τον
καθοδηγεί, μπαίνει σε ένα γραφείο, δίνει
τα χαρτιά του, ανταλλάζει κάποιες κουβέντες
βγαίνει στον διάδρομο, βρίσκει τον Δημήτρη,
αγκαλιάζονται. Ο Αντώνης φαίνεται να ρωτά
κάτι, ο Δημήτρης γνέφει «ναι», συνεχίζουν να
κουβεντιάζουν ενθουσιασμένοι.

**ΣΚΗΝΗ: ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΑΡΧΗΣ 1979.**

Φοιτητές και φοιτήτριες περιμένουν για να μπουν
στο μάθημα.

Μεταξύ αυτών ο Αντώνης και ο Δημήτρης.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Να σου γνωρίσω δυο συμφοιτητές μας
Κυπρίους. Ο Σταύρος. Ο Νικόλας.

Ο Αντώνης κάνει χειραψία με τους δύο. Ο Δημήτρης
δείχνει τον Μουράτ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Α, και αυτός είναι Κύπριος.

ΜΟΥΡΑΤ

I am Mourat Kafantar. From North Cyprus.

ΑΝΤΩΝΗΣ

There is only one Cyprus.

ΜΟΥΡΑΤ

Not any more. Now there is a Greek Cypriot
administration in the south and a Turkish
Cypriot administration in the north.

ΑΝΤΩΝΗΣ

There is one Republic of Cyprus part of
which is occupied by Turkey.

Κάποιος ξεκλειδώνει την πόρτα και οι φοιτητές
μπαίνουν στο αμφιθέατρο πριν προλάβει ο Μουράτ
να απαντήσει.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1979.

Μια ομάδα φοιτητών, μεταξύ τους ο Αντώνης, ο
Δημήτρης και ο Μουράτ μελετούν ένα κρανίο, υπό
την επίβλεψη του Connor, ενός κοκκινομάλλη
Ιρλανδού καθηγητή. Ένας φοιτητής κάνει μια
απρόσεκτη κίνηση και το κρανίο γλιστρά από το
χέρι του.

CONNOR

Carefully. These skulls are scarce.

ΑΝΤΩΝΗΣ

In Cyprus there are thousands of them scattered on the battlefields, in landfills and in wells. Soldiers and women and children killed by the Turks, but they do not allow their identification.

ΜΟΥΡΑΤ

There are no women and children. They are all soldiers. It is you who wiped out entire villages, not us.

ΑΝΤΩΝΗΣ

You don't know what you're talking about. They sell you a lot of fairy tales. I was a soldier at the front, I saw everything with my own eyes.

ΜΟΥΡΑΤ

I saw everything too. You started first, since sixty-three. Ο Κόνορ επεμβαίνει.

CONNOR

I don't want that here. Enough. (Πλησιάζει τους δύο φοιτητές και τους λέει σιγανά) See you at recess.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΕΡΑ.

Ο Κόνορ οδηγεί τον Αντώνη και τον Μουράτ στο μπαρ και οι δύο φοιτητές κάθονται ένθεν και ένθεν του καθηγητή τους. Παραγγέλλουν μπύρες.

CONNOR

Cheers.

Οι δυο φοιτητές ανταποκρίνονται απρόθυμα.

CONNOR

Listen guys. You know that I am Irish, Catholic. I was born in Belfast. For years,

our city was separated by barbed wire and walls. On one side the Catholics, on the other the Protestants. For decades there was fighting between them. My father was on the side of the IRA. He was killed by English soldiers. And yet I got married to an English woman, we love each other, we have three cute kids. They are neither Catholics nor Protestants. They're just three cute kids.

ANTONHE

In Cyprus things are different. Cyprus is Greek. The Turks conquered it by force four hundred years ago, they left, and now they have come again.

MOYPAT

And when did it become Greek? Before the Greeks there were others. But also after. Cyprus is filled with Frankish, Venetian, English, Turkish monuments. Cyprus is inhabited by Greeks, Turks, Armenians, Maronites and many others.

CONNOR

These problems cannot be solved by quarrels, nor by war. I lost my father, what did I gain? I'm sure you lost loved ones too.

ANTONHE

That's exactly the problem. We lost loved ones, how can we forget? Some of my friends were killed in the battle next to me. A lot of women and children were killed in cold blood.

CONNOR

During a war, as soon as the door of madhouse opens, a lot of evils happen.

Τους βλέπουμε από μακριά να συνεχίζουν τη συζήτηση σε έντονο ύφος. Ο Κόνορ δείχνει το ρολόι του, πληρώνει και αποσύρεται.

ΜΟΥΠΑΤ

What you said about women and children is not true, we are not barbarians.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Do you know what happened in Assia, in Tziaos, in Palaikithro? Do you know that there are hundreds of women and children on the missing list? In Assia alone, more than eighty women and children were killed.

ΜΟΥΠΑΤ

Do you know about Aloa, Maratha, Sandalar, Tochne?

ΑΝΤΩΝΗΣ

They are villages.

ΜΟΥΠΑΤ

They were villages. Until they were wiped out by the Eokavita men.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Maybe they did it for revenge.

ΜΟΥΠΑΤ

No, they started first. Assia followed.

ΑΝΤΩΝΗΣ

You started first. Your mother, Turkey, made the invasion.

ΜΟΥΠΑΤ

Your mother, Greece, carried out the coup.

ΑΝΤΩΝΗΣ

In the coup not a single nose of a Turkish

Cypriot was broken.

ΜΟΥΡΑΤ

It's because you didn't have the time.

ΑΝΤΩΝΗΣ

No matter what you tell me, the facts don't change. History cannot be falsified.

ΜΟΥΡΑΤ

Exactly. History cannot be falsified. OK,
good night.

Στο σημείο αυτό οι δύο συμφοιτητές χωρίζουν.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΞΕΝΩΝΑΣ. ΒΡΑΔΥ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1979.

Ένας εργαζόμενος στον ξενώνα κτυπά την πόρτα του δωματίου του Αντώνη κάτι του λέει κι αυτός κατεβαίνει τις σκάλες. Μπαίνει στο μεγάλο καθιστικό, πλησιάζει τα τηλέφωνα του τοίχου, βάζει κέρματα και σχηματίζει ένα αριθμό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα πατέρα. Γιατί με παίρνεις
τηλέφωνο; Συμβαίνει κάτι;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ω Θεέ μου. Πώς ήταν οι τελευταίες ώρες της;
Υπέφερε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έπρεπε να με ειδοποιήσετε να την προλάβω.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μην βιαστείτε να κλείσετε την κηδεία. Θα
κανονίσω να έρθω.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πατέρα είσαι με τα καλά σου; Κάνατε την
κηδεία και δεν μου είπατε τίποτα για να

μην χάσω τις εξετάσεις μου; Σι' ανάθεμα
οι εξετάσεις. Πατέρα, μου το κρύψατε όταν
ήταν άρρωστη. Τώρα μου το κρύβετε ότι την
χάσαμε. Γιατί πατέρα; Γιατί; Δεν είμαι
παιδί της εγώ;.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θεέ μου, γιατί, γιατί;

Ο Αντώνης κατεβάζει το τηλέφωνο με θυμό.
Ανεβαίνει στο δωμάτιο του και πέφτει στο κρεβάτι
κλαίοντας. Το μυαλό του ταξιδεύει στα παιδικά
χρόνια.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ: Το πατρικό σπίτι στο Νέο Χωριό
Κυθήρας, 1962.

Ο μικρός Αντώνης, επτά χρόνων, σχολνάει από
το σχολείο, κρατώντας μια τσάντα με βιβλία,
ανοίγει το ξωπόρτι και μπαίνει στην κλειστή
αυλή του σπιτιού του. Τον υποδέχονται ένας
κόκορας, αρκετές κότες, μια κασίκα και ένα
κασικάκι. Χαϊδεύει το κασικάκι, μπαίνει στο
«δίχωρο» του πετρόκτιστου σπιτιού και πετάει την
τσάντα σε μια γωνιά. Η μητέρα του η Χρυσάνθη
τον αγκαλιάζει. Ο μικρότερος αδελφός του
Παύλος, τριών χρόνων παίζει στη γωνιά. Η μικρή
αδερφούλα, η Χαρά βρέφος κοιμάται στο κρεβατάκι
της. Στο διπλανό δωμάτιο η γιαγιά του κάθεται
στον αργαλειό και η σαΐτα πηγαиноέρχεται ρυθμικά
ανάμεσα στα νήματα του στημονιού. Η Χρυσάνθη
πηγαиноέρχεται βιαστικά, να δει το φαγητό στην
χύτρα, να ετοιμάσει το τραπέζι, να φροντίσει τη
Χαρά. Σχολνάει και ο Αλέξης από τη δουλειά και
όλοι κάθονται στο τραπέζι εκτός από την Χρυσάνθη
που μένει όρθια μέχρι να σιγουρευτεί ότι δεν την
χρειάζονται.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ.

Ο Αντώνης και ο Δημήτρης κάθονται δίπλα δίπλα
και παρακολουθούν το μάθημα

ΣΚΗΝΗ: Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ο Αντώνης και ο Δημήτρης κάθονται στην ίδια γωνιά, μελετούν και κάτι συζητούν.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1984.

Ο Δημήτρης και ο Αντώνης πάνω από ένα μικροσκόπιο ερευνούν και σχολιάζουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Έχω ευχάριστα νέα. Με την Σοφία αποφασίσαμε να προχωρήσουμε. Θα παντρευτούμε σύντομα, μόλις αποφοιτήσω. Πρώτος κουμπάρος εσύ. Θα 'ρθουν και παιδιά, η ζωή θα συνεχιστεί, με τα πάνω και τα κάτω της. Δύσκολη η μοναξιά. Εσύ πότε με το καλό;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν βιάζομαι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ξέρω, εσύ έχεις άλλη θεωρία. Εσύ την βγάζεις με τις κοπέλλες της μιας νύκτας. Αλήθεια πες μου Αντώνη, δεν τσιμπήθηκες με καμιά από αυτές τις πεταλούδες της νύκτας;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι, δεν τσιμπήθηκα, φροντίζω να φεύγω έγκαιρα. Όμως και να είχα τσιμπηθεί δεν θα σου το έλεγα. Αφού ξέρεις ότι το έχω σαν αρχήν μου να μην μιλώ για αυτά τα θέματα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Αχ ρε Αντώνη. Σε ξέρω από το εβδομηντάξι. Πέρασαν οκτώ χρόνια κι έχω την αίσθηση ότι δεν ξέρω τίποτα για σένα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Και ούτε πρόκειται να μάθεις ποτέ, όσο και να είμαστε φίλοι. Είναι όλα θαμμένα εδώ

βαθειά. Πρόσωπα, εικόνες, συναισθήματα, σκεπασμένα με τόνους λήθης. Όμως τις νύκτες βρίσκουν τρόπους να δραπετεύσουν, βγαίνουν από τα υπόγεια του υποσυνείδητου και κυκλοφορούν σαν τους δαίμονες μες τα όνειρα μου, σαν τους κατάδικους που θέλουν να γιορτάσουν την αποφυλάκιση τους. Εγώ παντρεύτηκα την ιατρική. Οι ατέλειωτες ώρες που περνώ στα εργαστήρια, στα αμφιθέατρα, στην βιβλιοθήκη, στην μελέτη, στο γράψιμο, είναι βάλσαμο για μένα. Η δουλειά για μένα είναι και ψυχαγωγία και ξεκούραση και υγεία, είναι τα πάντα. Τα προβλήματα μου αρχίζουν όταν δεν έχω κάτι να κάμω, όταν πέφτω να κοιμηθώ και δεν με παίρνει ο ύπνος, ή ακόμα χειρότερα όταν κοιμάμαι αλλά ο ύπνος μου ταρασσεται από όλους αυτούς τους εφιάλτες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Πρέπει να τα ξεπεράσεις όλα αυτά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πώς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Χρειάζεσαι μια γυναίκα δίπλα σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πάλι τα ίδια; Θυμάσαι τον Καβάφη; Καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες θάλασσες. Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς. Και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.

Ο Δημήτρης σηκώνεται να φύγει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Εντάξει, εντάξει. Βαρέθηκα να ρίχνω αυγά στον τοίχο.

ΣΚΗΝΗ: ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΟΥ 1984.

Οι φοιτητές της ιατρικής ντυμένοι με τηβέννους αποφοιτούν. Ανάμεσα τους ο Αντώνης και ο Δημήτρης. Προσκαλεσμένοι του Δημήτρη η Σοφία και οι γονείς του. Προσκαλεσμένοι του Αντώνη ο πατέρας του Αλέξης και τα αδέλφια του Παύλος και Χαρά.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ, ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ.

Ο Μιχάλης παραθέτει γεύμα για τον Αντώνη και τον Δημήτρη στην παρουσία του Αλέξη, του Παύλου, της Χαράς, της Σοφίας και των γονιών του Δημήτρη. Επικρατεί ευφορία και συγκίνηση. Ο Μιχάλης πηγαινοέρχεται χαρούμενος για να τους εξυπηρετήσει. Ο Αντώνης φέρνει κοντά ακόμα μια καρέκλα και τον τραβά με το ζόρι για να κάτσει μαζί τους. Ο Μιχάλης κάθεται γεμίζει ένα ποτήρι και το υψώνει σε πρόποση. Σηκώνουν όλοι τα ποτήρια τους.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΝΥΧΤΑ.

Ο Αντώνης μπαίνει κρατώντας το πτυχίο της ιατρικής. Κάθεται στο γραφείο, βάζει το πτυχίο στην άκρη, πιάνει τη φωτογραφία της μητέρας του, την κοιτάζει και την φιλά. Ύστερα πιάνει τη φωτογραφία της Ελένης. Μένει να την βλέπει αρκετή ώρα και τα μάτια του βουρκώνουν. Θυμάται μια σκηνή από τη σχολική ζωή. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ: Η αυλή του Παγκυπρίου Γυμνασίου στη Λευκωσία.

Ο Αντώνης και η Ελένη κάθονται δίπλα δίπλα σε ένα παγκάκι.

ΕΛΕΝΗ

Δεν μου είπες, σου αρέσουν τα μαλλιά μου
έτσι που τα έκοψα;

Ο Αντώνης αστεειευόμενος πιάνει την άκρη των μαλλιών της και τα τραβά προς τα κάτω. Η Ελένη

ξεφωνίζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ τα προτιμώ λίγο πιο μακριά.

ΕΛΕΝΗ

Πόνεσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ να δεις πόσο πονώ.

ΕΛΕΝΗ

Γιατί;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Που δεν είσαι συνέχεια μαζί μου.

ΕΛΕΝΗ

Κάμε υπομονή.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πόση υπομονή; Έχω ακόμα δυο χρόνια στον
στρατό. Ύστερα θα πάω στην Αγγλία να
σπουδάσω γιατρός. Εσύ θα πας στην Ελλάδα να
σπουδάσεις μαθηματικός. Ή μουσικός. Ή και
τα δυο. Πότε θα σε ξαναδω;

ΕΛΕΝΗ

Μην αγχώνεσαι Αντώνη μου. Όλα θα γίνουν
όπως πρέπει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μα πώς; Εγώ στην δύση, εσύ στην ανατολή...

ΕΛΕΝΗ

Θα σου γράφω.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Με κοιτεύεις;

Ο Αντώνης σκύβει και την φιλά με πάθος,

αδιαφορώντας για τα βλέμματα των συμμαθητών. Η Ελένη αποτραβιέται.

ΕΛΕΝΗ

Υπομονή, σου είπα.

ΣΚΗΝΗ: ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1984.

Ο Δημήτρης και η Σοφία μόλις έχουν παντρευτεί. Βγαίνουν από την εκκλησία και οι προσκαλεσμένοι τους ρίχνουν ρύζι και λουλούδια. Τους συνοδεύει ο Αντώνης σαν κουμπάρος καθώς και μια κουμπάρα. Ανάμεσα στους καλεσμένους είναι και ο Μουράτ.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΕ ΓΟΡΓΗ ΚΙΝΗΣΗ.

Από το διάστημα εστιάζουμε στον πλανήτη μας. Πλησιάζουμε στην Αγγλία. Βλέπουμε το Λονδίνο. Πλήθος κόσμου κυκλοφορεί στους ομιχλώδεις δρόμους του, στα πάρκα, στις πλατείες. Ο Αντώνης εργάζεται σαν γιατρός σε μεγάλο νοσοκομείο και ειδικεύεται στην χειρουργική. Στη συνέχεια ειδικεύεται στην μεταμόσχευση οργάνων. Αυτό γίνεται φανερό από πινακίδες που οδηγούν στο μεταμοσχευτικό τμήμα, πόστερς στους τοίχους με εικόνες από μεταμοσχεύσεις κλπ. Ασθενείς αναμένουν έξω από την πόρτα του ιατρείου του όπου αναγράφεται «ANTHONY PAVLIDES, TRANSPLANT SURGEON». Άλλοι ασθενείς αναμένουν έξω από την πόρτα άλλου ιατρείου στην πόρτα του οποίου αναγράφεται «DEMETRIS PROTOPAPAS, PATHOLOGIST». Βλέπουμε ακόμα τον Δημήτρη σε ένα πάρκο με την Σοφία και δυο παιδάκια και τον Μιχάλη να ψήνει σουβλάκια στην κουζίνα του εστιατορίου.

Απομακρυνόμαστε από την Αγγλία βλέπουμε την Ευρώπη, την Μεσόγειο θάλασσα. Εστιάζουμε στην Κύπρο, κατεβαίνουμε στη Λευκωσία. Κόσμος περπατά στην οδό Λήδρας. Βλέπουμε την πράσινη γραμμή, τα φυλάκια και τις διαφορετικές σημαίες στις δύο πλευρές. Εστιάζουμε στην μεγάλη

τούρκικη σημαία στην πλαγιά του Πενταδάκτυλου, φωτισμένη το βράδυ. Ξημερώνει. Στην ίδια πλαγιά του Πενταδάκτυλου βλέπουμε ανθρώπινα οστά σκορπισμένα. Μεταφερόμαστε στην Πάφο, κατεβαίνουμε στο κέντρο της πόλης και εστιάζουμε σε μια πινακίδα έξω από ένα κτίριο με την επιγραφή «ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΧΑΡΑ ΠΑΥΛΙΔΗ- ΠΑΝΑΓΗ. Σε ένα κτήριο κοντά στην Πάφο, φυτεμένο με φρουτόδεντρα ο Παύλος δίνει μαθήματα κλαδέματος σε μια ομάδα γεωργών.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, 1991.

Η αναισθησιολόγος Μαρίνα, ετοιμάζεται, με τη βοήθεια δύο νοσοκόμων και στην παρουσία του Αντώνη να ναρκώσει ένα ασθενή, τον Peter, ο οποίος θα υποβληθεί σε μεταμόσχευση οργάνου. Ο Αντώνης παρακολουθά με ενδιαφέρον τις επιδέξεις κινήσεις και την όλη συμπεριφορά της Μαρίνας.

MAPINA

Where are you from Mr Peter?

PETER

From the Midlands. From Litchfield actually, near Birmingham.

MAPINA

I know the place. It's the home town of Samuel Johnson the famous writer.

PETER

Have you read any of his books?.

MAPINA

Not really. But I know that he suffered from a rare disease. The so called Tourette syndrome.

PETER

Oh, I didn't know that.

ΜΑΡΙΝΑ

Now Peter you will fell asleep. Don't worry. Mr Pavlides is one of the best transplant doctors in the UK. Everything will go fine.

Η Μαρίνα κρατά τον Peter από το χέρι μέχρι που αυτός αποκοιμάται. Ο Αντώνης πλησιάζει και χαμογελά στην Μαρίνα. Η Μαρίνα χαμογελά με τη σειρά της και απομακρύνεται.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ PETER, ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΗ.

Ο Peter κοιμάται ακόμα διασωληνωμένος στο κρεβάτι. Μπαίνει η Μαρίνα και κάθεται δίπλα του. Στη συνέχεια μπαίνει ο Αντώνης και πλησιάζει το κρεβάτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ακόμη;

Η Μαρίνα κοιτάζει το ρολόι της.

ΜΑΡΙΝΑ

Σε δεκαπέντε λεπτά θα ξυπνήσει.

Ο Αντώνης κάθεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο. Όμως έχω πάρα πολύ δρόμο ακόμα μέχρι να γίνω ένας από τους καλύτερους μεταμοσχευτικούς χειρουργούς.

ΜΑΡΙΝΑ

Έχω ακούσει πολύ καλά λόγια για σας, γιατρέ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ. Όμως να με λες Αντώνη και να μου μιλάς στον ενικό. Συνάδελφοι δεν είμαστε;

MAPINA

Εντάξει γιατρέ. Αντώνη. Ότι πεις.

ANTONHΣ

Ελπίζω να συνεργαστούμε πάνω σε μόνιμη βάση.

MAPINA

Πολύ θα το ήθελα. Αλήθεια.

ANTONHΣ

Έχεις πάει στην Κύπρο;

MAPINA

Έχω πάει. Και πριν την εισβολή και μετά. Σπαράζει η καρδιά μου όταν το σκέφτομαι. Όμως θέλω να ξαναπάω.

ANTONHΣ

Τσως πάμε μαζί. Για να σε ξεναγήσω.

MAPINA

Ξέρω ότι είστε, είσαι, πρόσφυγας.

Ο Αντώνης αναστενάζει.

ANTONHΣ

Θα τα πούμε μετά. Όταν ξυπνήσει φώναξε με.

Ο Αντώνης βγαίνει από το δωμάτιο.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΕΡΑ.

Ο Αντώνης και η Μαρίνα κάθονται και κουβεντιάζουν.

ANTONHΣ

Πες μου τι θυμάσαι από την Κύπρο.

MAPINA

Ο πατέρας μου ήταν στρατιωτικός. Το

εξηνταπέντε πήρε μετάθεση για την Κύπρο.

Υπηρετούσε σαν λοχαγός στην ελληνική μεραρχία που βρισκόταν στο νησί. Πήγαμε οικογενειακώς. Ήμουν επτά χρόνων. Πήγαίνα σχολείο στην Λευκωσία. Δυο χρόνια μετά έγινε το φιάσκο της Κοφίνου και η Χούντα απομάκρυνε την μεραρχία από την Κύπρο. Αναγκαστικά όλη η οικογένεια μετακόμισε.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ο πατέρας σου ήταν χουντικός;

ΜΑΡΙΝΑ

Όχι. Δεν ήταν όλοι οι αξιωματικοί χουντικοί. Όμως στο σχολείο μου τα άλλα παιδιά μου κάναν bullying γιατί ήμουν παιδί «Καλαμαρά». Κάτι που με πλήγωνε αφάνταστα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Και από τότε αποστρέφεσαι του Κυπρίου.

ΜΑΡΙΝΑ

Κάθε άλλο. Εσύ, ας πούμε, μου είσαι πολύ συμπαθής. Δικαιολογώ τους Κυπρίους για τα αίσθηματά τους εκείνη την εποχή. Ξέρω πολύ καλά τι τραβήξατε από την Χούντα. Εσύ τι νομίζεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ πήγα στον στρατό το εβδομηντατρία. Οι Έλληνες αξιωματικοί μας έκαναν συνεχώς καψόνι. Μας έλεγαν ότι ο Μακάριος είναι κομμουνιστής, ότι δεν θέλει την Ένωση, ότι η Εόκα βήτα επιτελεί εθνικό έργο και άλλα τέτοια. Μέχρι που έκαναν το πραξικόπημα.

ΜΑΡΙΝΑ

Ωστε στην εισβολή ήσουν στον στρατό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήμουνα στο τρακόσια εξηνταένα τάγμα

πεζικού.

MAPINA

Για πες...

Ο Αντώνης μένει σιωπηλός με απλανές βλέμμα.

ANTONΗΣ

Ο Peter πάει πολύ καλά. Σύντομα θα πάρει
εξιτήριο.

MAPINA

Όντως. Για πες μου λοιπόν πού πολέμησες;

ANTONΗΣ

Έχω διαβάσει ότι πρόκειται να κυκλοφορήσει
μια νέα μορφή κυκλοσπορίνης που στηρίζεται
στη τεχνολογία του μικρογαλακτώματος και
με πολύ πιο σταθερές φαρμακοκινητικές
ιδιότητες.

MAPINA

Αλήθεια;

ANTONΗΣ

Αλήθεια. Λέγεται Sandimmun Neoral, Η Μαρίνα
πιάνει με τρυφερότητα το χέρι του Αντώνη.

MAPINA

Καταλαβαίνω γιατρέ. Αντώνη. Δεν θέλεις να
μιλάς για πράγματα που σε πληγώνουν.

Ο Αντώνης σηκώνεται απότομα.

ANTONΗΣ

Καλή η κουβέντα. Όμως πάνω από όλα η
δουλειά.

Προχωρεί βιαστικά προς την έξοδο. Η Μαρίνα τον
ακολουθεί.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ.

Ο Αντώνης και η Μαρίνα τρώνε και κουβεντιάζουν με εύθυμη διάθεση. Ο Μιχάλης τους πλησιάζει. Ο Αντώνης φαίνεται να του συστήνει την Μαρίνα. Χειραψίες, διαχύσεις κλπ.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ PICCADILLY CIRCUS, ΒΡΑΔΥ.

Ο Αντώνης και η Μαρίνα περιφέρονται στον δρόμο, βλέπουν τις βιτρίνες, μπαίνουν σε καταστήματα με παιχνίδια. Φαίνονται χαρούμενοι. Κάποιοι στιγμή η Μαρίνα γέρνει στον ώμο του Αντώνη. Ο Αντώνης δεν ανταποκρίνεται.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ.

Η Μαρίνα κοιμίζει ένα ασθενή ο οποίος θα χειρουργηθεί. Ο Αντώνης παρακολουθά.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΜΠΑΡ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ.

Ο Αντώνης κάθονται δίπλα δίπλα, πίνουν τις μπύρες τους και κουβεντιάζουν. Η Μαρίνα παρακολουθά κάποια ζευγαράκια που ερωτοτροπούν. Πλησιάζει τον Αντώνη και προσπαθεί να τον αγκαλιάσει. Ο Αντώνης κοιτάζει το ρολόι του. Καλεί το γκαρσόνι, πληρώνει και σηκώνεται. Η Μαρίνα ακολουθεί, φανερά εκνευρισμένη.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

Δύο νοσοκόμοι βοηθούν ένα ασθενή να σηκωθεί και περπατήσει. Ο Αντώνης και η Μαρίνα παρακολουθούν. Ο ασθενής περπατά μόνος του. Ο Αντώνης και η Μαρίνα ενθουσιασμένοι ενώνουν τις παλάμες τους σε στυλ «κόλλα πέντε».

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΒΡΑΔΥ, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1994.

Ο Αντώνης οδηγεί. Η Μαρίνα κάθεται δίπλα του. Είναι καλοντυμένοι και κεφάτοι. Είναι φανερό ότι

επιστρέφουν από νυχτερινή έξοδο. Σταματούν έξω από το διαμέρισμα της Μαρίνας και ο Αντώνης την περιμένει να κατέβει.

ΜΑΡΙΝΑ

Δεν θα έρθεις πάνω;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι, με συγχωρείς, είμαι κουρασμένος.

ΜΑΡΙΝΑ

Έλα να σε ξεκουράσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σε παρακαλώ, Μαρίνα μου...

ΜΑΡΙΝΑ

Μαρίνα μού;

Υψώνει τον δείκτη του χεριού της.

ΜΑΡΙΝΑ

Άκουσε με γιατρέ και άκουσε με προσεκτικά.

Ο Αντώνης γυρίζει και την κοιτάζει απορημένος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ακούω.

ΜΑΡΙΝΑ

Γνωριζόμαστε εδώ και τρία χρόνια. Σε έχω δει να περνάς ατέλειωτες ώρες στο ιατρείο, στο εργαστήριο, στο χειρουργείο, στη μελέτη, στα συνέδρια, στην έρευνα. Σε έχω δει να μάχεσαι να σώσεις ζωές, να αγωνιάς, να συμπάσχεις, να ενθουσιάζεσαι, να χοροπηδάς σαν παιδί κάθε φορά που έδινες ζωή σε κάποιο συνάνθρωπο. Και έσωσες, έδωσες, πολλές ζωές. Είσαι κι όλας ένας από τους πιο πετυχημένους χειρουργούς εδώ στο Ηνωμένο Βασίλειο. Όμως αυτή η εικόνα που εκπέμπεις, το σίγουρο χέρι, η

αυτοπεποίθηση, ο επαγγελματισμός, είναι τόσο εύθραυστα. Η συναισθηματική ζωή σου γιατρέ, είναι χάλια, μ' ακούς χάλια. Έμεινες κολλημένος στο παρελθόν με νύχια και με δόντια. Αρνείσαι να δεις τη ζωή που έχεις μπροστά σου, τη ζωή που συνεχίζεται, που δεν τελειώνει. Άκουσε με Αντώνη, άκουσε με μια φορά, άφησε με να σε βοηθήσω.

Ο Αντώνης κοιτάζει άναυδος την Μαρίνα. Κάποια στιγμή τα μάτια του βουρκώνουν. Τα στρέφει αλλού και τα σκουπίζει. Στρέφεται στην Μαρίνα για να απαντήσει, όμως εκείνη έχει ήδη ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου και έχει κατέβει, με μια σβέλτα κίνηση, στον δρόμο.

ΜΑΡΙΝΑ

Καληνύχτα γιατρέ.

Η Μαρίνα κλείνει με θόρυβο την πόρτα του αυτοκινήτου και τραβά βιαστικά για το διαμέρισμα της. Ο Αντώνης μένει να βλέπει την κομψή μικροκαμωμένη σιλουέττα της να χάνεται μέσα στη νύκτα με τα τακούνια να κτυπούν με δύναμη και θόρυβο το πλακόστρωτο. Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου και κατεβάζει το δεξί πόδι στον δρόμο. Μένει εκεί, ακίνητος, για λίγο. Ξαναβάζει το πόδι στο αυτοκίνητο και βάζει τη μηχανή μπρος. Τυρίζει με το αυτοκίνητο σαν χαμένος στους δρόμους του Λονδίνου ανάμεσα σε πολύχρωμα φώτα και νυχτερινούς περιπατητές.

ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ.

Ο Αντώνης και ο Δημήτρης κάθονται και πίνουν καφέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Τα χαλάσατε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είχα ένα δύσκολο περιστατικό σήμερα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Μην αλλάζεις κουβέντα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σκέφτομαι να συγκαλέσω ιατροσυμβούλιο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Με τα μυαλά που κουβαλάς κανένα
ιατροσυμβούλιο δεν σε σώζει.

Αλλα σε ρωτώ, άλλα απαντάς. Η Μαρίνα είναι
ένα κομμάτι μάλαμα. Τι πάθατε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αλλάξε θέμα. Ξέρεις ότι δεν μου αρέσει να
συζητώ τα προσωπικά μου θέματα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Εντάξει. Στο οίκημα της παροικίας πάεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι, δεν έτυχε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Εγώ πάω κάποτε τα Σαββατοκυριάκα. Έλα αύριο
βράδυ να τα πούμε και να γνωρίσεις κάποια
πρόσωπα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει, θα σου κάμω το χατίρι.

**ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ
1994.**

Γύρω αρκετοί Κύπριοι παίζουν τάβλι, διαβάζουν
εφημερίδα ή κουβεντιάζουν. Ο Αντώνης και ο
Δημήτρης κάθονται στο μπαρ, πίνοντας μπύρα και
παρακολουθώντας τις συζητήσεις.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Ακούσατε τις δηλώσεις του Χόλμπρουκ;

ΘΑΜΩΝΑΣ

Τι είπε;

ΘΑΜΩΝΑΣ

Ότι μετά το βοσνιακό σειρά έχει η Κύπρος και ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες θέλουν στην Κύπρο ένα ενιαίο νησί.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Παραμύθια. Δεν είδαμε τίποτα καλό από τους Αμερικάνους μέχρι τώρα.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Ευτυχώς που προχωρά η διαδικασία ένταξης μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Άλλοι απατεώνες κι αυτοί.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Καλέ ρε φίλε, οι Αμερικάνοι είναι εχθροί μας, οι Ευρωπαίοι είναι εχθροί μας, δεν έχουμε κανένα φίλο;

ΘΑΜΩΝΑΣ

Όχι. Είναι όλοι φιλότουρκοι. Ακολουθούν την γραμμή που χάραξε ο Νιχάτ Ερίμ από το πεννηντάξι. Διχοτόμηση. Για taksim για olum.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Και εμείς είμαστε καθαροί; Όχι. Είναι τα δικά μας λάθη που πληρώνουμε.

ΘΑΜΩΝΑΣ

Ποια λάθη μας; Που αντισταθήκαμε στην τουρκοανταρσία το εξηντατρία, ή που αντισταθήκαμε στον Αττίλλα το εβδομηντατέσσερα;

ΘΑΜΩΝΑΣ

Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.
Είναι οι εξωγήινοι που απομονώσαν τους
Τουρκοκύπριους σε θύλακες; Που κάναν το
σχέδιο Ακρίτας; Που ανατίναζαν αστυνομικούς
σταθμούς κι έκαναν απόπειρες κατά του
Μακαρίου; Είναι εξωγήινοι που κάναν το
πραξικόπημα; Που σκοτώναν γυναικόπαιδα και
τα θάβανε σε χωματερές;

ΘΑΜΩΝΑΣ

Παράτα μας ρε Πολύκαρπε. Ούτε Τούρκος να
ήσουν δεν θα μιλούσες έτσι. Να μας πει ο
Φώτης που είδε τις σφαγές που έκαναν οι
Τούρκοι στην Ασία. Μίλα Φώτη.

ΦΩΤΗΣ

Δεν νομίζω να είναι η ώρα να ανοίξουμε
τέτοιες κουβέντες.

Ο Φώτης απομακρύνεται από την ομήγυρη και πάει
να παραγγείλει κάτι στο μπαρ, εκεί που κάθεται ο
Αντώνης με τον Δημήτρη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γεια σου Φώτη. Είμαι ο Αντώνης ο Παυλίδης
ο χειρούργος.

ΦΩΤΗΣ

Σε ξέρω γιατρέ. Όλη η παροικία σε ξέρει.
Όμως εσύ πώς με ξέρεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκουσα που ανέφερε κάποιος το όνομα σου.
Είπε ότι ξέρεις για τις σφαγές στην Ασία.

ΦΩΤΗΣ

Δεν μου αρέσουν αυτές οι κουβέντες. (Στον
μπάρμαν) Μια μπύρα ΚΕΟ σε παρακαλώ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είναι κερασμένη. Ξέρεις Φώτη, είμαστε συντοπίτες. Είμαι κι εγώ πρόσφυγας. Πολέμησα στην πρώτη γραμμή. Έχω φίλους αγνοούμενους. Θέλω να μιλήσουμε.

ΦΩΤΗΣ

Γιατρέ μου βάζεις δύσκολα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καταλαβαίνω. Έζησες τις σφαγές στην Ασία και όχι μόνο. Όμως σε παρακαλώ, θέλω να ρωτήσω κάποια πράγματα, έχω τους λόγους μου. Πιστεύω ότι θα μου κάμεις το χατίρι. Ο Φώτης κοιτάζει γύρω χωρίς να απαντήσει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει. Δεν θέλεις να μας ακούσουν. Έλα μαζί μου.

Οι δυο άντρες προχωρούν στη βεράντα του οικήματος και στέκονται σε μια ήσυχη γωνιά. Ο Φώτης φαίνεται ακόμα ανήσυχος.

ΦΩΤΗΣ

Τι θέλεις να μάθεις γιατρέ;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είμαι από την περιοχή, από το Νέο Χωριό Κυθρέας. Έχω αρκετούς γνωστούς στην Ασία. Ξέρω ότι εκεί οι Τούρκοι έκαναν πολλές σφαγές. Όμως δεν έτυχε ποτέ να μιλήσω με κάποιο αυτόπτη μάρτυρα. Πώς βρέθηκες εκεί;

Ο Φώτης μένει για λίγο σκεπτικός, σαν να προσπαθεί να θυμηθεί.

ΦΩΤΗΣ

Εγώ είμαι Ασσιώτης. Εκεί έμενα με τη γυναίκα μου και τρία παιδιά. Ήμουν στο εφεδρικό του Μακαρίου, με είχαν στο μάτι οι Εοκαβητατζήδες. Στο πραξικόπημα με

κυνηγήσαν, αναγκάστηκα να κρυφτώ. Όταν ξεκίνησε ο πρώτος Αττίλλας μας άφησαν εμάς τους μακαριακούς κι άρχισαν να κυνηγούν Τουρκοκύπριους. Μάζεψαν όλα τα γυναικόπαιδα της περιοχής στην Περιστερωνοπηγή. Όταν ξεκίνησε ο δεύτερος Αττίλλας, στες δεκατέσσερις Αυγούστου δεν άφησαν κανένα ζωντανό. Μέχρι μωρά βρέφη. Φόρτωσαν τα πτώματα σε φορτηγό και τα έθαψαν σε σκυβαλότοπο. Ήρθε ο στρατός. Οι Τούρκοι. Βρήκαν τα πτώματα. Το χωριό μου πλήρωσε το μεγαλύτερο τίμημα. Σφαγές, βιασμοί, βασανιστήρια. Κατάφερα να φυγαδεύσω την οικογένεια μου, όμως εγώ δεν πρόλαβα να φύγω. Με πήραν αιχμάλωτο στην Τουρκία. Τράβηξα πολλά. Όμως έζησα, φάνηκα τυχερός. Κάποιοι άλλοι δεν επέστρεψαν. Τα μάτια μου είδαν πολλά. Μέχρι σήμερα βλέπω επιόλτες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ποιοι έκαμαν τους φόνους στην Ασία;

ΦΩΤΗΣ

Τες πιο πολλές αγριότητες τις έκαναν Τουρκοκύπριοι της περιοχής. Οι Τούρκοι στρατιώτες ήταν πιο συγκρατημένοι. Ένας αξιωματικός τους μάλιστα προσπάθησε να σταματήσει τις σφαγές, όμως στο τέλος αναγκάστηκε να υποκύψει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ξέρεις κάποιους από αυτούς τους Τουρκοκύπριους;

ΦΩΤΗΣ

Ξέρω. Αφού ήσαν όλοι συντοπίτες μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είναι κάποιοι εδώ, στο Λονδίνο;

ΦΩΤΗΣ

Ξέρω τον Κουτρέτ Εβρέν και τον Οσμάν Σανέρ.
Μπορεί νάναι κι άλλοι.

Ο Αντώνης βγάζει το μικρό κόκκινο σημειωματάριο του και σημειώνει.

ΦΩΤΗΣ

Ήταν της TMT, του Ντενκιάς. Ακραίοι, εθνικιστές. Όμως αν δεν είχαν προηγηθεί αυτά που έκαναν οι δικοί μας, οι Εοκαβητατζήδες, στα τουρκοχώρια της περιοχής, οι Τούρκοι δεν θα έκαναν τόσες πολλές βαρβαρότητες. Τσως κάποιοι δικοί μας να ζούσαν σήμερα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ξέρεις δικούς μας που έκαναν σφαγές;

ΦΩΤΗΣ

Ξέρω μερικούς.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είναι κάποιοι εδώ στο Λονδίνο;

Ο Φώτης διστάζει να απαντήσει. Ο Αντώνης του πιάνει το μπράτσο και τον κοιτάζει στα μάτια.

ΦΩΤΗΣ

Ο Παρασκευάς ο Περαιτικός είναι μπλεγμένος εκατό τοις εκατό. Όπως και ο Θωμάς ο Μαύρος. Για τον Κυριάκο τον Καλαϊτζή δεν ορκίζομαι. Συμπεριφέρεται παράξενα. Δεν μιλά, έχει ψυχολογικά. Κανένας δεν ξέρει τι συμβαίνει.

Όση ώρα μιλά ο Φώτης ο Αντώνης παίρνει σημειώσεις στο κόκκινο μπλοκάκι.

ΦΩΤΗΣ

Γιατρέ, να χαρείς, δεν σε είδα, δεν με είδες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μείνε ήσυχος.

Ο Αντώνης βάζει το μπλοκάκι στην τσέπη και οι δύο άντρες επιστρέφουν στην αίθουσα, σε κάποια απόσταση ο ένας από τον άλλο. Ο Αντώνης ξανασμίγει στο μπαρ με τον Δημήτρη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Τα 'πατε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τα 'παμε..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Τι έχεις κατά νουν;

Ο Αντώνης του γνέφει «σιωπή» με το δάκτυλο στα χείλη.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1996.

Ο Αντρέας, ένα όμορφο, ψηλό παλληκάρι, με γαλάζια μάτια, που έρχονται σε αντίθεση με το μελαχρινό του δέρματος του, μπαίνει στο ιατρείο συνοδευόμενος από τους γονείς του, τον Χρήστο και την Μαρία. Το χλωμό του πρόσωπο προδίδει το σοβαρό πρόβλημα υγείας του. Ο Χρήστος δίνει ένα φάκελο με κάποια χαρτιά στον γιατρό, που τα μετροφυλλά με προσοχή.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Γιατρέ μου, όπως σου είπα στο τηλέφωνο, έχουμε εξαντλήσει όλες τις συμβατικές θεραπείες. Ο γιατρός που τον παρακολουθεί κατέληξε ότι πρέπει να μεταμοσχευθεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θα δω τον φάκελο πιο προσεκτικά και θα αποφασίσουμε μαζί, άνκαι εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή. Το βασικό μας πρόβλημα σε τέτοιες περιπτώσεις

είναι η εξεύρεση του δότη. Σημειώστε ότι είναι πάντα πιο εύκολο να εντοπίσουμε κατάλληλο δότη νεφρού ανάμεσα στα συγγενικά πρόσωπα. Πόσων χρονών είσαι Αντρέα;

ΑΝΤΡΕΑΣ

Είμαι εικοσιενός γιατρέ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ασχολείσαι με κάτι;

ΑΝΤΡΕΑΣ

Σπουδάζω νομικά. Κατάφερα να εισαχθώ στο LSE. Θέλω πολύ να τελειώσω τες σπουδές μου, να δουλέψω δικηγόρος. Όμως δυσκολεύομαι γιατρέ μου. Βγάζω τον μισό μου χρόνο στα νοσοκομεία. Εξετάσεις, παρακεντήσεις, αιμοκαθάρσεις....

Ο Αντρέας δακρύζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θα κάνουμε ότι μπορούμε Αντρέα. Σε περιπτώσεις σαν την δική σου δίνουμε πάντα προτεραιότητα.

Ο Αντώνης στρέφεται στον Χρήστο και την Μαρία.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όπως σας είπα, οι συγγενείς, και ειδικά οι γονείς, είναι οι πιο συμβατοί δότες. Οφείλω να σας ρωτήσω αν κάποιος από εσάς εν διατεθειμένος να παίξει αυτό τον ρόλο.

Ο Χρήστος και η Μαρία ανταλλάζουν ματιές με φανερή αμηχανία.

Μετά από κάποια σκέψη ο Χρήστος απαντά.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Ναι, γιατί όχι. Παιδί μας είναι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σας διαβεβαιώ ότι αν κάποιος από σάς δώσει τον νεφρό του στο παιδί σας, θα συνεχίσει να ζει μια φυσιολογική ζωή με έναν νεφρό και ότι ο Αντρέας θα έχει πάρα πολλές πιθανότητες να μην απορρίψει το μόσχευμα, με αποτέλεσμα η ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής του να βελτιωθούν σημαντικά. Σύντομα θα σας ειδοποιήσω για τις σχετικές αιματολογικές και κάποιες άλλες εξετάσεις για να μην χάνουμε χρόνο.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ, 10 ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

Ο Αντώνης κτυπά ένα κουδούνι και μπαίνει η γραμματέας του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Margaret, there is something I don't like here. Was there any confusion with the files?

MARGARET

No, doctor, I don't think so. There has never been a mistake.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ, ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ.

Ο Χρήστος και η Μαρία μπαίνουν στο ιατρείο/γραφείο κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. με φανερή νευρική κατάσταση.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καθίστε.

Οι νεοφερμένοι κάθονται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κάτι δεν μου άρεσε στις αναλύσεις.

Ο Χρήστος και η Μαρία αλληλοκοιτάζονται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δείχνουν ότι δεν είσαστε συμβατοί δότες.

Ακόμα και η ομάδα αίματος σας είναι διαφορετική. Ίσως να έγινε κάποιο λάθος. Θα πρέπει να ξαναγίνουν οι εξετάσεις. Ξέρω ότι θα είναι ταλαιπωρία για σας και απολογούμαι για τούτο, όμως.....

ΧΡΗΣΤΟΣ

Όχι γιατρέ, δεν χρειάζεται. Δεν έγινε λάθος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τι εννοείς;

Η Μαρία κοιτάζει τον άντρα της στα μάτια και τον ενθαρρύνει να μιλήσει.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Ο Αντρέας δεν είναι δικό μας παιδί, είναι υιοθετημένο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Και γιατί δεν μου το είπατε;

ΜΑΡΙΑ

Όλος κόσμος και ο ίδιος ο Αντρέας ξέρουν ότι εμείς είμαστε οι φυσικοί του γονιοί. Δεν θέλαμε να διαρρεύσει οτιδήποτε ή να υποψιαστεί κάτι ο Αντρέας. Ελπίζαμε ότι, έστω κι έτσι, θα ήμασταν συμβατοί δότες. Ζητούμε συγγνώμην.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει, καταλαβαίνω. Μήπως υπάρχει κάποιος συγγενής εξ αίματος του Αντρέα που θα μπορούσε να δώσει το μόσχευμα;

ΧΡΗΣΤΟΣ

Όχι, γιατρέ, δεν ξέρουμε τους συγγενείς του Αντρέα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τότε προσπαθήστε να βρείτε άλλους εθελοντές που θα ήσαν πρόθυμοι να εξεταστούν αν είναι συμβατοί. Διαφορετικά θα πρέπει να περιμένουμε στην σειρά για πτωματικό δότη. Κάτι τέτοιο, βέβαια, θα μας πάρει πολύ χρόνο.

Φανερά απογοητευμένοι ο Χρήστος και η Μαρία φεύγουν σιγοψιθυρίζοντας μεταξύ τους.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ, ΜΑΡΤΗΣ ΤΟΥ 1996.

Ο Αντώνης με τον Δημήτρη κάθονται και πίνουν καφέ. Ο Αντώνης διαβάζει μια εφημερίδα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είδες τι λέει εδώ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Τί;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ο Ραούφ Ντενκτάς, λέει, σε συνέντευξη του στον δημοσιογράφο Σταύρο Σιδερά δήλωσε ότι δεν υπάρχουν ζώντες Ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι. "Παραδόθηκαν από τον τουρκικό στρατό σε Τουρκοκύπριους "μαχητές" και δολοφονήθηκαν, σε αντεκδίκηση", είπε. Και πρόσθεσε: "Δυστυχώς".

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σου κάνει εντύπωση; Τα λέει ωμά ο Ντενκτάς όμως έχει δίκαιον. Δεν ζει κανένας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έχεις λάθος. Υπάρχουν ζώντες. Το ξέρω. Υπάρχουν βιβλία που γράφουν ιστορίες για ζώντες. Με ντοκουμέντα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Παραμύθια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν πρέπει να χάνουμε τις ελπίδες μας.
Έχεις κι εσύ θείο που είναι αγνοούμενος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ο θείος μου ξέρω ότι είναι νεκρός. Όπως
όλοι οι αγνοούμενοι. Το μόνο που μένει
είναι να συμφωνηθεί να γίνουν εκταφές και
ταυτοποιήσεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δηλαδή τους ξεγράψαμε όλους; Αυτό λες; Και
μας ενδιαφέρει μόνο να μας δώσουν μερικά
κόκκαλα τους;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ακριβώς. Αυτό λέω. Είμαι ρεαλιστής.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είσαι ηττοπαθής, ενδοτικός, αυτό είσαι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Κι εσύ ένας αδιόρθωτος ρομαντικός και
ονειροπαρμένος.

Ο Αντώνης σηκώνεται, φανερά εκνευρισμένος,
πληρώνει τον καφέ του και ξεκινά να πάει στο
σπίτι. Καθ' οδόν παίρνει κάποιον στο κινητό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα Φώτη. Είμαι ο γιατρός ο Αντώνης.
Να σου δώσω την διεύθυνση μου μπορείς να
περάσεις από το σπίτι μου;

**ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΤΟ ΙΔΙΟ
ΒΡΑΔΥ.**

Ενώ ο Αντώνης κάθεσαι στο μικρό σαλονάκι κτυπά
το κουδούνι. Ο Αντώνης ανοίγει. Είναι ο Φώτης.

ΦΩΤΗΣ

Καλησπέρα γιατρέ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ που ήρθες. Να σε κεράσω κάτι;

ΦΩΤΗΣ

Ένα νεράκι μόνο.

Ο Αντώνης πάει στην κουζίνα. Ο Φώτης κάθεται, προσέχει τη φωτογραφία της Ελένης στο κομοδίνο, την παίρνει στα χέρια του, την κοιτάζει και την ξαναβάζει πίσω. Ο Αντώνης επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό, το προσφέρει στον Φώτη, κάθεται και κοιτάζει τον επισκέπτη του στα μάτια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εεκίνησες να μου λείεις τι έγινε στην Άσσια αλλά δεν τελειώσαμε την κουβέντα μας. Μου είπες ότι είδαν πολλά τα μάτια σου.=

ΦΩΤΗΣ

Άκου γιατρέ. Στην Άσσια εγκλωβιστήκαμε πολλοί. Όταν ήρθε ο τούρκικος στρατός μπορεί να υπήρχαν μέχρι χίλια άτομα μέσα στο χωριό. Φόρτωσα την οικογένειά μου μαζί με άλλους σε μια καρότσα. Κατάφεραν να διαφύγουν, όπως και αρκετοί άλλοι. Οι υπόλοιποι κρυφτήκαμε στα σπίτια μας, σε αποθήκες, σε μάντρες, όπου μπορούσαμε. Εγώ κρύφτηκα μες το αχερωνάρι. Όμως με βρήκαν και με πήραν. Όπως περνούσαμε, είδα πτώματα στους δρόμους. Είδα και κάποιους Τουρκοκύπριους από γειτονικά χωριά που έψαχναν ονομαστικά κάποιους δικούς μας για να τους σκοτώσουν. Μας μάζεψαν όλους σε σπίτια, σε μια γειτονιά του χωριού. Εμένα με έβαλαν μαζί με καμιά πενηνταριά άλλους σε έναν παλιό σπίτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τον Χαράλαμπο τον Φωτιάδη τον δάσκαλο τον
ήξερες;

ΦΩΤΗΣ

Βέβαια, αφού ήταν χωριανός μου, από την
Άσσια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήταν μαζί σου; Η οικογένειά του;
Ο Φώτης διστάζει να απαντήσει.

ΦΩΤΗΣ

Γιατρέ μου, αντιλαμβάνομαι γιατί ρωτάς.
Ήξερες την κόρη του, την Ελένη (δείχνει
τη φωτογραφία της). Με φέρνεις σε δύσκολη
θέση.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μίλα Φώτη. Μίλα. Θέλω να ξέρω όλη την
αλήθεια, μη με λυπάσαι.

ΦΩΤΗΣ

Ναι γιατρέ. Ήταν μαζί μας και ο Χαράλαμπος
και η γυναίκα του, οι γιούδες του και η
κόρη του. Κάποιοι Τουρκοκύπριοι μαζεύτηκαν
απέξω και φώναζαν. Οι γυναίκες φοβήθηκαν
μήπως τις βιάσουν. Βρήκαν μέσα στο
σπίτι παλιά ρούχα, σκούρα. Τα φόρεσαν.
Προσπαθούσαν να φαίνονται άσχημες,
ηλικιωμένες. Κάποιοι Τουρκοκύπριοι
κατάφεραν να μπουν μέσα στο σπίτι, ήταν
οπλισμένοι. Πυροβόλησαν ένα δικό μας που
ήταν της ΕΟΚΑβήτα. Ύστερα πιάσαν κοπέλλες.
Διάλεξαν τες πιο όμορφες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Η πιο όμορφη ήταν η Ελένη.
Ο Φώτης διστάζει. Ο Αντώνης τον ενθαρρύνει με το
βλέμμα να συνεχίσει.

ΦΩΤΗΣ

Την έπιασεν ο Οσμάν, ήταν το πρωτοπαλλίκαρο
τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ο Οσμάν Σανέρ;

ΦΩΤΗΣ

Σωστά.

Ο Αντώνης σηκώνεται, πάει στο μπαρ του
διαμερίσματος, παίρνει ένα μπουκάλι ουίσκι και
δυο ποτήρια και ξανακάθεται στη θέση του. Βάζει
μια γενναία δόση σε κάθε ποτήρι και γνέφει
του Φώτη να πιεί. Ο Φώτης πίνει μια γουλιά. Ο
Αντώνης το κατεβάζει μονορούφι και βάζει και
δεύτερη δόση.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μετά;

ΦΩΤΗΣ

Μετά χώρισαν τους άντρες από τις γυναίκες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πες μου για την Ελένη.

ΦΩΤΗΣ

Τι να σου πω;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αντιστάθηκε;

ΦΩΤΗΣ

Αντιστάθηκε. Φώναζε, κλωτσούσε τον Οσμάν με
όσην δύναμη είχε. Όμως έκαμε το δικό του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μετά;

ΦΩΤΗΣ

Μετά κάπου την πήραν. Δεν την ξανάδαμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πού την πήραν;

ΦΩΤΗΣ

Δεν ξέρει κανένας. Την πήρε ο Οσμάν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μετά;

ΦΩΤΗΣ

Εμάς τους άντρες μας χώρισαν από τα
γυναικόπαιδα. Κάποιους μας πήραν στο γκαράζ
Παυλίδη, μαζί μας κι ο Χαράλαμπος με τους
γιούδες του. Κάποιους μας πήραν αιχμαλώτους
στην Τουρκία. Κάποιοι

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει, Φώτη αυτιά ήθελα να μάθω.

Ο Αντώνης παίρνει στα χέρια του τη φωτογραφία
της Ελένης από το κομοδίνο και την κοιτάζει
αμίλητος και δακρυσμένος.

ΦΩΤΗΣ

Γιατρέ δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Η αλήθεια Φώτη πολλές φορές πονεί, αλλά δεν
πρέπει να την κρύβουμε. Κάποιοι πρέπει να
μιλήσουν επιτέλους. Ευχαριστώ που μπήκες
στον κόπο να έρθεις. Να σου βάλω ακόμα ένα
ποτό;

ΦΩΤΗΣ

Όχι γιατρέ, ευχαριστώ. Πρέπει να φύγω.

Ο Αντώνης βάζει τη φωτογραφία στη θέση της.

ΦΩΤΗΣ

Πράγματι. Ήταν η πιο όμορφη.

Ο Φώτης καληνυχτίζει και φεύγει. Ο Αντώνης βάζει στο ποτήρι του ούισκυ και πίνει. Ύστερα παίρνει ένα άλμπουμ με φωτογραφίες, οι περισσότερες ασπρόμαυρες και το μετροφυλλά: Σκηνές από το χωριό, από το σχολείο, με τους γονείς και αδέρφια του. Σε μια φωτογραφία από σχολική εκδρομή στο λύκειο, κάποιοι συμμαθητές ποζάρουν μπροστά στο λεωφορείο. Μπροστά ο Αντώνης και η Ελένη, χαμογελαστοί. Εστιάζει τα μάτια του στην Ελένη, δακρυσμένος. Όση ώρα μετροφυλλά το άλμπουμ πίνει ούισκυ. Το κλείνει απότομα, σηκώνεται και βγαίνει από το διαμέρισμα.

ΣΚΗΝΗ: ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ.

Ο Αντώνης περπατά μεθυσμένος στο Piccadilly Circus. Συνωστίζεται ανάμεσα στο πολύχρωμο πλήθος: Παρέες νεαρών, αγόρια με ξυρισμένα κεφάλια ή βαμμένα μαλλιά, κορίτσια με δερμάτινες κοντές φουστίτσες ή εφαρμοστά κολάν, ζευγαράκια πιασμένα χέρι, ηλικιωμένοι με τις καμπαρτίνες και τις ομπρέλες τους. Ένας ηλικιωμένος με βρώμικα ρούχα και μακριά γένια ψάχνει στον κάλαθο του πεζοδρομίου για φαγώσιμα, μια χοντρή, μελαχρινή γυναίκα απλώνει το χέρι για ελεημοσύνη, ένας καλοντυμένος μεσήλικας κηρύσσει τον λόγο του Θεού, μια νεαρή με προκλητικό ντύσιμο μοιράζει φυλλάδια για μια μουσική εκδήλωση. Ο Αντώνης μπαίνει σε ένα μπαρ, κάθεται στον πάγκο και παραγγέλλει ούισκυ με πάγο. Πίνει, με τα μάτια στυλωμένα στα μπουκάλια και τα σήματα πάνω από το μπαρ. Κάποια στιγμή πιάνει το κεφάλι με τα δυο χέρια και ξεσπά σε ένα βουβό κλάμα. ΜΠΑΡΜΑΝ Sorry sir. Something wrong? Can I help you? Ο Αντώνης δεν απαντά. Πληρώνει και βγαίνει βιαστικά στον δρόμο. Προχωρεί στην περιοχή που βρίσκονται οι «κοπέλλες». Κοιτάζει τα κόκκινα φωτάκια. Ένας νεαρός τον πλησιάζει.

ΝΕΑΡΟΣ

Are you looking for girls, sir? Ο Αντώνης στρέφει τα μάτια του προς τον νεαρό.

ΝΕΑΡΟΣ

Συγγνώμη γιατρέ, προς στιγμή δεν σας κατάλαβα. Δεν ήθελα να σας προσβάλω, χίλια συγγνώμην.

Ο Αντώνης απομακρύνεται πανικόβλητος. Βρίσκει το αυτοκίνητο του και επιστρέφει στο διαμέρισμά.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ.

Ο Αντώνης μπαίνει τρικλίζοντας, πάει στο μπάνιο και κάνει εμετό στον νιπτήρα. Κοιτάζει το πρόσωπο του στον καθρέφτη: Μάτια φουσκωμένα, μαλλιά ανασηκωμένα και στο δεξί μάγουλο μια αμυχή. Πλησιάζει περισσότερο και φτύνει στα μούτρα του. Κάθεται στον καναπέ και κρύβει το πρόσωπο με τα χέρια του. Παίρνει το κινητό τηλέφωνο και σχηματίζει ένα αριθμό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κοιμάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ

Δεν έχει σημασία. Επείγον περιστατικό;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ακριβώς.

ΜΑΡΙΝΑ

Ντύνομαι και έρχομαι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σε περιμένω.

Ο Αντώνης κλείνει το τηλέφωνο, όμως αμέσως το σηκώνει και ξανατηλεφωνά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι στο νοσοκομείο. Εδώ, στο σπίτι μου.

ΜΑΡΙΝΑ

Είσαι καλά; Τί συμβαίνει;

Ο Αντώνης κλείνει το τηλέφωνο χωρίς να απαντήσει.

**ΣΚΗΝΗ: ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ,
ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.**

Κτυπά η πόρτα. Ο Αντώνης την ανοίγει και μπαίνει η Μαρίνα. Την κοιτά σαν δαρμένο σκυλί.

ΜΑΡΙΝΑ

Τι συμβαίνει Αντώνη, γιατρέ; Χάλια είσαι.

Ο Αντώνης δεν απαντά. Της γνέφει να καθίσει στον καναπέ. Κάθεται δίπλα της και σταυρώνει τα χέρια σαν σχολιαρόπουλο.

ΜΑΡΙΝΑ

Έπινες;

Ο Αντώνης δεν απαντά.

ΜΑΡΙΝΑ

Να χαρείς, πες μου τι έχεις; Γιατί με πήρες τηλέφωνο μέσα στα άγρια μεσάνυχτα;

Ο Αντώνης δεν απαντά. Η Μαρίνα του παίρνει την παλάμη στις δικές της.

ΜΑΡΙΝΑ

Τι έχεις Αντώνη;

Ο Αντώνης σκεπάζει το πρόσωπο με το χέρι και κλαίει. Σκουπίζει τα δάκρια του, σηκώνει το κεφάλι και την κοιτάζει στα μάτια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σε χρειάζομαι αγάπη μου.

Η Μαρίνα πέφτει στην αγκαλιά του και τον φιλά στο στόμα.

ΜΑΡΙΝΑ

Όλα θα πάνε καλά Αντώνη μου. Όμως μίλα μου, άνοιξε μου την καρδιά σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν ξέρω τι έπαθα. Σήμερα σιχάθηκα τον εαυτό μου. Εύπνησαν οι εφιάλτες του παρελθόντος. Κατέρρευσα, βρέθηκα να γυρίζω τους δρόμους σαν αλήτης, βγήκε στην επιφάνεια η χειρότερη μου πλευρά.

ΜΑΡΙΝΑ

Αυτό μπορεί να συμβεί στον καθένα αγάπη μου. Είμαστε όλοι ευάλωτοι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τόσο χρόνια το έπαιζα σκληρός, άτρωτος, ήθελα να ανέβω τον Γολγοθά μου μόνος. Σήμερα κατάλαβα το λάθος μου. Σε χρειάζομαι αγάπη μου. Σε θέλω κοντά μου. Για πάντα.

ΜΑΡΙΝΑ

Κάλιο αργά παρά ποτέ.

Η Μαρίνα πάει στην κουζίνα και φτιάχνει τσάι. Επιστρέφει και κάθεται δίπλα στον Αντώνη που μετροφυλλά ένα άλμπουμ με φωτογραφίες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτό αγάπη μου είναι το βιβλίο μιας ζωής που θέλω να ξεχάσω, αλλά δεν μπορώ. Όλες οι φωτογραφίες είναι ασπρόμαυρες, όπως και η ζωή μου. Λευκές, χαρούμενες αναμνήσεις, γεμάτες φως και ζωή. Και μαύρες αναμνήσεις, γεμάτες πόνο, πληγές και θάνατο. Το έχω εδώ δίπλα μου και το διαβάζω συχνά, όταν γυρίζω από τη δουλειά. Κάποια από τα πρόσωπα της ιστορίας έχουν φύγει για άλλους κόσμους.

Κάθομαι εδώ και κουβεντιάζω μαζί τους με τις ώρες. Λένε ότι οι νεκροί δεν μπορούν να μιλήσουν. Λάθος. Εμένα μου μιλάνε.

Η Μαρίνα βάζει τσάι στα φλυτζάνια. Κολλά το κεφάλι της στους ώμους του κι ακούει με πολλή προσοχή.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Να αυτός είναι ο παππούς μου. Πέθανε στα ενενήντα του, την ώρα που έσκυψε να βάλει νερό στις κατσίκες. Αυτή είναι η γιαγιά μου. Πήγε να τον βρει λίγες μέρες αργότερα.

Έπαθε εγκεφαλικό, έπεσε σε κώμα και δεν ξαναξύπνησε. Αυτή είναι η μάνα μου, πέθανε στα σαρανταοκτώ της χρόνια, στην προσφυγιά, μέσα σε ένα τούρκικο δανεικό σπίτι. Αυτή εδώ είναι η αδελφούλα μου η Ζωή. Ήταν το πρώτο από τα τέσσερα παιδιά που γέννησε η μάνα μου. Πέθανε από πνευμονία πριν κλείσει τα δυο της χρόνια. Δεν τη γνώρισα ποτέ. Ότι μας έμεινε από αυτή είναι αυτή η ασπρόμαυρη φωτογραφία. Αυτός εδώ είναι ο θείος μου ο Πέτρος. Πέθανε σε εργατικό ατύχημα στα τριανταπέντε του χρόνια....

ΜΑΡΙΝΑ

Πολύ ενδιαφέροντα όλα αυτά. Όμως γιατί μου μιλάς μόνο για τους πεθαμένους; Υπάρχουν κι άλλα πρόσωπα στις φωτογραφίες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θα σου μιλήσω και για τους ζωντανούς. Όμως προηγούνται οι νεκροί. Και ειδικά οι αδικοχαμένοι. Αυτός εδώ σκοτώθηκε στον πόλεμο. Τον έπιασαν αιχμάλωτο οι Τούρκοι και τον σκότωσαν εν ψυχρώ. Αυτή εδώ η κοπέλα με τα μεγάλα μάτια....

Η Μαρίνα του παίρνει το άλμπουμ από το χέρι και το κλείνει. Ύστερα παίρνει τα χέρια του και τα σφίγγει στα δικά της.

ΜΑΡΙΝΑ

Δεν βιαζόμαστε. Όλα θα μου τα πεις. Όμως
τώρα.....

Ο Αντώνης την αγκαλιάζει και την φιλά με πάθος
στα χείλη.

ΜΑΡΙΝΑ

Χάσαμε πολλά χρόνια αγάπη μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Χάσαμε. Είναι καιρός να τα αναπληρώσουμε.
Θέλεις παιδιά γιατρέ;

ΜΑΡΙΝΑ

Θέλω και πολλά μάλιστα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ας μην χάνουμε λοιπόν χρόνο.

Ο Αντώνης οδηγεί την Μαρίνα στο υπνοδωμάτιο.
Γυμνώνονται, πέφτουν στο κρεβάτι και κάνουν
έρωτα παθιασμένα. Τελειώνοντας μένουν κι οι δυο
ακίνητοι, εξουθενωμένοι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ αγάπη μου. Πρέπει να
αναπληρώσουμε αυτούς που έφυγαν.

**ΣΚΗΝΗ: Η ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, ΕΝΑ ΜΗΝΑ
ΑΡΓΟΤΕΡΑ.**

Ο Αντώνης παραγγέλλει ένα σάντουιτς. Δίπλα του
στέκεται ο παλιός συμφοιτητής του, ο Μουράτ.

ΜΟΥΡΑΤ

Doctor, good evening. Do you remember me?
Ο Αντώνης τον κοιτάζει προσεκτικά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Are you Mourat Kafandar? Ο Μουράτ γνέφει
καταφατικά.

ANTONHE

Do you work here?

MOYPAT

I was hired a few days ago. There was a vacancy for an Immunologist.

ANTONHE

Perfect. You can participate in the transplant team as well.

MOYPAT

This is what I understand.

ANTONHE

Let' sit down. Where have you been all these years? Προχωρούν και κάθονται σε ένα μικρό τραπέζι.

MOYPAT

When I finished my specialty I returned to Cyprus. In the north. Things are not good.

I decided to come back to London. What about you?

ANTONHE

I' ve been here all the time. As you said things are no good in Cyprus. You know.

Both in the north and in the south.

MOYPAT

Do you remember our discussion about the two Cyprus's?

ANTONHE

I do. Since then a lot has changed, a lot of water has flowed into the groove.

MOYPAT

How did we do it? Cyprus could have been a paradise. The whole island.

ANTΩNHΣ

Here in London Greek Cypriots and Turkish Cypriots are friends, doing business together, having fun together, as if they are one breed.

MOYPAT

We are to a large extent one breed. This is what research done on the DNA of Cypriots says. At home and at school, however, we learned to hate each other. We grew up learning only one piece of history. Even the tragic events we experienced were seen by each one with his own lens. As we mature, however, we learn to seek the whole truth.

ANTΩNHΣ

Not all of us. Some people never change.

MOYPAT

Ας όψονται οι αίτιοι.

ANTΩNHΣ

Ας όψονται. Μα μιλάς ελληνικά;

MOYPAT

No. Very little. But I learned that because I hear it often.

ANTΩNHΣ

We keep saying this, but nothing happens. The guilty go unpunished. One would say that a secret code of omerta keeps closed the mouths of all who know about these crimes.

MOYPAT

And the dead, unfortunately, cannot speak.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Listen, Mourat. We both come from a region that the greatest crimes took place. I want to know the names of the killers.

ΜΟΥΡΑΤ

What's in your mind?

ΑΝΤΩΝΗΣ

I want to know the truth, the whole truth.

.

ΜΟΥΡΑΤ

You're giving me a hard time.

Ο Αντώνης κοιτάζει το ρολόι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

We are late. Our patients are waiting for us. See you later.

Οι δύο γιατροί σηκώνονται. ο Αντώνης κτυπά τον Μουράτ στον ώμο και αποχωρούν.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ.

Κτυπά η πόρτα και μπαίνει ο Χρήστος.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Καλημέρα γιατρέ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλημέρα Χρήστο. Ζήτησες να με δεις. Πώς πάει ο Αντρέας;.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Καθόλου καλά. Φοβάμαι δεν θα αντέξει ώσπου να βρεθεί δότης. Όμως ο λόγος που ζήτησα να σε δω είναι άλλος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κάθισε.

Ο Χρήστος κάθεται και ο Αντώνης μετακινείται σε μια καρέκλα δίπλα του.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Άκου, γιατρέ. Αυτά που θα πούμε πρέπει να μείνουν μεταξύ μας. Είναι πράγματα που δεν τα έχω πει σε κανέναν άλλο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μη έχεις καμμιάν έννοια, σου το υπόσχομαι.
Μην ξεχνάς ότι, εκτός που την υπόσχεση μου έχω δώσει και όρκον, τον όρκον του Ιπποκράτη.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Όταν παντρεύτηκα την Μαρία θέλαμε πολύ να αποκτήσουμε παιδιά, πολλά παιδιά. Σύντομα έμεινε έγκυος. Η εγκυμοσύνη ήταν δύσκολη.

Είχε πόνους, έπρεπε να μένει συνέχεια ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Στους πέντε μήνες χάσαμε το μωρό. Ξαναδοκιμάσαμε. Τα ίδια. Στους πέντε μήνες χάσαμε και το δεύτερο μωρό. Γυρίσαμε όλους τους γιατρούς.

Διέγνωσαν ανεπάρκεια του τραχήλου της Μαρίας. Μας έδωσαν φάρμακα, ξαναδοκιμάσαμε. Αυτή τη φορά η εγκυμοσύνη ήταν πιο ομαλή.

Τον Αύγουστο του εβδομηντατέσσερα μπήκαμε στο νοσοκομείο της Αμμοχώστου. Πέντε του μηνός γεννήθηκε το μωρό, ήταν αγοράκι. Μας είπαν ότι έχει πρόβλημα, το έβαλαν σε θερμοκοιτίδα. Δεν φύγαμε ούτε λεπτό από κοντά του. Ήμασταν εκεί, έξω από τον θάλαμο και βλέπαμε το μωρό και τους γιατρούς που μάχονταν να το σώσουν. Δεκατρείς του Αυγούστου, απόγευμα, ο γιατρός βγήκε από τον θάλαμο και μας πλησίασε. Δεν χρειάστηκε να μας πει τίποτα, καταλάβαμε. Η Μαρία λιποθύμησε, την έβαλαν στο κρεβάτι για να συνέλθει. Μας είπαν ότι θα γίνει νεκροψία και θα μας δώσουν το μωρό την επομένη.

Όμως την επομένη ξεκίνησε ο δεύτερος

Αττίλας. Μας είπαν ότι το νοσοκομείο θα εκκενωθεί, όπως και όλη η πόλη. Λίγο πριν φύγουμε, ήρθε ο γιατρός. “Κυρία Μαρία”, λέει, “πιστεύεις στα θαύματα;”. “Πιστεύω, γιατρέ”. “Λοιπόν πριν λίγο έγινε ένα θαύμα. Ήρθε τρεχάτος κάποιος δικός μας με στρατιωτικά ρούχα, με ένα μωρό στην αγκαλιά. Ένα όμορφο, υγιές αγοράκι, δεκαπέντε ημερών, πάνω κάτω. Μας είπε ότι οι γονείς του μωρού σκοτώθηκαν στες μάχες και ότι ο ίδιος έπιασε το μωρό για να το σώσει. Έφυγε τρεχάτος όπως ήρθε”. Όση ώρα μας μιλούσε ο γιατρός ακούγαμε αεροπλάνα και εκρήξεις. Ο γιατρός συνέχισε: “Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Το μωρό χρειάζεται γάλα, χρειάζεται μια μάνα”. Η Μαρία κατάλαβε τι ήθελε να πει ο γιατρός. Μια νοσοκόμα έφερε το ξένο μωρό. Η Μαρία το έβαλε στην αγκαλιά της και λούστηκε στο κλάμα. “Ξέρω πόσο πολλά θέλατε ένα μωρό”, είπε ο γιατρός κι έφυγε βιαστικά. Την ίδια μέρα βγήκαμε από το νοσοκομείο με δυο μωρά. Το ένα το θάψαμε μόνοι μας, βιαστικά, χωρίς παπά, στο πρώτο κοιμητήριο που βρήκαμε στο δρόμο μας. Το άλλο το πήγαμε στη Λεμεσό, σε κάποιους συγγενείς, αφού το χωριό μας το πιάσαν οι Τούρκοι. Καταλήξαμε σε ένα προσφυγικό συνοικισμό. Εκεί, σε ένα τσαντίρι μεγαλώσαμε το παιδάκι. Του δώσαμε το όνομα που σκοπεύαμε να δώσουμε στο δικό μας μωρό: Αντρέας. Τον μεγαλώσαμε σαν να ήταν δικό μας. Κανένας δεν έμαθε, ούτε υποψιάστηκε ποτέ τίποτα. Ούτε ο ίδιος.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Απίστευτη ιστορία. Δεν ξέρουμε ποιοι ήταν οι πραγματικοί γονείς του μωρού;

ΧΡΗΣΤΟΣ

Όχι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Η ποιος έφερε το μωρό στο νοσοκομείο;

ΧΡΗΣΤΟΣ

Όχι.

Ο Αντώνης μένει σκεπτικός. Ο Χρήστος σηκώνεται και φεύγει, ενώ ο Αντώνης τον συνοδεύει με το χέρι του στον ώμο του.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ.

Η Μαρίνα που είναι εμφανώς έγκυος προετοιμάζει ένα ασθενή. Τελειώνοντας φεύγει και διασταυρώνεται στην έξοδο με τον Αντώνη που της χαϊδεύει τρυφερά την κοιλιά και την φιλά.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ.

Ο Αντώνης με κάποιο μιλά σε μια γωνιά. Βγάζει το σημειωματάριο του και κάτι σημειώνει.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ. ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1997.

Η Μαρίνα γεννά στην παρουσία και του Αντώνη. Ο Αντώνης παίρνει το νεογέννητο, της το βάζει στην αγκαλιά και την φιλά.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ, ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΒΡΑΔΥ, 1Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997.

Ο Αντώνης και ο Δημήτρης πίνουν τον καφέ τους. Ο Αντώνης παίρνει μια εφημερίδα και την ανοίγει. Φαίνεται να ξαφνιάζεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκου τι λέει εδώ: Γλαύκος Κληρίδης και Ραούφ Ντενκτάς κατέληξαν σε συμφωνία για τους αγνοουμένους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Επιτέλους και μια καλή είδηση.

ΑΝΤΩΝΗΣ

(διαβάζει από την εφημερίδα)

Η συμφωνία προβλέπει την ανταλλαγή πληροφοριών για τις τοποθεσίες όπου μπορεί να βρίσκονται τάφοι Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων αγνοουμένων, καθώς και για την προετοιμασία των αναγκαίων διευθετήσεων που θα οδηγήσουν στην επιστροφή των λειψάνων αγνοουμένων προσώπων στους συγγενείς τους.

Ο Αντώνης κόβει με το χέρι την σχετική σελίδα της εφημερίδας, την διπλώνει και τη φυλάει στην τσέπη του.

ΣΚΗΝΗ: ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1997.

Στο τραπέζι κάθονται μέλη του ιατρικού προσωπικού, μεταξύ των οποίων ο Δημήτρης, ο Μουράτ και η Μαρίνα. Προεδρεύει ο Αντώνης.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Dear colleagues. As you well know, we have a serious problem with finding organs from living donors. As a result I have proposed to the authorities of the Hospital the launch of a campaign for the listing of volunteers as cadaveric donors. I am glad to inform you that the proposal has been approved. The purpose of this meeting is to discuss the details of the campaign and the way each of us can contribute towards its success. Margaret will give us some data on the actual needs of the transplantation department.

MARGARET

Well, as the doctor has said the problem
has worsened in recent years.....

Βλέπουμε για λίγο τους συνέδρους να
παρακολουθούν την Margaret, χωρίς ήχο.

ΣΚΗΝΗ: ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ.

Οι σύνεδροι αποχωρούν. Ο Αντώνης πλησιάζει τον
Μουράτ και του κάνει νόημα να τον ακολουθήσει.
Μπαίνουν στο ιατρείο του Αντώνη και κάθονται.

ΜΟΥΠΑΤ

What is it Antonis?

ΑΝΤΩΝΗΣ

I need your help for the registration of as
many donors as possible between the Turkish
Cypriots living in London.

ΜΟΥΠΑΤ

This goes without saying.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Especially people who have committed crimes
during the events. I am sure you understand
the reason.

ΜΟΥΠΑΤ

I understand you think that if they give
life by their death they may redeem some
of their crimes.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Exactly.

Βγάζει το σημειωματάριο του, το ανοίγει και
δείχνει κάτι στον Μουράτ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

I am sure you know these guys. .

Ο Μουράτ ξεροκαταπίνει, σκύβει το κεφάλι, αλλά δεν μιλά. Ο Αντώνης σηκώνεται, τον παίρνει από το μπράτσο και τον οδηγεί προς την έξοδο. Στην πόρτα ο Μουράτ σταματά και κοιτάζει τον Αντώνη στα μάτια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Thank you Mourat.

Ο Μουράτ απομακρύνεται.

ΣΚΗΝΗ: ΟΙ ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ.

Κάποιος αναρτά στους τοίχους αφίσες με διαφημιστικά για την εκστρατεία με συνθήματα όπως «ORGAN DONATION CAMPAIGN» «SAY YES TO ORGAN DONATION» «YOU COULD BE A LIFE SAVER» και «STAY ALIVE AFTER DEATH».

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ.

Το προσωπικό είναι μαζεμένο σε ένα κοινό χώρο. Κάπου είναι αναρτημένη η αφίσα για την εκστρατεία και ο Αντώνης φαίνεται να μιλά και να εξηγά το θέμα στους παρευρισκόμενους.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ, ΝΙΟΒΡΗΣ 1997.

Πίσω από ένα γραφειάκι κάθεται η Μαρίνα. Πίσω της, στον τοίχο η αφίσα της εκστρατείας. Πάνω στο γραφείο διάφορα έντυπα. Δυο άτομα κάθονται μπροστά στο γραφειάκι, η Μαρίνα φαίνεται να τους εξηγά το θέμα και αυτοί υπογράφουν. Ο Αντώνης κάθεται με τον Δημήτρη και πίνουν καφέ. Ο Δημήτρης δείχνει ένα τύπο ο οποίος κάθεται απόμερα μόνος του και πίνει μπύρα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Αυτός είναι ο Κυριάκος, ο περίεργος τύπος για τον οποίο σου μίλησε ο Φώτης. Ο Αντώνης τον πλησιάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα. Είσαι ο Κυριάκος;

Ο Κυριάκος δείχνει να ξαφνιάζεται. Ο Αντώνης κάθεται σε μια διπλανή καρέκλα.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ναι, γιατρέ. Καλησπέρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κατάγεσαι από την Άσσια έτσι;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ναι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πότε ήρθες στο Λονδίνο;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Μετά την εισβολή, τα σπίτια μας τα 'πιάσαν οι Τούρκοι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Φταίμε όμως κι εμείς.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Φταίμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το πραξικόπημα, η ΕΟΚΑ βήτα.....

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Είναι αλήθεια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκουσα ότι ήσουν και συ ανακατεμένος.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Πού;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Στην ΕΟΚΑ βήτα.

Ο Κυριάκος δεν απαντά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πάμε έξω να μιλήσουμε.

Ο Κυριάκος κοιτάζει απορημένος τον Αντώνη στα μάτια.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Τι θέλεις από μένα γιατρέ;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκου Κυριάκο. Φαίνεσαι καλός άνθρωπος. Ένας κακός άνθρωπος δεν βλέπει τον άλλο μέσα στα μάτια.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Και λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έλα μαζί μου. Ότι πούμε θα μείνει μεταξύ μας.

Ο Αντώνης προχωρεί στη βεράντα και ο Κυριάκος ακολουθεί διστακτικά. Στέκονται σε μια απόμερη γωνιά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τι έγινε στην Μάραθα, την Αλόα και τον Σανταλάρη;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Πού να ξέρω;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήσουν κι εσύ ανακατεμένος. Αυτό είναι εξακριβωμένο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Δεν έκαμα κάτι κακό.

Τυρίζει το βλέμμα μακριά. Φαίνεται να ονειροπολεί.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Άκου γιατρέ. Ήμουν νέος. Έμπλεξα.
Παρασύρθηκα. Μας μιλούσαν για ένωση,
για την μητέρα Ελλάδα. Ήρθαν οι Τούρκοι,
ο πρώτος Αττίλας. Μαζευθήκαμε κάμποσοι
της Οργάνωσης. Μας είπαν να πιάσουμε
αιχμάλωτους κάποιους Τουρκοκύπριους,
να μπορούμε να τους ανταλλάξουμε με
δικούς μας. Πήγαμε σε τούτα τα χωριά που
ανέφερες. Δεν βρήκαμε αντίσταση. Τους
άντρες τους στείλαμε στο στρατόπεδο του
Καράλolu. Τα γυναικόπαιδα τα πήραμε στην
Περιστερωνοπηγή. Δεν τους κάναμε κακό.
Μόνο....

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μόνο;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Είμαστε νέοι, το αίμαν έβραζε. Γλεντούσαμε
με τις κοπέλλες. Τις πρώτες μέρες
αντιστεκόντουσαν, φώναζαν. Ύστερα το κάναν
αδιαμαρτύρητα. Μόνον κάποτε κλαίγανε.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τελικά;

Ο Κυριάκος έμεινε σιωπηλός σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Παραμονή δεκαπενταύγουστου οι Τούρκοι
ξεκίνησαν τον δεύτερο Αττίλα. Ο ομαδόρχης
μας είπε: "Πρέπει να τους καθαρίσουμε. Αν
τους αφήσουμε ζωντανούς θα φανερωθούν όλα
όσα τους κάναμε". Τους δέσαμε με σύρματα,

όλους μαζί. Κάποιος είπε "να μην βιαστούμε, να δούμεν πώς θα παν' οι επιχειρήσεις στο μέτωπο". Άλλος είπε "Μέχρι αύριο θάναι εδώ οι Τούρκοι. Δεν θα υπάρξει αντίσταση". Εγώ είπα "Όχι τα μωρά". Ο ομαδάρχης επέμενε: "Να μην μείνει ρουθούνι. Να μην αφήσουμε ίχνη". Είδα μια μάνα με ένα βρέφος στην αγκαλιά. Πήγα με τρόπο και της το άρπαξα. Το έβαλα στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου μου και ξεκίνησα. Άκουσα ριπές, πολλές ριπές, κατάλαβα. Το μωρό έκλαιγεν απαρηγόρητα μέχρι που απόκαμε. Το πήρα στο νοσοκομείο της Αμμοχώστου. Το έδωσα σε μια νοσοκόμα κι έφυγα. Από εκείνη την μέρα έπαθα κατάθλιψη, παίρνω φάρμακα.

Ο Κυριάκος σταματά, σκύβει το κεφάλι και το ξύνει με τα δυο του χέρια. Όση ο Κυριάκος διηγείται την ιστορία του, ο Αντώνης τον κοιτά στα μάτια, με φανερή την έκπληξη στο πρόσωπο του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το μωρό ήταν αγόρι ή κορίτσι;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Αγόρι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ξέρεις τι απέγινε;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Όχι γιατρέ, δεν ξέρω. Το νοσοκομείο εκκενώθηκε, η Αμμόχωστος εκκενώθηκε, εγώ έπιασα την οικογένειά μου και φύγαμε. Έχεις τον λόγο μου γιατρέ, εγώ δεν σκότωσα γυναικόπαιδα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σε πιστεύω. Όμως ξέρεις ποιοι έκαναν το έγκλημα. Θέλω να μου πεις ονόματα και διευθύνσεις.

Ο Κυριάκος μένει σιωπηλός. Ύστερα σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει τον Αντώνη στα μάτια.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Γιατρέ, μην με πιέζεις. Σου είπα πολλά.
Σου είπα πράγματα που δεν είπα ποτέ μου σε
κανένα. Ούτε καν στην γυναίκα μου.

Ο Αντώνης βγάζει το σημειωματάριο, το ανοίγει
και το δείχνει στον Κυριάκο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτοί οι δυο ήταν μέσα;

Ο Κυριάκος κοιτάζει γύρω και μετά γνέφει
καταφατικά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει Κυριάκο, ευχαριστώ. Όντως μου είπες
πολλά. Νάσαι καλά. Δεν θα σε πιέσω άλλο.
Πάντως η πράξη σου να σώσεις το μωρό ήταν
πολύ γενναία.

Επιστρέφουν στην αίθουσα. Ο Αντώνης περιφέρεται
γύρω και μιλά με τους παρισταμένους. Κάποια
στιγμή βλέπει τον Παρασκευά να τα πίνει μόνος
στο μπαρ. Τον πλησιάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα Παρασκευά. Άκουσες για την
εκστρατεία μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Είδα τις αφίσες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λοιπόν τι σκέφτεσαι; Θα μας υπογράψεις;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Εγώ είμαι μεγάλος. Είμαι και αλκοολικός,
δεν νομίζω τα όργανα μου να κάνουν για
μεταμόσχευση.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτό δεν το ξέρεις. Θα το δείξουν κάποιες εξειδικευμένες εξετάσεις και αναλύσεις.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Για να κάμω κάτι τέτοιο θέλω να ξέρω πού θα πάνε τα όργανα μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αστειεύεσαι. Υπάρχει λίστα προτεραιοτήτων. Θα πάνε στο άτομο που τα έχει ανάγκη, νοουμένου ότι είναι συμβατός.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δηλαδή μπορεί να είναι και Τούρκος;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ασφαλώς. Μπορεί να είναι οποιοσδήποτε. Ασπρος, μαύρος, Τούρκος, Κινέζος, Εβραίος, δεν έχει σημασία, φτάνει να είναι συμβατός.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ξέχασ' το.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν πιστεύω ότι είσαι από εκείνους που θεωρούν ότι καλός Τούρκος είναι ο νεκρός Τούρκος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Οι Τούρκοι μας έκαναν πολλά. Μακάρι να αφανιστεί η ράτσα τους. Ο Αντώνης πλησιάζει περισσότερο τον Παρασκευά και τον κοιτάζει επίμονα στα μάτια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εμείς Παρασκευά δεν τους κάναμε;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ότι κι αν κάναμε το άξιζαν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκου Παρασκευά. Υπόγραψε. Θα κάμεις ψυχικό.
Ξέρω ότι είσαι θρήσκος. Ότι κακόν έκαμες θα
συγχωρεθείς και θα πας στον παράδεισο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δεν έκαμα κανένα κακό.

Σηκώνεται θυμωμένος και προχωρά προς το
γραφειάκι. Κάθεται και απλώνει το χέρι του προς
την Μαρίνα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δώσ' μου τα χαρτιά.

Η Μαρίνα φαίνεται να του εξηγά κάτι, του απλώνει
ένα έντυπο και αυτός υπογράφει. Σηκώνεται
θυμωμένος και φεύγει. Ο Αντώνης πλησιάζει,
παίρνει το έντυπο και το κοιτάζει. Ανταλλάζει
χαμόγελα με την Μαρίνα.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 1997.

Ακούγεται κτύπημα στην πόρτα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Come.

Μπαίνει ο Μουράτ με ακόμα έναν άντρα, γύρω στα
σαράντα.

ΜΟΥΡΑΤ

You have ten minutes?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Yes.

ΜΟΥΡΑΤ

You know this guy?

ΑΝΤΩΝΗΣ

He reminds me of somebody.

ΜΟΥΡΑΤ

You remember Niazi?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Niazi! My childhood neighbour.

Ο Αντώνης και ο Νιαζί αγκαλιάζονται.

ΝΙΑΖΙ

Yes Antony. It's me. I am glad to see you
after so many years.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Have a seat.

Ο Μουράτ και ο Νιαζί κάθονται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

How did you find me?

ΝΙΑΖΙ

Dr Mourat asked me to become a volunteer
donor and he mentioned your name. I
accepted with great pleasure. This is a
very good initiative.

ΑΝΤΩΝΗΣ

So you live in London?

ΝΙΑΖΙ

Yes, since about fifteen years ago. The
whole family. After the events we moved
back to our village, but we were not happy
there. A lot of immigrants from Turkey
settled also in the village. Our way of
living changed completely. In addition
several evil persons came to power. What
about you? Do you go to Cyprus from time
to time?

ΑΝΤΩΝΗΣ

Not really. It hurts so much to remember.

ΝΙΑΖΙ

Believe me I feel the same as you. We
messed everything.

ΑΝΤΩΝΗΣ

True. Well, Niazi, I was so glad to see
you. Give my secretary your phone number.
I would like to see you again.

Alive. Don't hurry to die.

Ο Νιαζί και ο Μουράτ σηκώνονται και προχωρούν
προς την πόρτα. Ο Αντώνης κάνει νόημα στον
Μουράτ να περιμένει.

ΑΝΤΩΝΗΣ

What about Osman and Koutret?

ΜΟΥΠΑΤ

They both signed.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Good. I want to see them. Just to have a
talk.

ΜΟΥΠΑΤ

Osman will be here in a few days for blood
tests.

ΑΝΤΩΝΗΣ

When he comes tell him I want to have a
talk with him.

ΜΟΥΠΑΤ

I will.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Μπαίνουν οι Μουράτ και Οσμάν.

ΜΟΥΡΑΤ

Antony this is Osman Saner. You said you want to talk to him.

Ο Οσμάν κάθεται. Ο Μουράτ αποχωρεί.

ΟΣΜΑΝ

Why you want to see me doctor?

ΑΝΤΩΝΗΣ

First of all I want to thank you for registering as donor. That was very kind of you. Secondly I wanted to meet you because we come from the same region in Cyprus. I come from Neon Khorion and you come from Baykoyu. Is that right?

ΟΣΜΑΝ

Yes.

ΑΝΤΩΝΗΣ

A lot of bad things happened in our villages. A lot of killings mostly in cold blood.

ΟΣΜΑΝ

You started first.

ΑΝΤΩΝΗΣ

I am not sure who started first. Perhaps we should go back to 1958 when eight Greek Cypriots were killed in Kioneli. Or to the Ottoman occupation of Cyprus, several centuries ago. But for me it doesn't matter who started first. What is important is who committed these atrocities.

ANTΩNHΣ

Listen Osman. I am fully aware what you did in Assia. What I wanted to know is whether you regretted it.

OΣMAN

Are you recording me?

ANTΩNHΣ

No Osman. I am not recording you. Besides after so many years the truth cannot be established in any Court proceedings. After so many years the only judge is our conscience.

ANTΩNHΣ

So you would do it again.

OΣMAN

Yes.

ANTΩNHΣ

You would rape young girls again?

OΣMAN

If I had the chance...

Ο Αντώνης παίρνει τη φωτογραφία της Ελένης από το Γραφείο και τη δείχνει στον Οσμάν.

ANTΩNHΣ

This girl? Ο Οσμάν δείχνει να ταραίζεται, αλλά δεν απαντά.

ANTΩNHΣ

And kill women and children?

OΣMAN

If they are Greeks.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Why?

ΟΣΜΑΝ

Because I hate your race.

Ο Οσμάν σηκώνεται απότομα.

ΟΣΜΑΝ

Yes doctor. I hate your race. Because you have been our enemies throughout history.

Πηγαίνει στην πόρτα και την ανοίγει. Στρέφεται στο Αντώνη.

ΟΣΜΑΝ

You can prove nothing against me.

Λέγοντας αυτά κλείνει βγαίνει και κλείνει την πόρτα με θόρυβο. Ο Αντώνης παίρνει στα χέρια του τη φωτογραφία της Ελένης και την κοιτάζει δακρυσμένος.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ, ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΝΥΧΤΑ, ΟΠΟΥ ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΟΙΜΑΤΑΙ.

Ξαφνικά ο Αντώνης ταραίζεται. Βλέπει εφιάλτες. **ΟΝΕΙΡΟ:** Η Ελένη είναι κλεισμένη σε ένα μεταλλικό κλουβί, με τοιχώματα από κάθετες ράβδους σιδήρου, τοποθετημένο σε ένα στενό δρομάκι. Κοντά στο κλουβί υπάρχουν ερειπωμένα σπίτια και φωτιές. Απλώνει το χέρι της μέσα από τα κάγκελα και ζητά βοήθεια. Ο Αντώνης προσπαθεί να πλησιάσει, όμως αισθάνεται τα πόδια του κολλημένα στο έδαφος. Εμφανίζεται ο Οσμάν που κρατά το κλειδί της πόρτας και το προσφέρει με ένα σαρδόνιο χαμόγελο στον Αντώνη. Ο Αντώνης πάει να το πιάσει, αλλά ο Οσμάν δεν του το δίνει, παρά μόνο γελώντας σατανικά ανοίγει την πόρτα του κλουβιού και μπαίνει μέσα. Η Ελένη τρομάζει και μαζεύεται σε μια γωνιά. Ο Οσμάν την πλησιάζει και πιάνει το πρόσωπο της με τα

δυο του χέρια. Η Ελένη αντιστέκεται με γροθιές και κλωτσιές, ο Οσμάν θυμώνει και την πιάνει από το λαιμό. Την σφίγγει με δύναμη, την πνίγει και η Ελένη πέφτει νεκρή στο πάτωμα. Στο μεταξύ ο Αντώνης καταφέρνει να πλησιάσει. Αρπάζει το κλουβί με τα δυο χέρια και το τραντάζει. Η πόρτα ανοίγει και ο Οσμάν βγαίνει έξω. Ο Αντώνης τον πιάνει από τον λαιμό και τον σπρώχνει με δύναμη προς το μέρος όπου μαίνεται η φωτιά. Τα ρούχα του Οσμάν πιάνουν φωτιά. Σηκώνει τα χέρια ζητώντας βοήθεια. Ο Αντώνης μπαίνει στο κλουβί, γονατίζει μπροστά στο σώμα της Ελένης κλαίοντας και της φιλά το άψυχο χέρι, ενώ ο Οσμάν συνεχίζει να καίγεται. Ο Αντώνης ξυπνά τρομαγμένος. Η Μαρίνα ξυπνά με τη σειρά της, τον αγκαλιάζει και τον ηρεμεί.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ, ΜΑΡΤΗΣ 1998.

Ο Αντώνης μπαίνει μέσα και βλέπει τον Παρασκευά να κάθεται μόνος στο μπαρ, σε ένα σκαμπό και να πίνει ούισκυ. Τον πλησιάζει με φιλικές διαθέσεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλησπέρα Παρασκευά. Προτιμάς να τα πίνεις μόνος σου συνήθως.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Συχνάζουν πολλοί κουμμουνιστές εδώ μέσα, το Λονδίνο είναι γεμάτο. Δεν θέλω πάρε δώσε με αυτούς τους ανθρώπους.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το καλό με σένα είναι ότι είσαι ντόμπος, αυτό μου αρέσει. Πάμε να κάτσουμε κάπου πιο άνετα.

Ο Παρασκευάς σηκώνεται. Ο Αντώνης στρέφεται στο μπάρμαν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Φέρε μας μια μπουκάλα. Το ίδιο. Με δυο ποτήρια και πάγο. Ο Αντώνης και ο Παρασκευάς προχωρούν και κάθονται σε μια ήσυχη γωνιά. Το γκαρσόνι φέρνει την μπουκάλα με το ουίσκυ, την ανοίγει και βάζει στα ποτήρια. Ο Αντώνης προσθέτει τον πάγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ευχαριστώ για την προθυμία σου να υπογράψεις εθελοντής δότης.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Με έκοψες πάνω στις καλοσύνες μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γιατί δεν είσαι πάντα καλός;
Ο Παρασκευάς δεν απαντά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είσαι από την Περιστερωνοπηγή, έτσι;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ναι, πρόσφυγας. Μας έδιωξαν οι σκύλλοι. Αν δεν απατώμαι είσαι κι εσύ πρόσφυγας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είμαι. Από το Νέον Χωρίον Κυθρέας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Πριν καμιά εικοσαριά χρόνια δούλευες γκαρσόνι στον Μιχάλη τον Καραβιώτη και μου μίλησες εγγλέζικα. Θυμάσαι;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σωστά. Και με πήρες για φιλότουρκο. Όμως έπεσες έξω. Ξέρεις ότι ο πατέρας μου ήταν της ΕΟΚΑ; Αντάρτης, καταζητούμενος. Στην τουρκοανταρσία ήταν στην ομάδα του Σαμψών.

Πολέμησε στον Τράχωνα και στην Ομορφίτα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Εγώ το εξηντατρία ήμουν μικρός. Μπήκα στες ομάδες πιο ύστερα, όταν ήρθε ο Γρίβας.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Στην εισβολήν πού ήσουν;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ήμουν έφεδρος. Πολέμησα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πού;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Έχει σημασία;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Επειδή εγώ ήμουν φαντάρος στο τρακόσια εξηνταένα, στην πρώτη γραμμή. Λέω μήπως συναντηθήκαμε κάπου.

Ο Παρασκευάς κατεβάζει ακόμα μια δόση ποτού χωρίς να απαντήσει. Ο Αντώνης του ξαναγεμίζει το ποτήρι.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έγιναν πολλά στα χωριά σας στον δεύτερο Αττίλα. Σκοτωθήκαν πολλά γυναικόπαιδα. Και από τις δυο πλευρές. Όμως φαίνεται ότι είναι οι δικοί μας που ξεκινήσαν πρώτοι. Βρέθηκαν πολλά πτώματα σε σκουπιδότοπο. Πόσο θυμό μπορεί να έχει κάποιος για να κάμει τέτοια πράξη;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Όταν έρχεται ο Τούρκος, ο Αγαρηνός, ο βάρβαρος, να πιάσει την πατρίδα σου, να σκοτώσει τα παιδιά του κόσμου, να βιάσει, γίνεσαι θηρίο, δεν γίνεσαι;

Ο Αντώνης προσθέτει κι άλλο ουίσκυ στα ποτήρια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήταν και κάποιοι χωριανοί σου στους σκοτωμούς. Ξέρεις κανένα;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Όχι. Όμως και να ήξερα δεν θα σου έλεγα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ξέρεις κανένα Θωμά Μαύρο;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ο Θωμάς ο Μαύρος είναι φίλος μου. Κάνουμε δουλειές μαζί. Τον ήξερα από την Κύπρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καθάρισε κι αυτός κάμποσους Τούρκους;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Πήγαινε ρώτησε τον.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είχατε πολλούς Τουρκοκύπριους στην περιοχή σας. Τους ήξερες; Είχες φίλους;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ήξερα πολλούς. Όμως γιατί να πιάσω φιλίες με τους σκύλλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Άκουσα ότι έρχονταν τακτικά στην Περιστερωνοπηγή.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Τον καιρό των Εγγλέζων δεν είχαν δικό τους σχολείο. Τα Τουρκάκια έρχονταν στο σχολείο του χωριού μας. Ύστερα κάναν' δικό τους σχολείο. Έρχονταν πολλοί, άντρες και γυναίκες για να δουλέψουν. Μες τις φασαρίες σταμάτησαν να έρχονται. Όμως άμα ησυχάζανε

τα πράματα έρχονταν αρκετοί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Και δεν έκανες κανέναν φίλο;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Θεός φυλάξει. Είπαμε. Οι Τούρκοι είναι σκυλιά (στο πρόσωπο του Παρασκευά φαίνεται ένα σαρδώνιο χαμόγελο) Φίλους όχι. Είχα όμως μια Τουρκάλα γκόμενα. Ήταν όμορφη η σκύλα.

Και πολύ καλή στο σεξ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πώς την γνώρισες;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Όπως σου είπα ερχόντουσαν στο χωριό μας για να δουλέψουν. Ο πατέρας μου είχε πολλά κτήματα - τώρα μας τα πήραν οι βρωμότουρκοι. Δουλεύαν στον θερισμό, στο αλώνισμα, τους πληρώναμε αδρά. Την είδα που έσκυβε να μαζέψει τα δεμάτια και τρελάθηκα. Κάτι βυζιά σφικτά, ολόασπρα, ένα κώλος σαν την φοράδα. Μα πάνω από όλα μου άρεσαν τα μάτια της. Κάτι ωραία μεγάλα γαλάζια μάτια! Μπορείς να φανταστείς;

Τούρκισσα με γαλάζια μάτια. Γίνεται; Και όμως γίνεται. Έμαθα ότι ο πατέρας της ήταν πολύ άρρωστος και χρειαζόταν λεφτά για μια θεραπεία. Την πλησίασα, την καλόπιασα, της έδωσα λεφτά. Στην αρχή μου έκανε νάζια, τελικά δέχτηκε. Το κάναμε στα διαλείμματα της δουλειάς, πίσω από μια μάντρα. Τέλειωσε το θέρος, πέρασε καιρός να τη δω. Όμως κάθε τόσο έβρισκε κάποια αφορμή, τότε να πουλήσει χαλλούμια, τότε να πουλήσει μαλλί κι ερχόταν στο χωριό μας. Ήξερε πού να με βρει. Κι εγώ πάντα την πλήρωνα κανονικά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μπράβο Παρασκευά. Είσαι λεβέντης. Στην

υγείά σου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Τελικά την παράτησα. Λίγους μήνες πριν τον
Αιτίλλα. Έμεινε έγκυος. Χόνιτρυνε πολύ η
σκύλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μετά που γέννησε την είδες;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ναι. Όχι. Πού να την δω;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Δεν ήταν ανάμεσα σε κείνους που μαζέψατε
στην Αλόα;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δεν ξέρω τίποτα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Την σκοτώσατε;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Δεν ξέρω τίποτα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είχε και το μωρό μαζί της;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Άφησε με ήσυχο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σου πέρασε από το μυαλό ότι μπορεί να ήταν
δικό σου το μωρό;

Ο Παρασκευάς σηκώνεται, φαίνεται ζαλισμένος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Παράτα με. Πρέπει να φύγω. Δεν είμαι καλά.
Ο Παρασκευάς απομακρύνεται τρικλίζοντας και

μονολογώντας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ήταν όμορφη η σκύλλα.

Σηκώνεται και ο Αντώνης, βγαίνει και χάνεται μέσα στη νύχτα.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ.

Φθάνει ένα ασθενοφόρο με ένα ασθενή που βρίσκεται σε κώμα. Στο χέρι του φορά το βραχιολάκι του εθελοντή δότη οργάνων. Οδηγείται αμέσως στον θάλαμο εντατικής θεραπείας και διασωληνώνεται. Τα μηχανήματα δείχνουν ότι η καρδιά του κτυπά ακόμα, όμως αναπνέει με μηχανική υποστήριξη. Σύντομα η κατάσταση του χειροτερεύει. Το εγκεφαλογράφημα που ακολουθεί δείχνει ότι ο εγκέφαλος του είναι νεκρός. Η Μαρίνα ως αναισθησιολόγος, ένας νευροχειρουργός και ο θεράπων γιατρός του, πιστοποιούν ότι είναι κλινικά νεκρός. Οδηγείται χωρίς χρονοτριβή στο χειρουργείο. Του αφαιρούνται νεφρά, σπλήνα, σηκώτι, καρδιά και πνεύμονες και τοποθετούνται σε μικρά φορητά ψυγείακια. Παρών στη διαδικασία και ο Αντώνης με την Μαρίνα. Βγαίνοντας από το χειρουργείο ο Αντώνης και η Μαρίνα πλένονται και βγάζουν τα ρούχα και τα γάντια του χειρουργείου.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ, ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ.

Ο Αντώνης κάθεται στο γραφείο του και μελετά κάποια χαρτιά. Απέναντι του κάθεται η Μαρίνα.

ΜΑΡΙΝΑ

Είναι αυτός που μούλεγες; Ο γκομενιάρης;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτός είναι. Είχε την έγνοια ότι επειδή ήταν πότης τα όργανα του δεν θα ήταν κατάλληλα. Παρ' όλα αυτά είναι σε άριστη κατάσταση.

ΜΑΡΙΝΑ

Θεία δίκη;

Ο Αντώνης την κοιτάζει κάπως αινιγματικά.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λες;

Ο Αντώνης σχηματίζει ένα αριθμό στο τηλέφωνο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έλα Χρήστο. Ο γιατρός ο Παυλίδης είμαι. Πώς
είναι ο Αντρέας;

Η απάντηση δεν ακούγεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Κουράγιο. Έχω καλά νέα. Βρήκαμε συμβατό
δότη.

Ο Αντώνης κατεβάζει το τηλέφωνο. Σχηματίζει άλλο αριθμό.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Dr. Pavlides speaking. We have good
news.....

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

Ο Αντρέας οδηγείται στο χειρουργείο. Οι γονείς του κάθονται έξω και περιμένουν με αγωνία. Μια ιατρική ομάδα με επικεφαλής τον Αντώνη είναι πάνω από τον άρρωστο. Η Μαρίνα ναρκώνει τον ασθενή. Εστιάζουμε στα γαλάζια μάτια του που κλείνουν αργά αργά. Η ιατρική ομάδα προχωρά στη μεταμόσχευση. Η διαδικασία τελειώνει. Ο Αντώνης βγαίνει από το χειρουργείο με την μπλούζα ματωμένη. Ο Χρήστος και η Μαρία τρέχουν κοντά του.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πήγαμε πολύ καλά. Μην ανησυχείτε.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Ποιος ήταν γιατρέ ο δότης;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήταν Κύπριος, Ελληνοκύπριος. Κάποιος
Παρασκευάς Περατικός.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Πρέπει να ήταν καλός άνθρωπος για να γίνει
δότης.

ΜΑΡΙΑ

Να μάθουμε πότε θα γίνει η κηδεία του.
Πρέπει να δούμε την γυναίκα του, να τους
ευχαριστήσουμε.

Ο Αντώνης προχωρά στον χώρο που βρίσκεται ο
νιπιτήρας, πλένεται, αλλάζει και επιστρέφει στο
γραφείο του. Μπαίνει η Μαρίνα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Για φαντάσου. Ένας εγκληματίας έδωσε ζωή
σε έξι συνανθρώπους μας. Ένα Ελληνοκύπριο,
δύο Άγγλους, ένα Ινδό, ένα Ιρλανδό και ένα
Τουρκοκύπριο.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

Φθάνει ένα ασθενοφόρο με ένα ασθενή που
βρίσκεται σε κώμα. Στο χέρι του φορά το
βραχιολάκι του εθελοντή δότη οργάνων. Ακολουθεί
η ίδια διαδικασία, όπως και στην περίπτωση του
Παρασκευά. Βγαίνοντας από το χειρουργείο ο
Αντώνης πλένεται και επιστρέφει στο γραφείο του.
Κάθεται, βάζει τα χέρια στο γραφείο και κτυπά
το κεφάλι του. Παίρνει τη φωτογραφία της Ελένης,
την κοιτάζει και λούζεται στα κλάματα. Μπαίνει η
Μαρίνα. Μένει ακίνητη για λίγο. Ύστερα προχωρά
πίσω από τον Αντώνη, τον αγκαλιάζει τρυφερά και
ρωτά:

ΜΑΡΙΝΑ

Οσμάν Σανέρ. Αυτός είναι που;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτός.

Η Μαρίνα σκύβει, αγκαλιάζει πιο σφικτά τον Αντώνη και τον φιλά στον λαιμό.

ΜΑΡΙΝΑ

Είπαμε. Θεία δίκη.

Ο Αντώνης δεν απαντά.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ, ΒΡΑΔΥ, ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ.

Η μικρή Έλενα, έντεκα χρόνων περίπου, παίζει πιάνο. Οι γονείς της κάθονται και την καμαρώνουν. Συγχρόνως ο Αντώνης διαβάζει ένα βιβλίο και η Μαρίνα μια εφημερίδα. Κτυπά το τηλέφωνο. Το σηκώνει ο Αντώνης.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ναι, Παύλο. Όλα καλά;

Η απάντηση του Παύλου φαίνεται να αναστατώνει τον Αντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είσαι σίγουρος; Πότε; Πώς;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εντάξει, όταν θα οριστεί η κηδεία να με ειδοποιήσεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έγινε; Πότε;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μάθε το τηλέφωνο των γονιών της και στείλε μου το.

Ο Αντώνης κλείνει το τηλέφωνο και απλώνει εξουθενωμένος στον καναπέ. Η Μαρίνα τον αγκαλιάζει.

ΜΑΡΙΝΑ

Η Ελένη;

Ο Αντώνης γνέφει «ναι».

ΜΑΡΙΝΑ

Ταυτοποιήθηκε;

Ο Αντώνης γνέφει ξανά «ναι». Η Μαρίνα του χαϊδεύει το μέτωπο.

ΜΑΡΙΝΑ

Έκλεισε μια πληγή, αγάπη μου.

Ο Αντώνης δεν απαντά. Μένουν αγκαλιασμένοι.

ΜΑΡΙΝΑ

Θέλεις να πας στην κηδεία; Τα μάτια του Αντώνη βουρκώνουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Έγινε χθες. Σήμερα το έμαθε ο Παύλος.

Μένουν για λίγο σιωπηλοί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θα πάμε όλοι μαζί στην Κύπρο. Μόλις κλείσουν τα σχολεία.

ΣΚΗΝΕΣ: Ιούλιος 2008. Ένα βουβό οδοιπορικό του Αντώνη, της Μαρίνας και της Έλενας σε διάφορες περιοχές της Κύπρου, τόσο στις ελεύθερες περιοχές όσο και στα κατεχόμενα. Αναδεικνύονται οι δραματικές αλλαγές που επέφερε η τουρκική κατοχή στο βόρειο τμήμα του νησιού σε αντιδιαστολή με τις ελεύθερες περιοχές και τα συναισθήματα που γεννούνται στις ψυχές των οδοιπόρων.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟΝ ΜΟΥΤΤΑΛΛΟ.

Ο Αντώνης η Μαρίνα κι η Έλενα συναντώνται με τον Παύλο, τη γυναίκα του Αμαλία και τα δυο παιδιά του καθώς και με την Χαρά, τον άντρα της Σωκράτη και τα τρία παιδιά τους. Στην τουρκοκυπριακή συνοικία φαίνεται ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ.

Ο Αλέξης οδηγεί τον Αντώνη, τη Μαρίνα και την Έλενα στον τάφο της Χρυσάνθης. Ο Αντώνης γονατίζει και αποθέτει ένα μπουκέτο με λουλούδια.

ΣΚΗΝΗ: Η «ΟΙΚΙΑ ΔΙΟΝΥΣΟΥ» ΣΤΗΝ ΚΑΤΩ ΠΑΦΟ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα και η Ελένη περιεργάζονται τα μωσαϊκά. Ο Αντώνης φαίνεται να τους εξηγεί κάποιες λεπτομέρειες.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΥ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα κι η Έλενα μπαίνουν μέσα και περιεργάζονται τους χώρους του. Ανεβαίνουν στην οροφή και αγναντεύουν το πέλαγο.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα και η Έλενα περιεργάζονται τα εκθέματα.

ΣΚΗΝΗ: Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΦΟ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα, η Έλενα, ο Αλέξης, ο Παύλος και η Χαρά περιεργάζονται τα νεοκλασικά κτίρια της περιοχής. Η Χαρά δείχνει το Λύκειο και με χειρονομίες αφήνει να νοηθεί ότι ήταν το σχολείο της.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΕΙΤΟ, ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα και η Έλενα δείχνουν τα χαρτιά τους και μπαίνουν στα κατεχόμενα με το αυτοκίνητο τους.

ΣΚΗΝΗ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΚΕΡΥΝΕΙΑ.

Το αυτοκίνητο ανηφορίζει προς τον Πενταδάκτυλο. Σε μια στροφή σταματούν, κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο και βλέπουν μπροστά τους τη θάλασσα της Κερύνειας.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΛΙΜΑΝΑΚΙ ΤΗΣ ΚΕΡΥΝΕΙΑΣ.

Κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο και περπατούν στην προκουαία. Πλήθος πολύχρωμοι άνθρωποι πηγαινοέρχονται: Τουρκοκύπριοι, Τούρκοι και Τουρκάλες με ανατολίτικες στολές, τουρίστες, αλλά και ένστολοι στρατιώτες. Παντού υπάρχουν τούρκικες σημαίες. Σταματούν έξω από το μεσαιωνικό κάστρο και το θαυμάζουν.

ΣΚΗΝΗ: ΜΠΕΛΑΠΑΪΣ.

Οι τρεις επισκέπτες περιεργάζονται το μνημείο. Ξεκινούν να φύγουν. Ο Αντώνης πλησιάζει ένα περίπτερο για να πάρει νερά για τον δρόμο. Στο ράφι με τα χαρτικά το μάτι του πέφτει σε ένα μικρό βιβλίο με τον τίτλο στα ελληνικά: «Παγιδευμένος στην πράσινη γραμμή». Το παίρνει στα χέρια του. Το γυρνά από πίσω. Εκεί ο τίτλος είναι στα τουρκικά. «Kanın Sesi: Yeşil Hat'ta Sıkışır Kalmak» Το μετροφυλλά βιαστικά, πληρώνει και το βάζει στο τσαντάκι του.

ΣΚΗΝΗ: ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΟΥΤΣΟΒΕΝΤΗΣ:

Ο Αντώνης κατεβαίνει μόνος από το αυτοκίνητο. Στέκεται σε στάση προσοχής. Δακρύζει. Με κλειστά τα μάτια ονειροπολεί.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ: Χαράκωμα κάπου στην ίδια περιοχή.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Δεν ακούω τίποτα ρε Αντώνη. Όπως φαίνεται
χρεστήκανε και το βάλανε στα πόδια.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λες ρε Περικλή;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Σου έμειναν τσιγάρα;

Ο Αντώνης πλησιάζει τον Περικλή του δίνει
τσιγάρο και του το ανάβει. Επιστρέφει στη θέση
του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Υποσχέθηκα στη μάνα μου μόλις τελειώσω τη
θητεία μου να τον κόψω.

Πριν τελειώσει την κουβέντα του ένας όλμος
πέφτει πάνω του και τον σκοτώνει. Ανάμεσα σε ένα
σύννεφο σκόνης ο Αντώνης πλησιάζει τον Περικλή
και διαπιστώνει ότι έχει ακρωτηριαστεί.

Ο Αντώνης ανοίγει τα μάτια που είναι γεμάτα
δάκρυα. Επιστρέφει στο αυτοκίνητο και βάζει
μπρος.

ΣΚΗΝΗ: ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ ΚΥΘΡΕΑΣ.

Ο Αντώνης οδηγεί μέσα από τους στενούς δρόμους.
Το σύνθημα TAKSIM φαίνεται ακόμα στον τοίχο του
σπιτιού του Νιαζί. Σταματούν έξω από το σπίτι
της οικογένειας του Αντώνη. Ο Αντώνης κτυπά την
πόρτα. Του ανοίγει μια Τουρκάλα. Κάθονται στο
καθιστικό και μιλούν. Η Τουρκάλα προχωρεί στο
εσωτερικό του σπιτιού και επιστρέφει με τρεις
μαυρόασπρες φωτογραφίες τις οποίες δίνει στον
Αντώνη.

ΣΚΗΝΗ: Η ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΣ.

Περνούν με το αυτοκίνητο δίπλα από τα παλιά τείχη, σταματούν και τα περιεργάζονται. Συνεχίζουν προς νότο, παραλιακά, μέχρι που φτάνουν σε αδιέξοδο. Κατεβαίνουν. Μπροστά τους είναι μια περίφραξη από μεταλλικό πλέγμα. Μια κόκκινη πινακίδα τους πληροφορεί στα ελληνικά: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ – ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ». Πιο πέρα μια άλλη μεγαλύτερη κόκκινη πινακίδα, με ζωγραφισμένο ένα στρατιώτη με εφ' όπλου λόγχη, γράφει: «FORBIDDEN ZONE», σε τέσσερις γλώσσες, εκτός από τα ελληνικά. Πάνω στο πλέγμα υπάρχει και μια άσπρη κόλλα με κάποια λόγια γραμμένα με το χέρι: «ΑΦΗΣΑ ΜΕΣΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ, ΑΝΟΙΞΕΤΕ». Μπροστά τους, πίσω από το μεταλλικό πλέγμα φαίνεται μια πανέμορφη, ολόξανθη, ατέλειωτη παραλία και μια γαλήνια βαθυγάλαζη θάλασσα. Δίπλα μια σειρά από πολυώροφα εγκαταλειμμένα, ετοιμόρροπα ξενοδοχεία.

ΣΚΗΝΗ: ΕΝΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

Ο Αντώνης μόνος, γονατίζει μπροστά από ένα φρεσκοσκαμμένο τάφο και αφήνει λουλούδια. Στον πρόχειρο σταυρό υπάρχει μια πινακίδα: «Ελένη Φωτιάδου, 1955- 1974. Εδολοφονήθη από Τούρκους τον Αύγουστο του 1974 και τα οστά της ταυτοποιήθηκαν τον Σεπτέμβριο του 2008».

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ.

Ο Αντώνης, η Μαρίνα και η Έλενα κάθονται. Μια ταξιδιωτική βαλίτσα είναι μισάνοιχτη στο πάτωμα. Η Μαρίνα βγάζει κάποια σουβενίρ που έφεραν από την Κύπρο και τα δίνει στην Έλενα. Στον Αντώνη δίνει δύο βιβλία. Ο Αντώνης ανοίγει το πρώτο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτό το βιβλίο είναι μεταφρασμένο από τα τουρκικά και έχει τίτλο «Τα στρείδια που έχασαν το μαργαριτάρι τους». Το έγραψε

η Σεβκιούλ Ουλουντάγ, μια Τουρκοκύπρια ακτιβίστρια που αγωνίζεται εδώ και πολλά χρόνια για να βρεθούν και να ταυτοποιηθούν οι αγνοούμενοι και από τις δυο μεριές του νησιού. Έχει πάρει συνεντεύξεις από πολλούς Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους που έχασαν δικούς τους ανθρώπους και περιγράφουν τα εγκλήματα που έγιναν.

Γυρίζει δυο τρεις σελίδες.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ακούστε τι λέει εδώ: "Ο εθνικισμός που έχει τυφλώσει τις κοινότητες μας για πολύ καιρό μπορεί να ξεπεραστεί μόνο με το ξεσκέπασμα της αλήθειας. Και τις περισσότερες φορές αυτή η αλήθεια αποκαλύπτει ανείπωτα εγκλήματα. Εγκλήματα που διαπράχθηκαν από Κύπριους σαν εμάς, βιασμοί γυναικών, αποκεφαλισμός παιδιών, μαζικοί τάφοι.....".

Ο Αντώνης αφήνει το πρώτο βιβλίο και παίρνει το δεύτερο.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτό είναι το βιβλίο που αγοράσαμε στο Μπέλαπαϊς. Το έγραψε ένας δικός μας, ο Τόνυ Αγκαστινιώτης και μιλά για τις σφαγές που έκαμαν οι εοκαβητατζήδες σε τρία τουρκοκυπριακά χωριά. Προφανώς το βιβλίο είναι απαγορευμένο στις ελεύθερες περιοχές. Εδώ, στη δεύτερη σελίδα, έχει μια ρήση του Μοντεσκιέ: «Ο κάθε πολίτης έχει την υποχρέωση να πεθαίνει για την πατρίδα του, όμως κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να ψεύδεται για χάρη της». Κι εδώ στον πρόλογο ένα άλλο απόφθεγμα: «Οι νεκροί δεν μπορούν να ζητήσουν δικαιοσύνη, είναι καθήκον των ζωντανών να το πράξουν γι αυτούς». Και πιο κάτω: «αυτό το έργο έγινε για τα παιδιά μου, που με εμπιστεύθηκαν να τους παραδώσω ένα καλύτερο αύριο».

ΜΑΡΙΝΑ

Έχουμε κι εμείς καθήκον να παραδώσουμε ένα καλύτερο αύριο σε σένα Έλενα μου. Όμως τώρα πήγαινε να ξεκουραστείς.

Η Έλενα σηκώνεται και ξεκινά να φύγει. Στέκεται στην πόρτα, γυρίζει το κεφάλι και λέει: ΕΛΕΝΑ Να σας πω κάτι; Όταν μεγαλώσω θα γίνω δικαστής να δικάσω τους φονιάδες.

Η Μαρίνα σηκώνεται, πλησιάζει την Έλενα την αγκαλιάζει και την οδηγεί στα μέσα δωμάτια. Ο Αντώνης σταυρώνει τα χέρια και παραμένει σκεπτικός στη θέση του.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ, ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

Μπαίνει η Γαβριέλλα.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Καλημέρα γιατρέ. Μου είπε ο Δημήτρης ότι ήθελες να με δεις.

Ο Αντώνης σηκώνεται, προχωρά στην πόρτα και κάνει χειραψία μαζί της.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Καλημέρα Γαβριέλλα. Κάτσε.

Η Γαβριέλλα κάθεται και ο Αντώνης κάθεται σε μια διπλανή καρέκλα και κοιτάζει την Γαβριέλλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Πόσα χρόνια πάνε να βρεθούμε; Πάντως δεν άλλαξες πολύ.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ούτε εσύ γιατρέ.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αφού δεν άλλαξα, να με λες Αντώνη. Όπως τότε. Έμαθα ότι σπούδασες Λογιστική, ότι

βρήκες μια καλή δουλειά, παντρεύτηκες και έχεις δυο προκομμένα παιδιά. Πόσων χρόνων είναι;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ο Μιχάλης μου είναι εικοσιπέντε και η Μελίνα είκοσι. Κι εγώ έμαθα ότι παντρεύτηκες και έχεις μια κόρη.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Σωστά. Ήμουν εκ πεποιθήσεως εργένης, Όμως κατάλαβα το λάθος μου και παντρεύτηκα στα σαράντα μου.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Κάλλιον αργά παρά ποτέ.

Μένουν για λίγο σιωπηλοί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Ήθελα να σου μιλήσω για τον αδελφό σου. Τον Περικλή.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Έκανα την έρευνα μου. Ξέρω ότι σκοτώθηκε. Έμαθα ότι είσασταν στο ίδιο Τάγμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Γαβριέλλα μου, γι αυτό σε φώναξα για να σου απολογηθώ. Ο Περικλής σκοτώθηκε δίπλα μου. Όμως δεν έβρισκα το θάρρος να σου το πω. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που χωρίσαμε. Δεν μπορούσα να σε βλέπω στα μάτια και να σου κρύβω την αλήθεια για τον αδελφό σου. Δυστυχώς για τα θέματα των αγνοουμένων μας υπάρχει μια συνωμοσία σιωπής. Πολλοί που τους είδαν σκοτωμένους, διστάζουν να μιλήσουν. Διστάζουν ακόμα να πουν ποιοι και πώς τους σκότωσαν. Έτσι οι ένοχοι μένουν ακόμα ατιμώρητοι. Αυτός

ο νόμος της σιωπής με παρέσυρε και μένα,
μέχρι σημείου να μην μπορώ να δω και να
παραδεχτώ κάποιες αλήθειες. Πέρασαν πολλά
χρόνια για να καταλάβω το λάθος μου.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Δεν πειράζει γιατρέ. Αντώνη. Καταλαβαίνω.
Τώρα περιμένουμε ίσως βρεθεί και
ταυτοποιηθεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Τελευταία ήμουν στην Κύπρο. Πήγα επί
τόπου. Προσπάθησα να εντοπίσω την περιοχή
που σκοτώθηκε. Έδωσα πληροφορίες στην
Επιτροπή Αγνοουμένων, την ΔΕΑ.

Ο Αντώνης και η Γαβριέλλα φαίνονται να
συνεχίζουν με οικειότητα την κουβέντα τους.

ΣΚΗΝΗ: ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

Αποτελεί συνέχεια του διαλόγου της πρώτης
σκηνής, μεταξύ του άγγλου αξιωματικού της
αστυνομίας και του Αντώνη.

SMITH

Well, doctor, when you want to come to my
office to testify?

ΑΝΤΩΝΗΣ

As soon as possible. My secretary will
notify you.

SMITH

Good, thank you. Ο αξιωματικός σηκώνεται.
Στρέφεται ξανά στον Αντώνη.

SMITH

I've been to Cyprus, I liked it, nice
island. Excellent climate, hospitable
people, comfortable hotels. Did you have
a good time during your recent trip?

Σηκώνεται κι ο Αντώνης και σταυρώνει τα χέρια στο στήθος.

ANTONHE

I went to honour the memory of a woman who died under strange circumstances some thirty years ago. Her bones were found recently. In fact, many hundreds of people perished without a trace. No one was ever interested in finding out how they were killed and who killed them.

Ο αξιωματικός κάνει μια ζωηρή γκριμάτσα που δηλώνει έκπληξη.

SMITH

Really? Why is that? Ο Αντώνης παίρνει ένα χαρτί από το γραφείο του.

ANTONHE

Because the terms of reference of the Committee which was established to investigate these deaths provide :

Paragraph 11. The Committee will not attempt to attribute responsibility for the deaths of any missing persons or make findings as to the cause of such deaths.

SMITH

Strange.

ANTONHE

Strange, indeed. Perhaps, since you specialize in solving strange deaths, you should go to Cyprus to examine these cases.

SMITH

Perhaps.

ANTONHE

And you know why, Mr. Smith? All these dead

people cannot talk. They cannot cry out
for justice. It is the duty of the living
to do this for them.

SMITH

That's right, that's right.

ANTΩΝΗΣ

Well, farewell Mr. Superintendent. Sorry,
mr. Chief Superintendent. See you soon.

SMITH

See you soon doctor. Now I must talk to Dr
Mourat as well.

Ο Smith κάνει χειραψία με τον Αντώνη και
αποχωρεί. Ο Αντώνης κάθεσαι ξανά στη θέση του.
Παίρνει στα χέρια του μια φωτογραφία της Ελένης
που έχει στο γραφείο του και μένει ασάλευτος και
δακρυσμένος να την κοιτάζει.

**ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ : Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΜΙΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΗ ΤΟΥ
1973.**

Ο Αντώνης κάθεσαι με την Ελένη σε ένα παγκάκι
και συζητούν για το μάθημα της φυσικής.

ANTΩΝΗΣ

Έλυσες τα προβλήματα;

ΕΛΕΝΗ

Όχι. Το Σαββατοκύριακο πήγαμε εκδρομή. Εσύ;

ANTΩΝΗΣ

Βέβαια. Νάτο εδώ. Λοιπόν, άκου: Μια
χορδή πιάνου με διάμετρο ένα χιλιοστό θα
αντικατασταθεί με μια άλλη κατασκευασμένη
από το ίδιο υλικό αλλά με διάμετρο ένα,
κόμμα, μηδέν, πέντε χιλιοστά. Πότε θα

δώσεις εξετάσεις;

ΕΛΕΝΗ

Έτσι λέει το πρόβλημα; Πότε θα δώσω
εξετάσεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Μου είπες ότι θα δώσεις εξετάσεις πιάνου.

ΕΛΕΝΗ

Ναι, θα δώσω τις εξετάσεις του Royal, grade
εφτά. Τον άλλον μήνα. Τι ζητά το πρόβλημα;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αν η τάση μένει η ίδια, πόσο τοις εκατόν
θα μεταβληθεί η θεμελιώδης συχνότητα;

ΕΛΕΝΗ

Εύκολο. Το μήκος παραμένει το ίδιο, η τάση
παραμένει η ίδια, άρα η συχνότητα είναι
αντιστρόφως ανάλογη με την διάμετρο της
χορδής. Μια απλή πράξη είναι. Προχώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Εγώ αν αρχίσω μαθήματα πιάνου τώρα, μπορώ
να μάθω;

ΕΛΕΝΗ

Αν είσαι πεισματάρης.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αλήθεια, θα σπουδάσεις μουσικός;

ΕΛΕΝΗ

Πάμε στο επόμενο πρόβλημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Όχι. Πες μου. Θα σπουδάσεις μουσικός;

ΕΛΕΝΗ

Γιατί ρωτάς;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θέλω να ξέρω.

ΕΛΕΝΗ

Γιατί;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Θέλω να είμαστε μαζί.

ΕΛΕΝΗ

Πάμε στο επόμενο πρόβλημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Το δικό μου το πρόβλημα ποιος θα μου το λύσει; Λοιπόν, διαβάζω. Μια χορδή βιολιού έχει μήκος εξηνταπέντε εκατοστά. Όταν ο θεμελιώδης ήχος ακουστεί ταυτόχρονα με ένα διαπασών που έχει συχνότητα τετρακόσια σαραντατρία χερτζ ακούγονται τρία διακρατήματα ανά δευτερόλεπτο. Εγώ πάλιν προτιμώ το βιολί παρά το πιάνο.

ΕΛΕΝΗ

Το πιάνο είναι ο βασιλιάς των μουσικών οργάνων.

ΑΝΤΩΝΗΣ

Είσαι πεισματάρη. Το βιολί είναι ο βασιλιάς. Ο βιολιστής πατά ελάχιστα την χορδή και τα διακρατήματα εξαφανίζονται.

ΕΛΕΝΗ

Αυτό αποδεικνύει ότι το βιολί είναι ο βασιλιάς των μουσικών οργάνων;

ΑΝΤΩΝΗΣ

Αυτό ήταν η συνέχεια του προβλήματος.

ΕΛΕΝΗ

A....

ΑΝΤΩΝΗΣ

Λοιπόν: Σε πόση απόσταση από το πάνω άκρο της χορδής πρέπει ο βιολιστής να πιέσει τη χορδή, ώστε το υπόλοιπο τμήμα της να δίνει.....

Ο Αντώνης, δακρυσμένος, βάζει τη φωτογραφία της Ελένης στη θέση της και παίρνει από δίπλα στα χέρια του τη φωτογραφία της μικρής Έλενας. Την κοιτάζει για λίγο και την επιστρέφει στη θέση της. Εστιάζουμε στις δύο φωτογραφίες που είναι τοποθετημένες δίπλα δίπλα. Ακολουθεί η μουσική τέλους με σκηνές από το έργο και πληροφορίες για τους συντελεστές.

ΤΕΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ: Οθόνη

1η έκδοση: Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-61-0

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Ιωάννα Κουμιώτη

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Τωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

ΦΩΣΦΟΡΙΖΟΝΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Ιωάννα Κουμιώτη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

1. ΕΞ. ΜΕΡΑ - ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΡΚΟ

Ένα όμορφο μεσημέρι. Ο ΣΤΡΑΤΗΣ (30) και η ANNA (30) κάθονται μπροστά στο χώρο με τα κουνέλια σε ένα παγκάκι και τρώνε παγωτό.

ANNA

Στη Νορβηγία είχαν μεγάλο πρόβλημα, ιδίως το χειμώνα που είναι όλο νύχτα και δε βλέπεις τίποτα. Οι οδηγοί όλο πέφταν πάνω σε ταράνδους. Για αυτό οι γενετιστές κάναν το εξής: απομόνωσαν από ένα είδος τσούχτρας το γονίδιο που τις κάνει να φωσφορίζουν και το έβαλαν στους ταράνδους. Μπουμ! Τάρανδοι με φωσφοριζέ κέρατα! Μειώθηκαν τα ατυχήματα.

Η Άννα κάνει ένα διάλειμμα για να τελειώσει το παγωτό της.

Ο Στρατής τη κοιτά στοργικά.

ANNA

Το σκέφτομαι από τότε που άρχισε η ιστορία με τα κουνέλια. Το ίδιο γονίδιο θα μπορούσε να τους δώσει μια λάμψη. Να μειωθούν τα ατυχήματα.

(παύση)

ΣΤΡΑΤΗΣ

Μια ερώτηση... Τέλειωσες με το παγωτό;

Η Άννα χαμογελάει.

ANNA

Ναι...

Ο Στρατής σκύβει για να πλησιάσει και φιλιούνται.

2. ΕΞ. ΣΑΛΟΝΙ - ΜΕΡΑ

Άπλετο φως μπαίνει στο χώρο από το ανοιχτό παράθυρο/μπαλκονόπορτα.

Ένα κάδρο με ένα εκτυπωμένο ποίημα. Ο τίτλος είναι "Η γυναίκα με τα κουνέλια". Ο Στρατής κρεμάει το κάδρο στο τοίχο.

Από κάτω ακριβώς μια συρταρίερα. Πάνω της υπάρχει ένα βραβείο και μερικά αντίτυπα της εκτυπωμένης ποιητικής συλλογής.

Ο Στρατής τα κοιτάει. Η Άννα στέκεται δίπλα του με το χέρι περασμένο στη μέση του και του δίνει ένα απαλό φιλί στο μάγουλο.

3. ΕΣ. ΣΑΛΟΝΙ - (ΑΛΛΗ) ΜΕΡΑ

Ο καιρός λίγο πιο μουντός. Το σαλόνι δεν έχει πια τη καθαρή εικόνα ενός ολοκαίνουργιου χώρου. Σαν ένας χώρος σε συνεχή χρήση είναι πιο γεμάτο, πιο ακατάστατο αλλά και πιο άνετο.

Ο Στρατής κάθεται στον καναπέ σε μια στραβή, βαριεστημένη στάση. Απέναντι του είναι ένα χαμηλό τραπεζάκι με αραδιασμένα διάφορα πράγματα και μια εντοιχισμένη τηλεόραση. Φοράει άνετα ρούχα σπιτιού που μπορεί να είναι και πιτζάμες. Στο πρόσωπο του μια τριχοφυΐα που δεν έχει περιποιηθεί εδώ και μέρες.

Στα πόδια του είναι ανοιχτό ένα τετράδιο. Ατενίζει τη κενή σελίδα με περιέργεια, σα να ήταν τοπίο. Ξύνεται με το στυλό.

Γράφει " Τότε που".

Το διαγράφει.

Γράφει "Όταν".

Το διαγράφει. Αναστενάζει.

Πιάνει το κοντρόλ της TV και την ανάβει.

Ένα κανάλι με διαφημίσεις. Το αλλάζει.

Αυτό το κανάλι έχει ειδήσεις. Εναέρια πλάνα από επαρχιακούς δρόμους που είναι κατακλυσμένοι από ορδές κουνελιών.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (V. Ο.)

Το πρόβλημα με τον υπερπληθυσμό των
κουνελιών συνεχίζεται στην ευρύτερη περιοχή
της Αττικής, προς αγανάκτηση των οδηγών.
Η επιστημονική κοινότητα ακόμα αδυνατεί να
προσφέρει κάποια λύση που να ικανοποιεί τη
φιλοζωική κοινότητα αλλά και τους κατοίκους
που καθημερινά...

ΣΤΡΑΤΗΣ

(φωνάζει)

Άννα!... Κουνέλια...

Ένας πνιγμένος ήχος που έρχεται από ένα άλλο
μέρος του σπιτιού ακούγεται σαν απάντηση.

Μετά από λίγο μπαίνει στο σαλόνι η Άννα
σέρνοντας τα πόδια της και πίνοντας χυμό με
συμπληρώματα βιταμινών ταυτόχρονα. Φοράει ρόμπα
η οποία δε κρύβει τη κοιλιά μιας προχωρημένης
εγκυμοσύνης.

ANNA

Μμ... Που;

Κάθεται στο καναπέ δίπλα του. Κοιτάν και οι δύο
με ενδιαφέρον τις ειδήσεις. Τώρα η δημοσιογράφος
παίρνει συνέντευξη από έναν οδηγό φορτηγού που
αντιμετωπίζει προβλήματα στη δουλειά του λόγω
των κουνελιών.

ΟΔΗΓΟΣ (ΑΠΟ ΤΗΝ TV)

Χτες καθυστέρησα τρεις ώρες... Όλος ο δρόμος
κουνέλια.

Κι άλλα εναέρια πλάνα με κουνέλια.

ΟΔΗΓΟΣ (CONT.)

Και καλά το πρωί αλλά το βράδυ δε τα
βλέπεις κιόλα...

ANNA

Ναι φυσικά... Άμα φωσφόριζαν στο σκοτάδι θα

μειώνονταν τα ατυχήματα.
(παύση)

ΣΤΡΑΤΗΣ

Θα σε αφήσουν να συνεχίσεις τη δουλειά από
το σπίτι τελικά;

ANNA

Περιμένω απάντηση ακόμα. Αν ναι, θα μου
στείλουν και κάνα δυό κουνέλια.

Ο Στρατής κλείνει την TV και ανασηκώνεται.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Ήρθε η ώρα.

ANNA

(αστειευόμενη)

Το ξερα ότι ήταν παγίδα.

Από ένα δίσκο με ιατρικά στο τραπέζι ο Στρατής
παίρνει μια ένεση. Η Άννα ξαπλώνει και σηκώνει
τη μπλούζα από τη κοιλιά της. Της την κάνει.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Δε σε πόνεσα;

Η Άννα ανασηκώνεται.

ANNA

Όχι, δε το νιώσα.

Της δίνει ένα πεταχτό φιλί.

Ο Στρατής πετάει την ένεση στα σκουπίδια.

4. ΕΣ. ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ - ΜΕΡΑ

Σε ένα μισογεμάτο αμφιθέατρο πανεπιστημίου. Στο
πίνακα είναι μια διαφάνεια με ένα ποίημα. Το
ποίημα είναι γραμμένο από τον ΚΑΘΗΓΗΤΗ (70).
Λέει: Δεν είχα ύπνο οπότε έβαλα Μια κατσαρόλα
στη φωτιά.

Γεύση προβλήματος και σκουριά Μέχρι η φωτιά να πάρει Το καυτό κρύο γάλα.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

... Βλέπετε πως ένα καθημερινό πράγμα αμέσως γίνεται ενδιαφέρον; Η αντίφαση είναι που κρατά τον αναγνώστη.

Στο πίσω μέρος της αίθουσας ένας φοιτητής σκύβει και ψιθυρίζει σε ένα φίλο του.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ 1

Μετριοφροσύνη...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ 2

Δε λες τίποτα...

Ο Στρατής που κάθεται δίπλα τους το ακούει και καταπιέζει ένα γέλιο.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Αυτά.

Ήχος από καρέκλες που μετακινούνται, τετράδια που κλείνουν. Οι φοιτητές φεύγουν και η αίθουσα αδειάζει σταδιακά.

Ο Στρατής σηκώνεται επίσης και πλησιάζει προς την έδρα.

Ο καθηγητής μαζεύει τις σημειώσεις του και δεν τον έχει δει αρχικά.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Γεια σας.

Ο καθηγητής σηκώνει το βλέμμα με περιέργεια. Μετά μια σπίθα περνάει από τα μάτια του καθώς τον αναγνωρίζει. Απλώνει το χέρι σε μια θερμή χειραψία.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Τι κάνεις; Τιμή μου που παρακολούθησες το μάθημα.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Είχε πολύ ενδιαφέρον.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Η απάντηση είναι ναι. Θα χαρώ πολύ να εκδόσω την επόμενη σου συλλογή όταν είναι έτοιμη.

Και να τη προλογίσω.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Είμαι υπόχρεος.

Το τηλέφωνο του Στρατή ΧΤΥΠΑΕΙ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

(συνεχίζει να μαζεύει)

Με συγχωρείς που φεύγω βιαστικά τώρα, έχω μια υποχρέωση... Θα τα πούμε περισσότερο την επόμενη φορά. Να μου τη στείλεις όταν είσαι έτοιμος.

Βάζει τα πράγματα στη τσάντα του και την κλείνει.

5. ΕΞ. ΚΑΜΠΟΥΣ - ΜΕΡΑ

Μόλις βγαίνει από το αμφιθέατρο σε ένα ηλιόλουστο απόγευμα, ο Στρατής σηκώνει το τηλέφωνο.

ΣΤΡΑΤΗΣ

(στο κινητό)

Ναι;

6. ΕΞ. ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΝΝΑΣ ΣΤΗ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Η Άννα κάθεται στο γραφείο της. Μπροστά της είναι το λάπτοπ της, αραδιασμένα πολλά φιαλίδια με υγρά και φυλλάδια.

Καλεί στο τηλέφωνο, μέχρι που η άλλη γραμμή το σηκώνει.

ANNA

Στρατή! Το βρήκα!

ΣΤΡΑΤΗΣ

(μπερδεμένος)

Τι;

ANNA

Το βρήκα, το βρήκα!

Το έφτιαξα!

ΣΤΡΑΤΗΣ

Νόμιζα ότι γεννούσαμε...

ANNA

Δεν ενθουσιάστηκες;

Την ίδια ώρα που η Άννα μιλάει στο τηλέφωνο μεταφέρει το διάφανο υγρό από ένα φιαλίδιο σε μια ένεση και την αφήνει στην άκρη του γραφείου.

Σηκώνεται όρθια με ενέργεια.

ANNA

(cont.)

Γιατί εγώ ενθουσιάστηκα!

ΣΤΡΑΤΗΣ

Φυσικά αγάπη μου και χάρηκα... Το ήξερα ότι θα το έκανες όπου να 'ναι. Μπράβο.

ANNA

Ευχαριστώ... Απλά ήθελα να στο πω.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Καλά έκανες. Ξεκουράσου λίγο τώρα και θα τα πούμε μετά.

Η Άννα κοιτάει προς το κρεβάτι.

ANNA

Οκέυ, τα λέμε. Φιλάκια.

7. ΕΣ. ΚΑΜΠΟΥΣ - ΜΕΡΑ

Ο Στρατής περπατάει. Βλέπει τον ήλιο που δύει.

Στο σημείο που είναι κάθεται κάτω ανακούρκουδα και προσπαθεί να γράψει στο τετράδιο του.

Γράφει "ο ήλιος".

Το σβήνει.

Αναστενάζει καθώς σηκώνεται ξανά όρθιος και κουνάει το τετράδιο θυμωμένα.

8. ΕΣ. ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ - ΔΕΙΛΙΝΟ

Ο Στρατής είναι καθιστός. Κοιτά σταθερά μπροστά με σφιγμένο σαγόνι.

Στα χέρια του σφίγγει το τετράδιο.

Από το παράθυρο βλέπει τον καθηγητή να περπατάει στο πεζοδρόμιο, κρατώντας από το χέρι ένα κοριτσάκι με ροζ σχολική τσάντα.

Η έκφραση του μαλακώνει κάπως.

9. ΕΣ. ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΝΥΧΤΑ

Τα φώτα είναι χαμηλωμένα. Η Άννα κοιμάται στη δεξιά πλευρά του διπλού κρεβατιού.

Ο Στρατής πλησιάζει, σκύβει από πάνω της. Της κουνάει τον ώμο απαλά.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Άννα, ξύπνα... Ξεχάσαμε την ένεση σήμερα.

ANNA

Χμμ..

Μισοκοιμισμένα και με κλειστά μάτια γυρνάει και προσαρμόζει τη μπλούζα της.

Ο Στρατής της κάνει την ένεση, μετά την πετάει.
Αγκαλιάζει την Άννα και κοιμούνται.

10. ΕΣ. ΣΑΛΟΝΙ - ΜΕΡΑ

Ο Στρατής κάθεται στο τραπέζι και κοιτάει προβληματισμένος το ποίημα που είναι κορνιζαρισμένο στον τοίχο.

Το τετράδιο του είναι ανοιχτό στο τραπέζι μπροστά του.

Τραβάει ένα μεγάλο Χ πάνω από ένα ποίημα.

Το φυλλομετρά. Ξεχωρίζει κάποιες σελίδες που επίσης έχουν ποιήματα και τις κόβει.

Τις αριθμεί και τις στοιχίζει. Τις βάζει σε ένα ντοσιέ.

11. ΕΣ. ΣΠΙΤΙ - ΜΕΡΑ

Η Άννα κάνει ένεση σε ένα κουνέλι. Έπειτα το κρατάει στα πόδια της και το χαϊδεύει στοργικά επαναλαμβανόμενα, μουρμουρίζοντας κάτι.

12. ΕΣ. ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ - ΜΕΡΑ

Όλοι οι φοιτητές φεύγουν.

Ο Στρατής πλησιάζει την έδρα.

Ο καθηγητής μαζεύει τα πράγματα του αλλά αυτή τη φορά τον βλέπει και σταματάει. Τον κοιτάει σοβαρά. Χωρίς χαμόγελο.

13. ΕΣ. ΜΠΥΡΑΡΙΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Στρατής και ο καθηγητής κάθονται σε ένα ψηλό τραπέζι, ο καθένας με ένα ψηλό ποτήρι μπύρα μπροστά τους.

Έχουν και οι δύο σοβαρό/ βαρύ ύφος.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Χαίρομαι που δε παρεξηγήθηκες.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Όταν γράφεις κάτι καλό το ξέρεις. Και το αντίθετο επίσης.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Υπάρχουν καμιά φορά αυτοί οι διάττοντες αστέρες...

Γράφουν ένα αριστούργημα και μετά εξαφανίζονται.

Είναι κρίμα.

(παύση)

Δε θα 'θελα να είσαι ένας από αυτούς.
Πρέπει να συνεχίσεις τη προσπάθεια.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Ξέρω. Προσπαθώ αλλά τίποτα...

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Θέλει να γράφεις, να γράφεις κάθε μέρα...

ΣΤΡΑΤΗΣ

Δε ξέρω τι να γράψω πια.

Δε συμβαίνει τίποτα ιδιαίτερο.

Ο καθηγητής σκάει στα γέλια.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Άμα περίμενα κάτι ιδιαίτερο, δε θα είχα γράψει ούτε ένα ποιήμα.

Ο Στρατής παίζει με τη βέρα του.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Η μεγάλη μου έμπνευση ήταν η γυναίκα μου.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

(με μια μικρή έκπληξη)

Παντρεύτηκες τη "γυναίκα με τα κουνέλια";

Ο Στρατής νεύει θετικά.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Περιμένουμε παιδί τώρα.

Ο καθηγητής του δίνει ένα ελαφρύ χτύπημα στον ώμο.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Μπράβο!

Ξέρεις... Ενδέχεται να βρεις μεγάλη έμπνευση και στην πατρότητα...

14. ΕΣ. ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΒΡΑΔΥ

Η Άννα κάθεται στο γραφείο και δουλεύει. Λίγο πιο πέρα είναι το κουνέλι στο κλουβί του. Ο Στρατής κάθεται ακριβώς δίπλα στην Άννα.

Κοιτάζει τη φουσκωμένη κοιλιά της Άννας. Τη χαϊδεύει. Τη φιλά. Ακουμπά το αυτί του πάνω της.

Η Άννα προσπαθεί να μην διακόψει τη δουλειά.

Ο Στρατής την ακούει να ΓΟΥΡΓΟΥΡΙΖΕΙ.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Πεινάς;

ANNA

Όχι. Με πιέζεις.

Ο Στρατής σηκώνεται.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Σόρρυ. Θες να συζητήσουμε όνομα;

ANNA

Από τώρα; ...Αυτές τις μέρες βαριέσαι πολύ μου φαίνεται.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Αφόρητα.

ANNA

Λυπάμαι. Αλλά έχω δουλειά.

15. ΕΣ. ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Η Άννα ξεφυσάει. Ακόμα δουλεύει. Κοιτάει μια το λάπτοπ της. Μια τα χαρτιά. Μια το κουνέλι. Δε φωσφορίζει ούτε μια στάλα.

ANNA

(απογοητευμένη)

Δε καταλαβαίνω.

Ο Στρατής είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

ΣΤΡΑΤΗΣ

(νυσταγμένα)

Έλα μωρό μου, άστο για σήμερα...

ANNA

(ανήσυχη)

Δε καταλαβαίνω γιατί δε βγαίνει! Τα πάντα είναι σωστά!

ΣΤΡΑΤΗΣ

Έλα Άννα, ξέρεις τι ώρα είναι...

Η Άννα κοιτάει ξανά μια το κουνέλι, μια την αναφορά ξανά και ξανά και προσπαθεί να συγκρατήσει δάκρυα.

ANNA

(απελπισμένα, τρίβει τους κροτάφους)

Δεν καταλαβαίνω!

Ο Στρατής ξεφυσά και σηκώνεται. Πάει πίσω της και της κάνει μασάζ τους ώμους.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Είμαι σίγουρος ότι τα κανες σωστά...

Η Άννα φαίνεται να χαλαρώνει λίγο.

ΣΤΡΑΤΗΣ

...κάποια λεπτομέρεια είναι, που θα τη βρεις
αύριο στο φως της ημέρας. Έλα να κοιμηθείς
λίγο τώρα. Είσαι και εγκυούλα...

ANNA

Το ήξερες ότι θα ήμουν έτσι όταν πήρες
γενετίστρια...

Ο Στρατής καταπίνει σα να αποφασίζει να πάει με
τα νερά της.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Εγώ το ήξερα. Το δέχομαι. Αλλά και το παιδί
χρειάζεται μαμά. Έλα, λίγες ώρες έμειναν...

Η Άννα χαλαρώνει κι άλλο. Χαμογελάει ελαφρά.

Τη παίρνει από το χέρι και τον ακολουθεί,
ξαπλώνουν και κλείνουν τα μάτια για να
κοιμηθούν.

**16. ΕΣ. ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ
ΑΥΓΗ**

Ο Στρατής κοιμάται. Η Άννα είναι καθιστή δίπλα
και βογκάει. Το ένα χέρι είναι πάνω στη κοιλιά
της, με το άλλο ταρακουνά τον Στρατή.

ANNA

Στρατή, ξύπνα!

Ο Στρατής ανοίγει τα μάτια. Γυρνά, τη βλέπει.
Και πετάγεται όρθιος.

17. ΕΣ. ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ - ΝΥΧΤΑ

Ένα αυτοκίνητο τρέχει στον επαρχιακό δρόμο.

18. ΕΣ. ΑΜΑΞΙ - ΝΥΧΤΑ

Ο Στρατής οδηγάει. Η Άννα στη θέση του συνοδηγού
κουνιέται ανήσυχα και κραυγάζει από τον πόνο.

ANNA

Τρέχα... Τρέχα!

Ο Στρατής πατάει κι άλλο το γκάζι. Το κοντέρ πλησιάζει τα 160.

Ρίχνει μια κλεφτή ανήσυχη ματιά προς τα πόδια της Άννας.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Δε θα φτάσουμε έγκαιρα...

Μπροστά στο δρόμο σε μια μεγάλη απόσταση υπάρχει ένα σημείο με λιγότερα φώτα.

Η Άννα βγάζει τη ζώνη. Αλλάζει νευρικά στάσεις προσπαθώντας να βολευτεί.

Ο Στρατής ρίχνει άλλη μια ανήσυχη ματιά δεξιά του.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Άννα, βάλε τη ζώνη!

ANNA

Πονάει...

Το αμάξι τρέχει. Πλησιάζει το σκοτεινό σημείο. Υπάρχει ένας μαύρος όγκος μπροστά.

Η Άννα σηκώνει τον εαυτό της με τα χέρια της και προσπαθεί να αλλάξει στάση.

ΣΤΡΑΤΗΣ

(επιτακτικά)

Άννα! Άννα!

Καθώς είναι ανασηκωμένη, η πορεία του αμαξιού σταματάει απότομα – ΜΠΑΜ. Το κεφάλι της Άννας βαράει το τζάμι και γεμίζει αίματα.

Ανοίγουν οι αερόσακοι αλλά είναι αργά. Καθώς ξεφουσκώνουν, ο Στρατής παλεύει για να τη φτάσει.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Άννα!

Πιάνει το κεφάλι της στα χέρια του.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Άννα! Άννα!...

Τη κουνάει απαλά αλλά δεν ανταποκρίνεται.

Πετάγεται έξω από το αμάξι.

19. ΕΞ. ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ - ΝΥΧΤΑ

Βλέπει τι έχει συμβεί. Τράκαραν σε ένα άλλο μαύρο αμάξι που ήταν σταματημένο χωρίς φώτα στο σκοτεινό σημείο.

Μπροστά από το άλλο αμάξι ο δρόμος είναι κλειστός από ένα τεράστιο κοπάδι από κουνέλια.

Μια τετραμελής οικογένεια στέκεται πιο πέρα σοκαρισμένη. Ο Στρατής στρέφεται προς τον ηλικιωμένο πατέρα.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Η γυναίκα μου, βοήθεια!

20. ΕΞ. ΜΑΥΡΟ ΑΜΑΞΙ - ΝΥΧΤΑ

Μαζί οι δύο τους κουβαλάνε την Άννα στο μπροστινό, το μαύρο αμάξι που είναι σε καλύτερη κατάσταση.

Ο πατέρας του δίνει τα κλειδιά. Ο Στρατής κάθεται στην θέση του οδηγού.

Πατάει τη κόρνα συνεχόμενα για να φύγουν τα κουνέλια και βάζει μπρος.

Το αμάξι αναπηδάει καθώς πατάει όσα κουνέλια ήταν στο δρόμο και δεν απομακρύνθηκαν.

Βρίζει μέσα από τα δόντια του.

Όταν περνάει τα κουνέλια, τρέχει.

21. ΕΞ. ΕΙΣΟΔΟΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ - ΑΥΓΗ

Το ταλαιπωρημένο μαύρο αμάξι περνάει την είσοδο του νοσοκομείου και σταματάει μπροστά στη πόρτα που λέει 'Επείγοντα'.

Ο Στρατής βγαίνει τρέχοντας και φωνάζει βοήθεια.

22. ΕΞ. ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ - ΜΕΡΑ

Η Άννα ξαπλωμένη στο κρεβάτι στο κέντρο του δωματίου. Πολλά αίματα. Πολλά μηχανήματα που βουίζουν. Πολλοί γιατροί και νοσοκόμοι σκυμμένοι από πάνω και τριγύρω.

Ο Στρατής κοιτάει θλιμμένα από το μικρό παραθυράκι της πόρτας.

23. ΕΞ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ - ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Ο ήλιος είναι ψηλά στον ουρανό.

Ο Στρατής περπατάει συνεχώς πάνω κάτω στους διαδρόμους νευρικά, με τα χέρια πλεγμένα.

Μια ΝΟΣΟΚΟΜΑ τον πλησιάζει. Ο Στρατής σταματάει. Το βλέμμα της είναι αποκαρδιωμένο. Του Στρατή το ίδιο. Το ξέρει ήδη.

Η νοσοκόμα δυσκολεύεται να το πει, κουνάει αρνητικά το κεφάλι της.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ

Δε προλάβαμε... Αλλά σώθηκε το παιδί.

Ο Στρατής κάθεται στο πάγκο αναμονής του νοσοκομείου. Με μια έκφραση πόνου, τρίβει τους κροτάφους. Κλείνει τα μάτια. Θυμάται.

24. ΕΞ. ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ - ΒΡΑΔΥ (FLASHBACK)

Η Άννα ξαπλώνει ήδη. Ο Στρατής μπαίνει στο κρεβάτι. Η Άννα γυρνάει και τον αγκαλιάζει.

ANNA

(νυσταγμένα)

Τί έκανες;

ΣΤΡΑΤΗΣ

Έγραψα ένα ποίημα.

ANNA

Για μένα;

ΣΤΡΑΤΗΣ

Όχι. Για κάποιον που δεν ικανοποιείται με τίποτα!

ANNA

...Άρα για μένα.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Όχι. Για τον εκδότη μου.

ANNA

...Θες να τον εντυπωσιάσεις.

ΣΤΡΑΤΗΣ

Όλοι θέλουν να τον εντυπωσιάσουν. Δεν είναι απλό πράγμα.

ANNA

Γράψε για φωσφορίζοντα κουνέλια.

Ο Στρατής βάζει τα γέλια.

25. ΕΣ. ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΩΡΟΥ - ΒΡΑΔΥ

Ο Στρατής κουβαλάει το μωρό. Προσεκτικά το εναποθέτει μέσα στη κούνια.

Το κοιτάει. Ένα κανονικό μωρό, υγιές και αθώο.

Φεύγει και κλείνει το φως. Γυρνάει να το δει ακόμα μια φορά πριν φύγει. Και στέκεται στη πόρτα. Δεν έχει λόγια. Μένει πολύ ώρα,

στηρίζεται στο πλαίσιο.

26. ΕΣ. ΣΑΛΟΝΙ - ΝΥΧΤΑ ΣΤΡΑΤΗΣ (V.O.)

Ποτέ δε θα έγγραφα για φωσφορίζοντα κουνέλια...

Ο Στρατής κάθεται στο τραπέζι και έχει μπροστά του χαρτί. Με το φως του πορτατίφ αρχίζει να γράφει μανιωδώς.

ΣΤΡΑΤΗΣ (V.O.)

...Αλλά θα έγγραφα για σένα.

27. ΕΣ. ΣΑΛΟΝΙ - ΝΥΧΤΑ

Το σαλόνι είναι υποφωτισμένο.

Στο τοίχο κρεμιέται ένα νέο κάδρο με ένα ποίημα. Ο τίτλος του είναι "Παιδί που λάμπει".

Ο Στρατής το κρεμάει και απομακρύνεται. Τώρα πάνω στη συρταριέρα υπάρχουν δύο διαφορετικές συλλογές και δύο βραβεία.

Τα κοιτάει. Αναστενάζει και απομακρύνεται. Κάθεται στο καναπέ. Πίνει μια γουλιά μπύρα.

Από δίπλα του ακούγεται ένας παιδικός ΛΟΕΥΓΓΑΣ.

Στο καναπέ ακριβώς δίπλα του είναι το μωρό. ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΛΑΦΡΩΣ ΛΑΜΠΕΙ.

Ο Στρατής το σηκώνει και το ταΐζει φόρμουλα από ένα μπιμπερό.

Στο πάτωμα περιφέρεται ένα (κανονικό) κουνέλι.

ΤΕΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ: Οθόνη

1η έκδοση: Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-61-0

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Αλέξανδρος Πέλλος

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Τωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

ΠΡΟΒΟΛΑΤΖΗΣ

Αλέξανδρος Ρέλλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

1. ΕΣ. ΘΑΛΑΜΟΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ - ΝΥΧΤΑ

Βλέπουμε την κλειδαρότρυπα ενός προβολέα. Ένα χέρι - κρατώντας δύο μικροεργαλεία- προσπαθεί περίτεχνα να την "διαρρήξει". Τα καταφέρνει και την ανοίγει. Πρόκειται για τον ΣΑΚΗ (30). Αφήνει τα μικροεργαλεία του στην πολύ προσεγμένη θήκη με τα υπόλοιπα και σημειώνει κάτι σ' ένα χαρτί που έχει εκεί μπροστά του.

Φοράει πλαστικά γάντια μιας χρήσεως. Προσπαθεί να πιάσει κάτι μέσα από τον προβολέα. Εκείνη τη στιγμή, κάνει αισθητή την παρουσία του ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ (60). Είναι φανερό πως ήταν ήδη εκεί τόση ώρα. Πρόκειται για έναν τύπο χωρίς πολλά δόντια, με κοιλιά και πολύ ευχάριστο. Ξεφυσάει τον καπνό από το τσιγάρο του έξω από τον θάλαμο και--

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Τι έγινε ρε Σάκη; Ποιον χειρουργάμε;

ΣΑΚΗΣ

Η λάμπα του προβολέα θέλει άλλαγμα κυρ-
Παντελή.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ωχ, είμαστε που είμαστε για φυλακή εφέτο,
θέλουμε και λάμπες τώρα. (Αστεειευόμενος)

Από το σούπερ μάρκετ δεν κάνει;

Ο Σάκης γελάει.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

(Χαμογελάει και αυτός)

Γελάς ε; Δεν πιστεύω να κάηκε εξεπίτηδες;

ΣΑΚΗΣ

Τι εξεπίτηδες;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Επειδή τα εργαλείακά τα δικά μας, της

δουλειάς, τα έχει η νοστιμούλα, η μικρούλα
εδώ πιο κάτω, πώς την λένε;

Ο Σάκης χαμογελάει σαν να ξέρει πού το πάει ο
Παντελής.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Τι γελάς ρε; Πώς την λένε;

ΣΑΚΗΣ

(Σχεδόν ντροπαλά)

Τιτίνα.

Ο Παντελής περιπαιχτικά παίρνει το χαρτί που
έχει ο Σάκης μπροστά του και σχεδόν του το
τρίβει στο πρόσωπο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

(Για να τον πειράξει)

Μάζεψε ρε τα σάλια σου που τρέχουνε και άσε
τις λάμπες και τις αηδίες.

ΣΑΚΗΣ

Θα σκάσει άμα δεν την αλλάξουμε ρε Κυρ-
Παντελή.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Να σκάσει και να πλαντάξει. Λίγο έμεινε και
τελειώνει το καλοκαίρι. Θα βγει.

ΣΑΚΗΣ

Άμα καεί και ο προβολέας μαζί καήκαμε
κι εμείς όμως. Θέλω να τον πουλήσω μόλις
τελειώσει η σεζόν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Να βγει το καλοκαίρι και βλέπουμε.
Σκοτωμένα ήμασταν φέτος, αλλά όχι και να
πουλήσεις τον προβολέα. Μόνο μου θα μ'
αφήσεις; Αμαρτία.

Ο Παντελής του πετάει κάτι κλειδιά.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Κλείσε εσύ. Έχω δουλειά εγώ, αλλού. Άντε
καληνύχτα.

Ο Σάκης κοιτάει κάπως απογοητευμένος τα κλειδιά.

ΣΑΚΗΣ

Θα περάσεις τίποτα από το "Μπαγιάτικο"
αργότερα για κάνα κρασί;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Είναι κλειστό το "Μπαγιάτικο" σήμερα.

ΣΑΚΗΣ

Κλειστό;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ναι κλειστό, τι θες τώρα; Κλειστό. Άντε μην
μου τα πρήξεις κι εσύ σαν την κυρά.

Πάνε φάε τίποτα και για ύπνο. Έχεις και
δουλειά αύριο...

(του κάνει σεξουαλική χειρονομία)

Πάει να φύγει και σταματάει.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ακούς; Θα πας κάτω στον κεντρικό, το πρώτο
μαγαζί που θα βρεις στο αριστερό σου χέρι
είναι το σουβλατζίδικο "Η Ορθοστασία". ΜΗΝ
ΜΠΕΙΣ μέσα. Έφαγα χθες, μάπα και ακριβός.

Προχωράς στην πρώτη, ΔΕΥΤΕΡΗ στροφή
(δείχνει ανάλογα και μπερδευτικά)

αρ-δεξιά έχει ανοίξει καινούριος.

Καταπληκτικός-ωραίος. Θα με θυμηθείς. Θα
πάθεις πλάκα. Σουρτουμπούκης λέγεται.

Ο Σάκης χαμογελάει και ο Παντελής χαιρετάει και
φεύγει.

2. ΕΞ. ΘΕΡΙΝΟ ΣΙΝΕΜΑ "ΑΣΤΕΡΙΑ" - ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης κατεβάζει τον κεντρικό διακόπτη και όλα

τα εναπομείναντα φώτα του θερινού κλείνουν.

3. ΕΞ. ΠΑΓΚΑΚΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ – ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης κάθεται μόνος σ' ένα παγκάκι και κοιτάει τα κύματα ενώ τρώει ένα από τα πιτόγυρα που έχει πάρει. Ξεφυσάει μελαγχολικά.

4. ΕΞ. ΣΠΙΤΙ ΣΑΚΗ – ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης μπαίνει μέσα στο σκοτεινό σπίτι και δεν ανάβει τα φώτα. Περιπατάει προς το δωμάτιο.

5. ΕΞ. ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΑΚΗ – ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης έχει ξαπλώσει. Βλέπουμε από πάνω το ημίδιπλο, άδειο κατά το ήμισυ κρεβάτι. Ο Σάκης δεν κοιμάται. Γυρίζει και αγκαλιάζει το δεύτερο άδειο μαξιλάρι δίπλα του.

6. ΕΞ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΤΙΤΙΝΑΣ – ΜΕΡΑ

Ο Σάκης περνάει έξω από το μαγαζί της Τιτίνας με το μηχανάκι του. Μόλις είναι ακριβώς απ' έξω ελαττώνει ταχύτητα και κοιτάει μέσα όπου πίσω από έναν πάγκο στέκεται η ΤΙΤΙΝΑ (30). Εκείνη ίσα που προλαβαίνει να τον προσέξει και αυτός γκαζώνει και φεύγει.

7. ΕΞ. ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ – ΜΕΡΑ

Ο Σάκης κάθεται σ' ένα σκαμπό και ελέγχει τα μικροεργαλεία του. Μπαίνει μέσα ο Παντελής φανερά συννεφιασμένος.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Σάκη, ήρθε κάποιος να σε δει.

Ο Σάκης κοιτάει με την ελπίδα ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του.

Μπαίνει μέσα ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (50). Το μειδίαμα του Σάκη χάνεται από το πρόσωπο του.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Τον ξέρεις τον Αποστόλη τον τοκογλύφο.

Ο Αποστόλης τον κοιτάει άγρια.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Τι λες ρε; Εγώ τοκογλύφος; Που βοηθάω
αυτούς που έχουν ανάγκη;

ΣΑΚΗΣ

Γεια σου ρε Αποστόλη.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ανάγκη να ξεκόψω έχω. Όχι να χαρτοπαίζω.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Μου είπε εδώ το αφεντικό σου ότι του
χρωστάς κάτι λεφτά για μια λάμπα ακριβή για
τον προβολέα και να τα πάρω από σένα τα
χρωστούμενα και να μην τον τουλουμισάσω.

Ο Παντελής κάνει νόημα στον Σάκη να μην
πει τίποτα.

ΣΑΚΗΣ

Τι χρωστούμενα ρε κυρ-Παντελή;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Πες ότι θα τα βρούμε ρε Σάκη τώρα να φύγει
ήσυχος ο Αποστόλης.

ΣΑΚΗΣ

Μα τι να πω ρε κυρ-Παντελή; Να βρω τον
μπελά μου από το πουθενά;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Εγώ το ξέρω ρε Σάκη ότι είσαι ζηγημένος και
ότι μάλλον παπαριές λέει ο Παντέλος εδώ
πέρα, αλλά ένα πράγμα ξέρεις καλύτερα: 4 5

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

(ΣΥΝΕΧ.)

...δεν θέλω να με περνάνε για βλάκα. Και
 άμα δεν έχω τα λεφτά σε δυο μέρες θα σας
 πλακώσω και τους δύο.

ΣΑΚΗΣ

Καλά ρε Αποστόλη, τώρα είμαστε σοβαροί; Θα
 μας χτυπήσεις, εμένα δηλαδή, χωρίς να έχω
 κάνει τίποτα;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Αν δεν έχω τα λεφτά μου, ναι.

ΣΑΚΗΣ

Κι άμα μας πλακώσεις δηλαδή θα τα πάρεις;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Θα πειστείτε -αν δεν έχετε ήδη δηλαδή- να
 τα βρείτε, να μου τα φέρετε.

Ο Αποστόλης αρπάζει τον Σάκη από τον γιακά
 και τον πετάει πάνω σε κάτι κούτες.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Ορίστε και η προκαταβολή. Τα λέμε.

Ο Αποστόλης φεύγει και ο Παντελής σηκώνει τον
 Σάκη όρθιο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Σάκη μου περίμενε μην πεις τίποτα να σου
 πω τι σκέφτηκα.

(Ενώ τον συμμαζεύει)

Το σουβλατζίδικο που πήγες χθες, πήγες
 έτσι; Σουβλάκι ωραίο; Ε, λοιπόν ο
 σουβλατζής είναι παλιός γνωστός μου και
 ξέρω έχει μέσα σε μια μπότα μασούρι.
 Έχει λεφτά, πολλά λεφτά, τουλάχιστον 15
 χιλιάδικα. Σε έστειλα να δεις τον χώρο,
 εκεί τα κρύβει, το ξέρω. Θα μπορούμε μέσα,

θα μας ανοίξεις με τα εργαλεία και θα τα βουτήξουμε. Αλλιώς σιγά μην δεχόσουν, θα δεχόσουν; Δεν θα δεχόσουν. Γι' αυτό λέω έμπα τον έτσι στη δουλειά να αναγκαστεί.

ΣΑΚΗΣ

Μα είμαστε σοβαροί ρε κυρ-Παντελή; Και ξύλο να φάω και να μπω φυλακή.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ρε τι φυλακή; Σίγουρη δουλειά. Ούτε κάμερες δεν έχει ο παλιοτσιφούτης ούτε τίποτα. Μπείτε, περάστε, σκουπίστε, το μπούλο.

ΣΑΚΗΣ

Πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω πώς τα λες αυτά. Έχεις κατακυλήσει κυρ-Παντελή. Γιατί με μπλέκεις; Μα είναι δυνατόν;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Δηλαδή δεν θα το κάνεις;

ΣΑΚΗΣ

Με καμία Παναγία.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Και θα με αφήσεις να με φάει ο γορίλας, ο φελλός;

ΣΑΚΗΣ

Εγώ δεν φταίω.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Εγώ που σ' έχω τόσα χρόνια σαν παιδί μου;

ΣΑΚΗΣ

Τι να κάνουμε.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Τελευταία σου κουβέντα; Σήμερα το βράδυ έλεγα. Μπαμ-μπαμ.

ΣΑΚΗΣ

Δεν κάνω τέτοια εγώ, στο είπα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Σίγουρος;

ΣΑΚΗΣ

Σιγουρότατος.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Όπως θες.

Ο Παντελής πάει να φύγει απογοητευμένος.
Λίγο πριν το κάνει, στέκεται στην πόρτα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Α. Είναι και η Τιτίνα μεσ' στο κόλπο.

ΣΑΚΗΣ

Τι ώρα σήμερα;

8. ΕΞ. ΘΕΡΙΝΟ ΣΙΝΕΜΑ "ΑΣΤΕΡΙΑ" - ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Ο Σάκης, ο Παντελής και η Τιτίνα κάθονται στις θέσεις του άδειου ακόμα κινηματογράφου.

ΤΙΤΙΝΑ

Τα πράγματα είναι απλά. (Στον κυρ-Παντελή)
Η δουλειά θα γίνει όσο παίζετε την
καθιερωμένη πρέφα στο Μπαγιάτικο.

ΣΑΚΗΣ

(Στον κυρ-Παντελή)

Γι' αυτό το έχεις μέρα παρά μέρα κλειστό;
Για χαρτοπαιξία;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Για μπας και ρεφάρουμε και σωθούμε από την
ασωτία. Ντάξει;

ΣΑΚΗΣ

Δεν μπορούμε να το κάνουμε άλλη μέρα;
Σήμερα πρέπει οπωσδήποτε;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Μόνο το σήμερα υπάρχει Σάκη.

TITINA

Λοιπόν! Εγώ με τον Σάκη θα πάμε στο
σουβλατζίδικο και θα μπούμε μέσα. Σάκης
κάνει διάρρηξη με τα εργαλεία του, εγώ
κρατάω τσίλιες.

ΣΑΚΗΣ

(Κάπως γοητευμένος)
Τα έχεις σκεφτεί όλα ε;

TITINA

Εγώ είδα ότι έχει μαζέψει μασούρι όταν
δούλευα εκεί. Εγώ είμαι ο αρχηγός.

ΣΑΚΗΣ

Έχεις κάνει μεροκάματο εκεί;

TITINA

Ναι, αλλά δεν ξέρει ότι ξέρω ο χοντρός.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Εγώ που παίρνω το πιο μεγαλύτερο ρίσκο
είμαι που πρέπει να πάρω το πιο μεγαλύτερο
ποσοστό.

TITINA

Θα πάρεις το τρίτο το μακρύτερο. Κάτσε
καλά. Πες πάλι ποιους θα έχεις, γιατί
φοβάμαι ότι θα το λούσεις.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ξέρω.

TITINA

Λέγε.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Αποστόλης για να μην ψιλιαστεί,
Σουρτουμπούκης για να ψειριστεί, Κωστάκης
ο γιος του μπάτσου -άμα γίνει κανά ντου να
μην έχουμε αναγούλες- κι εγώ επειδή είμαι
και πολύ μάγκας να πούμε.

TITINA

(Τον μουτζώνει)

Πάρτα.

(Στον Σάκη)

Παίρνουμε τα λεφτά και η μοιρασιά γίνεται
3 το βράδυ, ακριβώς, στην μικρή παραλία.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Εκεί έχασα την παρθενιά μου.

ΣΑΚΗΣ

Δεν έχω πάει ποτέ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Θα σε πάει η Τιτίνα να χάσεις και τη δικιά
σου.

Ο Παντελής γελάει μόνος του. Ο Σάκης τον
κοιτάει αυστηρά.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Κανονίστε να μου ρίξετε πιστόλι με τα λεφτά
και να την κοπανήσετε.

TITINA

(Στον Σάκη)

Με το που ξεκινήσεις την δεύτερη προβολή,
θα έχω έρθει ήδη να σε πάρω. Θα με βγάλεις
φωτογραφία για το ίνστα να έχουμε και οι
δυο άλλοθι.

ΣΑΚΗΣ

Με το δικό μου μηχανάκι θα πάμε;

TITINA

Ναι, εμένα πάει το δικό μου. Εσύ κυρ-
Παντελή, αν δεις κάτι απρόοπτο και τα λοιπά
στείλε μήνυμα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Γιατί ξέρω να στέλνω μήνυμα;

TITINA

Πάρε τηλέφωνο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Γιατί ξέρω να παίρνω; Μόνο να το σηκώνω έχω
μάθει. Και αυτό δεν μου έχει βγει σε καλό
με τις κωλοτράπεζες και τους τοκογλύφους.

TITINA

Τι να πω. Έλεος. Τα λέμε το βράδυ.

Η Τιτίνα γνέφει και φεύγει. Ο Παντελής χτυπάει
φιλικά στον ώμο τον Σάκη και φεύγοντας:

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

(Κάνοντας σεξουαλικό νόημα)

Βασιλικό πολτό να φας. Βοηθάει.

CUT TO: 9. ΕΞ. ΘΕΡΙΝΟ ΣΙΝΕΜΑ "ΑΣΤΕΡΙΑ" - ΝΥΧΤΑ

Στην οθόνη του σινεμά πέφτουν τίτλοι τέλους της
πρώτης προβολής. Ο κόσμος σηκώνεται και βγαίνει
προς τα έξω. Ο Σάκης κατεβαίνει από τον θάλαμο
του προβολείου και πάει προς το ταμείο.

10. ΕΣ. ΚΑΦΕΝΕΙΟ "ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟ" - ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

Ο Παντελής, ο Αποστόλης, ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ (25) και ο
ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ (40) μπαίνουν στην άδεια ταβέρνα-
καφενείο και κατευθύνονται πίσω από μια κουρτιά
πίσω από τον πάγκο--

11. ΕΣ. ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ "ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟ" - ΣΥΝΕΧΕΙΑ

--η κομπανία κατεβαίνει τα σκαλιά προς ένα φωτισμένο στρόγγυλο τραπέζι με τσόχα και μάρκες έτοιμο για παιχνίδι.

12. ΕΣ. ΘΕΡΙΝΟ ΣΙΝΕΜΑ "ΑΣΤΕΡΙΑ" - ΤΑΜΕΙΟ - ΝΥΧΤΑ

Λίγος κόσμος στην ουρά που κόβουν εισιτήρια από τον Σάκη για την δεύτερη προβολή της βραδιάς. Μέσα στην ουρά του κόσμου και η Τιτίνα. Ανταλλάζουν ένα βλέμμα κι ένα χαμόγελο μεταξύ τους. Έρχεται η σειρά της.

Ο Σάκης της κάνει νόημα να μην του δώσει λεφτά και της δίνει το εισιτήριο. Εκείνη επιμένει και πληρώνει με κάρτα.

TITINA

Για να γράψει τη συναλλαγή.

Ο Σάκης κάνει "ααα" και της δίνει το POS.

ΣΑΚΗΣ

Άρα γιατί χρειάζεται και η φωτογραφία;

Η Τιτίνα πληρώνει.

TITINA

Ε να μην κάνουμε και το θερστ τραπ μας;

Ο Σάκης κατεβάζει απογοητευμένος το κεφάλι του και την βγάζει φωτογραφία με το κινητό της.

13. ΕΣ. ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ "ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟ" - ΝΥΧΤΑ

Ο κυρ-Παντελής χάνει μια γύρα και μοιάζει φοβερά εκνευρισμένος.

Ένας ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (55) κατεβαίνει τις σκάλες. Είναι ο μπαμπάς του Κωστάκη. Τον πιάνει γλυκά από τον ώμο και βλέπει τα χαρτιά του.

14. ΕΣ. ΘΑΛΑΜΟΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ - ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

Ο Σάκης κατεβάζει τα φώτα και ξεκινάει την προβολή. Παίζουν οι διαφημίσεις πρώτα.

TITINA

Πάμε να φύγουμε;

ΣΑΚΗΣ

Κάτσε να ξεκινήσει η ταινία, μία.

TITINA

Τι θα τα κάνεις τα λεφτά, μόλις τα πάρουμε;

ΣΑΚΗΣ

Δεν ξέρω. Καβάτζα μάλλον.

TITINA

Γιατί δεν φεύγεις;

ΣΑΚΗΣ

Πού να πάω;

TITINA

Είναι βούρκος εδώ.

ΣΑΚΗΣ

Παντού βούρκος είναι.

TITINA

Πώς το ξέρεις;

ΣΑΚΗΣ

Κάτι ξέρω κι εγώ.

TITINA

Εγώ θα φύγω.

Ο Σάκης κοιτώντας μπροστά κάνει ένα ξεφύσημα σαν να λέει "φυσικά, το περίμενα".

TITINA

Τι σου συνέβη και τα έχεις παρατήσει από τη ζωή; Και μην μου πεις κλισεδιές δεν υπάρχει ελπίδα σ' αυτήν την χώρα και είμαστε καταδικασμένοι και τέτοια.

Ο Σάκης συνεχίζει και κοιτάει μπροστά.

TITINA

Πού κοιτάς ρε, εδώ σου μιλάω.

Η Τιτίνα του πιάνει το χέρι για να τον γυρίσει προς το μέρος της.

TITINA

(Πραγματικά νευριασμένη)

Γιατί τα έχεις παρατήσει ρε μαλάκα σκλάβε;
(Κοροϊδευτικά)

“Μην με ενοχλείτε. Μην με πειράξετε. Δεν θα πω τίποτα. Μόνο θα κοιτάω”.

ΣΑΚΗΣ

Τι θες τώρα ρε;

Ο Σάκης την κοιτάει μέσα στα μάτια. Η ταινία ξεκινάει.

TITINA

Τι με κοιτάς;

Ο Σάκης πιάνει το πρόσωπο της Τιτίνας και τη φιλάει. Μόλις σταματήσουν εκείνη του χαμογελάει.

ΣΑΚΗΣ

Πάμε να φύγουμε.

Ο Σάκης παίρνει την εργαλειοθήκη του και βγαίνει από τον θάλαμο και η Τιτίνα ακολουθεί.

15. ΕΞ. ΜΗΧΑΝΑΚΙ ΣΑΚΗ ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης οδηγάει το μηχανάκι με την Τιτίνα να είναι πίσω του.

16. ΕΞ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ - ΝΥΧΤΑ

Ο Σάκης και η Τιτίνα φτάνουν με το σβηστό πλέον μηχανάκι που έχει φόρα και νεκρά μπροστά από το κλειστό σουβλατζίδικο.

Κοιτάνε τριγύρω και ο Σάκης βγάζει την εργαλειοθήκη του και ένα μικρό περίεργο κατσαβίδι.

17. ΕΣ. ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ "ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟ" - ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

Ο Παντελής που έχει βγει εκτός από ώρα, απλώς μοιράζει. Ο Σουρτουμπούκης χάνει τα τελευταία του λεφτά σε αυτήν την παρτίδα.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Τέλος εγώ παιδιά.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Κάτσε ρε! Θα σου γυρίσει τώρα.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Δεν έχω άλλο μετρητό ρε.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Θα σου δανείσω εγώ.

Ο Σουρτουμπούκης τον κοιτάει ύποπτα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

(Στον μπαμπά του Κωστάκη)

Θανασάκη δώσε ρε στον Σούρτου να μπει ίσα ίσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Φεύγω παιδιά, υποτίθεται είμαι σε περιπολία.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Υπάρχουν ακόμα περιπολίες;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Δεν έχει αλλάξει τίποτα εδώ και 100 χρόνια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Σε πειράζει εσένα Παντέλο αυτό;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Εμένα; Τι να με πειράζει; Με τους
νταβατζήδες πάντα καλά τα πήγαινα.
Ο Αστυνομικός δεν του δίνει σημασία.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Θα πάω να φέρω από το σπίτι.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Ωπα; Υπάρχει μασούρι;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Εσένα τι σε νοιάζει ρε αρπαχτικό; Αφού δεν
δανείζεις.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Σε σένα. Στον Σούρτου άμα θέλει δίνω.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Δεν υπάρχει τίποτα.

(Παύση)

Πάω κι έρχομαι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Με πόδια είσαι;

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Ναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Θα σε πετάξω εγώ.

Ο κυρ-Παντελής δεν μπορεί να πει τίποτα.

18. ΕΞ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ

- ΝΥΧΤΑ Ο Σάκης με φακό στο κεφάλι του και τα μικροεργαλεία του παραβιάζει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Η Τιτίνα απ' έξω.

19. ΕΞ. ΔΡΟΜΟΣ ΜΗΧΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

Ο Αστυνομικός με τον Σούρτου από πίσω είναι καθοδόν.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Στο σουβλατζίδικο πάγαινε. Δεν ήθελα μπροστά στους άλλους...

20. ΕΞ. ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ - ΝΥΧΤΑ

Η Τιτίνα μπαίνει μέσα στο σουβλατζίδικο.

ΣΑΚΗΣ

Πάνε στη θέση σου! Μπορεί να έρθει κανείς!

TITINA

Δεν έρχεται. Πριν που με άρπαξες...τι εννοούσες;

ΣΑΚΗΣ

Που σε άρπαξα;

TITINA

Που φιληθήκαμε ρε.

ΣΑΚΗΣ

Άσε μας ρε Τιτίνα τώρααα...άντε τώρα.

21. ΕΞ. ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ "ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΟ" - ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

Ο κυρ-Παντελής παλεύει να ανοίξει το κινητό του.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Κωστάκη πώς ανοίγει ρε αυτό το ρημάδι;
Ο Παντελής δίνει το κινητό του στον Κωστάκη.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ένα μήνυμα θέλω να μου γράψεις.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τι να λέει;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Άσε πάρε τηλέφωνο καλύτερα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ποιον;

Ο κυρ-Παντελής το σκέφτεται λίγο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Άστο, θα το βρω μόνος μου.

22. ΕΞ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ - ΝΥΧΤΑ

Ο Αστυνομικός και ο Σουρτουμπούκης φτάνουν στο σουβλατζίδικο. Βλέποντας την πόρτα ανοιχτή, ο Σούρτου τρελénεται. Ο Αστυνομικός κοιτάει το μηχανάκι.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Τι έγινε εδώ;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ποιανού είναι το μηχανάκι;

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Εμένα ρωτάς ρε;

Ο Σούρτου το κοιτάει.

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Του Σάκη του βλαμμένου είναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Λες να...;

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Πάμε μέσα βρε Σέρλοκ Χολμς, άντε.

Οι δυο φελλοί κατευθύνονται προς τα μέσα--

23. ΕΣ. ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ - ΣΥΝΕΧΕΙΑ

--κανείς δεν φαίνεται να είναι εκεί.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Τα λεφτά πού τα έχεις;

ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗΣ

Μέσα. Πίσω.

Ο Αστυνομικός βγάζει το όπλο του και του κάνει νόημα να πάει να τα φέρει. Ο Σούρτου πάει προς τα μέσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Σάκη, Σάκη είσαι εδώ;

Καμία απάντηση. Μέχρι που ακούγεται ένα κινητό.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Έλα τελείωνε.

Ο Σάκης σηκώνεται πίσω από τον πάγκο ξεγενρωμένος. Το κινητό συνεχίζει και χτυπάει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Σήκωσε το και βάλε ανοιχτή ακρόαση.

Ο Σάκης το σηκώνει και βάζει ανοιχτή ακρόαση.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (Ο.Σ.)

(Από το τηλέφωνο)

Έλα Σάκη! ΣΑΚΗ! Ο Παντέλος είμαι ρε. Ακούς;
Έρχεται ο χουντόμπατσος με την μπουχέσα,
τον Σουρτουμπούκη. Ακούς; Έρχονται μαζί τα

βλήματα εκεί πέρα. Ο βλάκας ρε, ο πατέρας
του Κωστάκη που του πηδάει τη γυναίκα ο
Αποστόλης, ακούς;

Ο Αστυνομικός παίρνει το κινητό στα χέρια του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Στο τηλέφωνο)

Κλείσε.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (Ο.Σ.)

(Από το τηλέφωνο)

Μόνος μου πήρα έτσι; Το έχω μάθει κάτσε-
καλά το εργαλείο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Στον Σάκη)

Κόφτονα.

Ο Σάκης κλείνει το τηλέφωνο και το βάζει στην
τσέπη του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Προς το βάθος)

Σούρτου, πού είσαι ρε τόση ώρα;

Ο Αστυνομικός πάει προς τα μέσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Μην τυχόν και πας πουθενά.

Ο Αστυνομικός πάει να περάσει το κατώφλι για
το πίσω μέρος και εκείνη η στιγμή πετάγεται η
Τιτίνα μ' ένα τηγάνι και τον χτυπάει στο κεφάλι.
Πέφτουν μαζί κάτω και ο Σάκης χωρίς 16 17 να
χάσει την ευκαιρία αρχίζει και κλωτσάει τον
Αστυνομικό στα μούτρα. Η Τιτίνα τον κλωτσάει και
αυτή.

Μόλις βεβαιωθούν ότι είναι αναίσθητος, η Τιτίνα
του δίνει μία με το τηγάνι στο κεφάλι.

ΣΑΚΗΣ

Πέθανε;

Ο Αστυνομικός βγάζει ένα αδύναμο αγκομαχητό. Η Τιτίνη του δίνει κατευθείαν άλλο ένα κλωτσίδι.

TITINA

Τώρα μάλλον ναι.

Ο Σάκης πιάνει το πρόσωπο του με τα χέρια του που τρέμουν.

Η φωνή του ίσα που βγαίνει.

ΣΑΚΗΣ

(Χωρίς να την κοιτάει)

Ο άλλος τι έγινε;

TITINA

Τηγάνι. Μία του έδωσα.

ΣΑΚΗΣ

Τι θα κάνουμε;

TITINA

Πάμε να φύγουμε.

ΣΑΚΗΣ

Καταστράφηκε η ζωή μου, δεν το πιστεύω.

TITINA

Ποια ζωή σου ρε Σάκη; Τίποτα δεν έχουμε.
Πάμε να φύγουμε.

ΣΑΚΗΣ

Πού;

TITINA

Με το μηχανάκι. Πάμε στην πόλη και μετά
όπου να 'ναι. Έχουμε λεφτά.

ΣΑΚΗΣ

Θα μας βρουν.

TITINA

Θα φύγουμε από τη χώρα.

ΣΑΚΗΣ

Θα μας βρουν.

TITINA

Όσο κρατήσει μέχρι να μας βρουν.

Ο Σάκης την κοιτάει μέσα στα μάτια.

TITINA

Τώρα δεν έχεις δικαιολογία.

24. ΕΣ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΣΟΥΒΛΑΤΖΙΔΙΚΟ ΣΟΥΡΤΟΥΜΠΟΥΚΗ - ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ο Σάκης και η Τιτίνα βγαίνουν από το σουβλατζίδικο και ανεβαίνουν στο μηχανάκι. Η Τιτίνα είναι οδηγός. Βάζει μπροστά και φεύγουν.

25. ΕΣ. ΘΑΛΑΜΟΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ - ΝΥΧΤΑ

Ο κυρ-Παντελής μπαίνει μέσα στο θάλαμο και κλείνει τα μηχανήματα.

Ρίχνει μια ματιά στον προτζέκτορα. Κάτω στο τραπεζάκι βλέπει τα εργαλεία του Σάκη και το χαρτάκι που σημείωσε το πρωί. Το παίρνει στα χέρια του: Μην στεναχωριέσαι για το πιστόλι, πούλα τον προτζέκτορα.

-Σάκης- Ο Παντελής σκάει ένα πικρό χαμόγελο και κοιτάει τον προτζέκτορα. Τον ακουμπάει σαν να ακουμπάει τον Σάκη.

26. ΕΣ. ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ - ΝΥΧΤΑ

Η Τιτίνα και ο Σάκης πηγαίνουν με το μηχανάκι σε αυτόν τον σκοτεινό επαρχιακό δρόμο στη μέση του πουθενά.

Τα πρόσωπα τους κενά. Αλλά καθαρά.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΣΥΜΕΟΥ

Ο Ανδρέας Δ. Συμεού γεννήθηκε το 1948 στην Πάφο της Κύπρου, όπου εξακολούθει να ζει. Υπηρέτησε στη δημόσια υπηρεσία της Κυπριακής Δημοκρατίας για σαράντα χρόνια και ως επισκέπτης λέκτορας στο Πανεπιστήμιο Νεάπολης Πάφου για δέκα χρόνια. Συμμετείχε επίσης ως τεχνokrάτης στις συνομιλίες που διεξήχθησαν για το κυπριακό.

Ασχολήθηκε με την συγγραφή άρθρων, μελετών και βιβλίων με πολιτικό, νομικό και λογοτεχνικό περιεχόμενο. Τον τρόπο γραφής του σημάδεψε έκδηλα το γεγονός ότι από μικρό παιδί βίωσε όλες τις φάσεις της τραγωδίας της Κύπρου. Έχουν κυκλοφορήσει έξι συνολικά βιβλία του, τρία από τα οποία είναι λογοτεχνικά:

«Τραγουδοποιήματα» (ποίηση) 2003,

«Οι τρεις ζώες του Αντάρτη» (μυθιστόρημα φαντασίας), Εκδόσεις Πηγή, 2020,

«Νήσος τις ην: Δώδεκα φανταστικές πράξεις ενός πραγματικού δράματος», (μυθιστόρημα) Εκδόσεις Αρχύτας, 2022.

Έχει λάβει αρκετά βραβεία και διακρίσεις σε πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Μοναδική του φιλοδοξία είναι να συμβάλει στο μέτρο των ταπεινών του δυνάμεων στην απελευθέρωση και επανένωση του νησιού

ΙΩΑΝΝΑ ΚΟΥΜΙΩΤΗ

Η Ιωάννα Κουμιώτη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπουδάζει Κινηματογράφο με έμφαση στη σεναριογραφία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και το FAMU της Πράγας. Το πρώτο της βιβλίο, η νουβέλα με τίτλο "Όλοι θέλουν λίγη Νικόλ" βρίσκεται υπό έκδοση από τις εκδόσεις Πηγή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΛΛΟΣ

Ο Αλέξανδρος Πέλλος αποφοίτησε από το Τμήμα Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. τον Ιούλιο του 2020 ως αριστούχος (Integrated Master). Το 2018 έγραψε, σκηνοθέτησε κι έκανε την παραγωγή της μίνι-σειράς Ντοκιμαντέρ Τι Φάση; η οποία προβλήθηκε τη σεζόν 2018-2019 στο Κανάλι της Βουλής και δύο από τα επεισόδια της επίσης στο 21ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Το σενάριο του μικρού μήκους ΤόληςLive ή (Τορόντο) βραβεύτηκε από το Short Film Fund της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου και πραγματοποιήθηκε σε συμπαραγωγή με την COSMOTE TV. Η ταινία έλαβε το Ειδικό Βραβείο Προτεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη στο 44ο Διεθνές Διαγωνιστικό του Φεστιβάλ της Δράμας, Βραβείο Καλύτερης Σκηνοθεσίας από την Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών, Βραβείο Καλύτερης Σπουδαστικής Ταινίας και Βραβείο Κοινού στο Διεθνές Φεστιβάλ του Αγίου ενώ έχει σημειώσει πάνω από 30 επίσημες συμμετοχές σε διεθνή φεστιβάλ ενώ έχει παρουσιάσει δουλειά του στη Berlinale κι έχει επιλεγεί ως σκηνοθέτης στα Sarajevo Talents. Αυτήν την περίοδο σκηνοθετεί την κωμική σειρά TV LAND της EPT.

ISBN 978-618-5386-61-0

9 786185 386610